

TROJSTVO I PROMJENA BOŽJEG IDENTITETA

INSTITUT ZA IZUČAVANJE RELIGIJE

Naziv djela:

Trojstvo i promjena Božjeg identiteta

Priredivač:

Pavle Simović

Izdavač:

Institut za izučavanje religije

www.religija.me

Dizajn korica i priprema za štampu:

Pavle Simović

Štampa:

„Donat Graf“ Beograd

Drugo izdanje, Cetinje 2020. godine

Sadržaj

UVOD	5
1. ŠTA JE DOKTRINA O TROJSTVU?	10
2. ODAKLE DOLAZI TROJSTVO?	13
3. PAGANSKO PORIJEKLO DOKTRINE O TROJSTVU	18
4. PAGANSKA MATEMATIKA I TROJSTVO	22
5. PORIJEKLO DOKTRINE O TROJSTVU U CRKVI	33
6. POKUŠAJ DA SE PRIKRIJE ISTORIJA	42
7. DEBATA SE NIJE OKONČALA NIKEJSKIM SABOROM	53
8. TROJSTVO POSTAJE ZVANIČNA DOKTRINA	58
9. DOKTRINA O TROJSTVU ODLUČENA METODOM POKUŠAJA I GREŠKE	62
10. KO PRIMA OBOŽAVANJE?	65
11. UTICAJ GRČKE FILOZOFIJE NA DOKTRINU O TROJSTVU	71
12. KAKO SU DREVNI TRINITARSKI BOGOVI UTICALI NA USVAJANJE TROJSTVA?	74
13. IMPLIKACIJE TROJSTVA.....	80
14. ZAŠTO VEĆINA CRKAVA VJERUJE U DOKTRINU O TROJSTVU?	88
15. KOLIKO JE BIĆA U BOŽANSTVU?	92
16. JEDAN BOG ILI TRI BOGA?	97
17. ELOHIM, „INHERENTNA MNOŽINA“ I TROJSTVO	102
18. DA LI JOVAN 1:1 KAŽE DA JE ISUS BOG?	109
19. DA LI JE ISUS BOG?	113
20. KO JE BOG I KO JE ISUS HRIST?	119
21. NA KOGA JE LUCIFER BIO LJUBOMORAN?	122
22. DA LI JE ISUS BIO SIN BOŽJI PRIJE SVOG UTJELOVLJENJA?	125
23. KAD I KAKO JE ISUS ROĐEN OD OCA?	131
24. KO JE ILI ŠTA JE SVETI DUH?	136
25. DA LI JE ISUSOVO KRŠTENJE DOKAZ ZA TROJSTVO?	144
26. DA LI SU OTAC I SIN JEDNO U DUHU?	146
27. ODRŽIVOST IDEJE O SVETOM DUHU KAO ZASEBNOM BIĆU	151

28. KO JE UTJEŠITELJ?	157
29. ŠTA JE COMMA JOHANNEUM?	166
30. TROJSTVENA FORMULA U MATEJU 28:19	169
31. DA LI JE OTAC VEĆI OD ISUSA?	178
32. DA LI JE ISUS BIO SVEZNAJUĆ I SVEMOĆAN NA ZEMLJI?	182
33. DA LI JE ISUS BIO BESMRTAN?	187
34. DA LI JE ISUS BOG OTAC ILI OTAC VJEČNI?	189
35. JEDINSTVO ISUSA I OCA	191
36. DA LI JE TOMA VJEROVAO DA JE ISUS OTAC?	196
37. MOŽE LI SAMO BOG OPRAŠTATI GRIJEHE?	198
38. TREBA LI DA OBOŽAVAMO SAMO BOGA?	199
39. DA LI JE ISUS PODIGAO SAMOG SEBE IZ MRTVIH?	201
40. DA LI NEKI BIBLIJSKI STIHOVI DOKAZUJU DA JE ISUS BOG?	204
41. JA SAM PRIJE ABRAMA	207
42. ALFA I OMEGA, POČETAK I SVRŠETAK	211
ZAKLJUČAK	214

Uvod

Pojam „trojstvo“ potiče od latinske riječi „trinitas“, što je došlo od platonskog termina „trias“ u značenju tri. Stoga je trojstvo filozofskog porijekla.

Riječ trojstvo u hrišćansku crkvu uveo je Tertulijan (160-225 n.e.), obraćeni paganin i jedan od ranih crkvenih otaca koji je pisao početkom trećeg vijeka vezano za definisanje učenja o Božanstvu. Njegov zaključak je bio da su Otac, Sin i Sveti Duh bili jedna supstanca (suština, tvar), ali ne i jedno u ličnosti. On takođe nije vidio Sina kao biće su-vječno sa Ocem.

Postoji mnogo neodgovorenih pitanja o doktrini o trojstvu, a najočiglednije je gdje se ono u Bibliji objašnjava. Skolari su kroz istoriju priznavali da se ona ne nalazi u Bibliji. Mnogi će odgovoriti da se doktrina o trojstvu nalazi u 1. Jovanovoj poslanici 5:7. Ali dio teksta koji je u većini Biblija označen u kurzivu: „Jer je ovo troje što svjedoči na nebu, Otac, Riječ i Sveti Duh, i ovo je troje jedno,“ ne postoji u ranim rukopisima!

Međutim, dogma o trojstvu smatra se osnovom tradicionalnog hrišćanstva. Prema ovoj dogmi, Otac je Bog, Isus je Bog i Duh Sveti je Bog. Ona, takođe, uči da postoji samo jedan Bog. Zagovornici trojstva sami kažu da ne mogu da razumiju neke stvari o odnosu pojedinih osoba Trojstva jedne prema drugoj, što je, u osnovi, neshvatljivo ljudskom umu. Najteža stvar u hrišćanskom konceptu Trojstva je da ne postoji način da se ono adekvatno objasni. Trojstvo je pojam koji je bilo kojem ljudskom biću nemoguće potpuno shvatiti, a kamoli objasniti.

Biblijski princip Boga Oca, samopostojećeg Bića, kao Izvora života i Apsoluta svake istine, i Sina Božjeg kao Kanala života kroz kojeg je sve kako u aspektu stvaranja tako i iskupljenja, prihvatljiv je zdravom razumu i u savršenom skladu sa kompletnim otkrivenjem Svetog Pisma.

Ako bismo imali dva ili više (nebitno koliko) samopostojećih su-vječnih entiteta (bogova), odmah se otvaraju sledeći paradoksi i pitanja: i) kako je moguće da ima više samopostojećih bića – to bi ih zapravo sve zajedno diskvalifikovalo iz odrednice „Bog“ i uvrstilo u posebni red bića;

ii) ko je od njih izvor života i istine – problem više izvora (ključna pretpostavka satanizma, u kojem konceptu je svako svoj vlastiti „izvor života“, „bog“ za sebe, „istina“ za sebe i „pravda“ za sebe); iii) koji od njih je najveći autoritet i apsolut istine i pravde – problem vrhovnog autoriteta; iv) nemogućnost spoznaje stvarnog identiteta bilo kojeg od „su-vječnih“ bića – konfuzija i misticizam ličnosti; v) višeboštvo – idolatrija, i sl.

Ali vratimo se kratkom historijskom pregledu nastanka trojstva.

Prošao je oko jedan vijek posle Tertulijana kada je arijanizam počeo izazivati brojne rasprave o Božanstvu koje su navele imperatora Konstantina Velikog (306-337) da sazove prvi ekumenski crkveni sabor u istoriji kako bi se riješila ta pitanja. Arije je bio jedan od starješina Aleksandrijske crkve u ranom četvrtom vijeku koji je učio da je Hrist istinski jedinorođeni Sin Božji i da je Boga zvao svojim Ocem, što čini tu tvrdnju očiglednom. Glavni oponent ovom učenju bio je Atanasije, đakon iz Aleksandrije. Njegov pogled je bio rani oblik trinitizma gdje se za Oca, Sina i Duha svetog kaže da su svi jedan te isti bog ali se razlikuju jedan od drugog što čini nemogućim za njih da su stvarni Otac i Sin. Opšteprihvaćena crkvena istorija tvrdi da je Arije učio da je Hrist bio stvoren, ali crkva je spalila ono što je Arije vjerovao tako da neki historičari tvrde da je to urađeno kako bi se izmijenile činjenice i u cilju njegove diskreditacije. Katolička crkva je poznata po stvaranju lažnih historijskih bilješki i falsifikata u njihovoj interpretaciji događaja u cilju skrivanja istina koje im ne odgovaraju ili fabrikovanja sopstvenog nastanka i autoriteta.

Na Atanasijeve stavove veoma je uticao Origen, grčki filozof i teolog, koji je reinterpretirao hrišćansku doktrinu kroz filozofiju neoplatonizma. Njegovo djelo je kasnije osuđeno kao neortodoksno. Origen je takođe učio doktrinu o čistilištu, transupstanciji, preseljenju i reinkarnaciji duše, te da je Sveti Duh ženska sila, da je Isus bio samo stvoreno biće, da neće biti fizičkog uskrsenja, da je izvještaj o Stvaranju fiktivna priča, a takođe je poznat i po javnom samo-kastriranju koje je zasnivao na Mateju 19. glava. S druge strane, Arije je bio učenik Lucijana iz Antiohije. Lucijan je odgovoran za djelo koje danas znamo kao Prihvaćeni tekst (Textus Receptus) na kojem je radio i Erazmo iz Roterdama i zahvaljujući kojemu imamo pouzdani tekst Novog Saveza. Ove i druge činjenice ukazuju da je

Str. / 6

Atanasije učio veoma problematičnu teologiju a Arije bio neuporedivo bliži biblijskoj istini.

Pod uticajem tradicionalnog hrišćanstva, mnogi vjeruju da je Konstantin bio prvi hrišćanski imperator, dok je on u stvari bio obožavalac sunca koji je kršten na svojoj samrtnoj postelji. U najboljem slučaju njegovo vjerovanje je bilo mješavina paganizma i hrišćanstva radi političkih ciljeva, tako da on niti se brinuo ni zaista shvatao debatu oko Božanstva, već se samo zanimao za okončati sukob i održati jedinstvo u imperiji.

Kad su se biskupi okupili u Nikeji 20. maja 325. godine da riješe krizu, vrlo mali broj je dijelio Atanasijeve poglede o Hristu pošto su većina držali poziciju između Atanasija i Arija. Vjerska debata trajala je dva mjeseca prije nego što je sabor odbacio manjinski Arijev pogled, ali nemajući alternativu, Konstantin je odobrio Atanasijev pogled koji je takođe bio u manjini. Tako je crkvi ostalo da podrži vjerovanje s kojim se slagala manjina od prisutnih predstavnika. *Enciklopedija Britanika* konstatuje: „Sam Konstantin je predsjedavao, aktivno vodeći diskusije i lično predloživši... ključnu formulu koja izražava odnos Hrista i Boga u kredo koji je izdao sabor... Zaplašeni od imperatora, biskupi, sa samo dva izuzetka, potpisali su kredo, mnogi od njih uveliko protiv svojih sklonosti.“ (Encyclopedia Britannica, 1971 edition, Vol. 6, “Constantine,” p. 386)

Tu odluku slijedila su strašna vjerska progona po naredbi Konstantina, u suštini paganskog imperatora koji je nametnuo kredo koji Isus nikad nije propovijedao. Konstantin je prognao one koji su odbili da prihvate taj kredo kao i biskupe koji su potpisali kredo ali odbili da se priključe osudi Arija. On je takođe naredio da se spale svi primjerci knjige *Talia* u kojoj je Arije izrazio svoja učenja. Ali nekoliko godina kasnije Konstantin je postao blag prema onima koje je osuđivao i prognao na saboru i dozvolio im da se vrate iz egzila. Godine 335, oni su iznijeli optužbe protiv Atanasija tako da je sada Konstantin njega protjerao! Ovo očito nema veze sa biblijskom istinom, već se prije tiče prepucavanja između različitih hrišćanko-paganskih frakcija. Kao paganski obožavalac sunca, Konstantin je takođe nametnuo prvi nedjeljni zakon samo nekoliko godina ranije i tako odigrao glavnu ulogu u uvođenju dvije paganske tradicije u crkvu.

Mnogi biskupi koji su formulisali doktrinu o trojstvu bili su duboko

ogrezli u grčkoj i platonskoj filozofiji koja je uticala na njihove religijske poglede. U stvari, jezik koji su koristili u definisanju trojstva uzet je direktno iz platonске i grčke filozofije. Platonski termin *trias*, u značenju tri, na latinskom *trinitas*, stoji iza pojma trojstvo koji nije ni biblijski ni hrišćanski. Kao što objašnjavaju skolari Džon Mek Klintok i Džejms Strong (koji je napisao čuveni *Strongov Konkordans*): „Pred kraj prvog i početkom drugog vijeka, mnogi učeni ljudi došli su iz judaizma i paganizma u hrišćanstvo. Oni su donijeli sa sobom u hrišćanske škole teologije njihove platonističke ideje i frazeologiju.“ (Cyclopaedia of Biblical, Theological, and Ecclesiastical Literature, 1891, Vol. 10, “Trinity,” p. 553)

Tako trojstvo ne potiče iz Svetog Pisma, već je začelo u filozofiji.

Sabor u Nikeji nije okončao sukob i biskupi su nastavili da uče uglavnom kao i prije, a arijanska kriza se produžila sledećih šezdeset godina. Atanasije je bio prognan ne manje od pet puta i bilo je veoma teško ustanoviti šta on zapravo vjeruje. Rasprave koje su uslijedile bile su povremeno nasilne i krvave. Zapaženi istoričar Vil Durant piše: „Vjerovatno je više hrišćana pogubljeno od strane hrišćana za ove dvije godine (342-3) nego u svim progonstvima hrišćana od pagana u istoriji Rima.“ (Will Durant, The Story of Civilization, Vol. 4: The Age of Faith, 1950, p. 8).

Tako se rasprava nastavila nakon Konstantinove smrti 327. godine. Njegov sin Konstantije II favorizovao je Arija i radio na opozivanju Nikejskog kredo. Konstantije je iskoristio svoju moć da protjera biskupe pristalice Nikejskog kredo a posebno Atanasija koji je pobjegao u Rim. Debata je rezultirala brojim saborima. Među njima su Sabor u Sardici 343. godine, Sabor u Sirmijumu 358. godine i dvostruki sabor u Riminiju i Seleukiji 359. godine. Oko 14 kredo formulisano je između 340. i 360. godine. Nakon Konstantijeve smrti 361. godine, njegov naslednik Julijan, koji je bio posvećen rimskim paganskim bogovima, objavio je da više neće biti favorizovanja jedne crkvene frakcije nad drugom i dozvolio svim prognanim biskupima da se vrate, što je rezultiralo porastom neslaganja među hrišćanima.

Rasprave su napokon počele o prirodi Svetog Duha. Tako je 44 godine nakon Konstantinove smrti, u maju 381. godine, imperator Teodosije koji je kršten samo godinu ranije, sazvaо Sabor u Konstantinopolju

Str. / 8

radi rješavanja tih pitanja. Teodosije je favorizovao Nikejski kredo pa je po svom dolasku u Konstantinopolj protjerao episkopa Demofila a okolne crkve podredio Grigoriju iz Nazijana koji je bio vođa male nikenske zajednice i jedan od tri čovjeka koji su postali poznati kao „tri Kapadokijca“. Ova trojica ljudi su imali agendu na saboru koja je po prvi put progurala ideju da je Sveti Duh doslovno biće. Međutim, Grigorije se po imenovanju za arhiepiskopa Konstantinopolja razbolio tako da je saborom predsjedavao Nektarije, stariji gradski senator koji je malo ili nimalo poznao teologiju. Rezultat ovog sabora postao je poznat kao Nikejsko-konstantinopoljski kredo, gdje je odlučeno da je Sveti Duh sada doslovno biće. Svako ko se nije slagao sa ovom odlukom ediktima imperatora i crkvenih autoriteta žigosan je kao jeretik s kojima se dalje postupalo shodno tome. Ovo je bilo konačno učenje o Božjoj prirodi koje je postalo trojstvo onako kako se danas generalno razumije.

Dakle, ukratko, kad je Vavilon osvojen, većina vavilonskih sveštenika prešlo je u Aleksandriju ponijevši sa sobom svoja paganska učenja, što je rezultiralo aleksandrijskom školom. Aleksandrinci su uvrstili grčka paganska filozofska vjerovanja iz Platonovih učenja u hrišćanstvo (neoplatonizam) i najveći dio Biblije tumačili alegorijski. Lucijan iz Antiohije je u potpunosti odbacio ovaj sistem i isticao sistem doslovne interpretacije koji je dugo vremena dominirao istočnom crkvom. Origen koji je učio alegorijski metod objašnjavanja Svetog Pisma bio je učitelj Atanasiju, a sa istog izvora napajani su i trojica Kapadokijaca, pod uticajem Platona i snažnih paganskih špekulacija, što je donijelo doktrinu o trojstvu.

„Aleksandrijska katehetska škola, koja je uvažavala Klimenta iz Aleksandrije i Origena, najveće teologe grčke crkve, kao svoje poglavare, primjenjivala je alegorijsku metodu objašnjavanja Svetog Pisma. Njena misao je bila pod uticajem Platona, snažno usmjerena ka teološkim špekulacijama. Atanasije i tri Kapadokijca [ljudi čiji trinitarski pogledi su usvojeni od Katoličke crkve na saborima u Nikeji i Konstantinopolju] su bili uključeni među njenim članovima.“ (Hubert Jedin, *Ecumenical Councils of the Catholic Church: an Historical Outline*, 1960, p. 28)

1. Šta je doktrina o trojstvu?

Doktrina o trojstvu prema učenju većine crkava konstatuje da postoje tri su-jednaka (jednaka u svakom pogledu), su-vječna (iste, uslovno rečeno, starosti), sveznajuća, svemoćna boga, koji nisu tri boga, već jedan bog. Po riječima iz Atanasijevog kreda: „Otac je Bog, Sin je Bog i Sveti Duh je Bog, pa ipak nema tri boga već jedan Bog.“ Atanasijev kredo (rimo-katolički kredo) kaže da je jedan Bog u tri božanske ličnosti u jednoj nedjeljivoj supstanci ili suštini. Formulacija o jednoj nedjeljivoj prirodi je problem jer drži da ona konstituiše jednog Boga tako što je $1+1+1=$ Jedan! To jest, Otac je Bog, Isus je Bog, Sveti Duh je Bog, pa ipak ne postoje tri boga već jedan Bog, i to je Trojstvo!

Ne treba puno pameti da se shvati kako ovo uopšte nema smisla. Stoga, oni koji uče ovu doktrinu etiketiraju je pojmom „misterija“ ili „tajna“, konstatujući da nikad nećete biti u stanju da je shvatite već samo prihvatite. Neki protestanti će takođe kazati da zato što je katolička ne znači da je pogrešna. Tako na jedan ili drugi način Sotona uvlači ljude u zamku ovog vjerovanja bez provjeravanja šta ono zaista jeste. Nema nijednog stiha u Svetom Pismu koji doslovno kaže da je Sveti Duh Bog, niti jednog! I kao što ćemo otkriti kasnije u ovoj studiji, takođe nema nijednog validnog stiha koji podržava ideju o trojici u jednome.

Neke crkve se razlikuju u određenim tačkama od ortodoksnog stava, ali u pogledu osnovne premise o jednom Bogu i tri boga u jednome drže se Atanasijevog kreda. Na tom kredo izgrađena je rimo-katolička vjera.

Takođe nalazimo da je riječ „trojstvo“ potekla od Tertulijana oko 200. godine n.e., dok je ideja o 3 u 1 došla od Atanasija 325. godine, a ideja o Svetom Duhu kao trećem biću od tri Kapadokijca 381. godine. Pojam „trojstvo“ i ova doktrina ne mogu se naći nigdje u Svetom Pismu. Ona je umetnuta od katoličkih teologa stotinama godina nakon smrti apostola i dugo nakon kompletiranja Biblije. Trinitizam je potekao iz alegorijskih ideja iz Aleksandrije i mješavina je grčke i rimske filozofije koja je dalje bazirana na šaćici biblijskih stihova izvučenih iz konteksta ili naknadno

umetnutih u tekst.

Stoga je trojstvo ljudski inovirana doktrina, uveliko potekla iz paganismu i grčke filozofije koja je razvijena dugo nakon kompletiranja Svetog Pisma. Zato ona nikad nije mogla doći iz Biblije niti se učila u bilo kojem vremenu u Bibliji. Ako biste čitali samo Sveto Pismo, nikad ne bi došli sami do jedne takve ideje. Kao rezultat toga, takođe ćete otkriti korišćenje egzegeza i sofizama¹ kako bi se drugi ubijedili u ovu dogmu.

Nakon što je Bog pobrkao jezike u Babelu, počelo je obožavanje sunca u tri faze kao tri boga. Izlazak sunca je tako bio bog, podnevno sunce je bilo bog, i zalazak sunca je bio bog, pa ipak to nisu bila tri boga već jedan bog! Drugim riječima, $1+1+1=1!$ Ovo je apsolutno porijeklo dogme o trojstvu. Poznavanje onoga koga obožavamo je ključ vječnog života, pa ako je Bog zaista Trojstvo, potpuno je izvjesno da bi Božja Riječ to obznanila na jasan način, ali od toga nema ništa.

Dogma o trojstvu je jeres koja proizilazi iz romanizma i istovjetna je obožavanju sunca. Gadost pred Bogom. To je doktrina koja potiče direktno iz bunjišta rimskih dekretalija, filozofija, prazna prevara i ljudska tradicija. Ona poriče Isusov identitet, propovijeda drugog Isusa, drugi duh i drugačije Jevanđelje. Ova dogma urušava kompletan Plan spasenja i pravi ga nerazumljivom fikcijom.

„Pazite da vas neko ne odmami filozofijom i praznom prevarom, prema ljudskoj tradiciji, na načelima ovog svijeta, a ne po Hristu. Jer u njemu nastava svaka punoća Božanstva tjelesno. I da budete ispunjeni u njemu koji je glava svakom poglavarstvu i vlasti.“ (Kološanima 2:8-10)

„Ali se bojim da se – kao što je zmija zavela Evu svojim lukavstvom – vaše misli ne iskvaru i odvrate od iskrenosti i čestitosti koje dugujete Hristu. Jer ako neko dođe i propovijeda drugačijeg Isusa od onoga koga smo mi propovijedali, ili ako primite drugačiji duh od onoga koji ste primili ili drugačiju dobru vijest od one koju ste prihvatili, vi takvog spremno podnosite... Jer takvi ljudi su lažni apostoli, koji varaju druge i pretvaraju se da su Hristovi apostoli. A nije ni čudo, jer se i sam Sotona pretvara da je anđeo svjetlosti.“ (2. Korinćanima 11:3,4,13,14)

¹ Umjeće nadmudrivanja i zavođenja kroz prikrivanje namjernih logičkih grešaka.

„Međutim, u narodu je bilo i lažnih proroka, kao što će i među vama biti lažnih učitelja. Oni će neprimjetno uvesti razorne jeresi i odreći će se Gospodara koji ih je otkupio, i tako na sebe navući brzu propast. I mnogi će se povesti za njihovim besramnim djelima i zbog njih će se pogrdno govoriti o putu istine.“ (2. Petrova 2:1,2)

Šta Biblija uči?

Nema nikakve misterije u biblijskom pogledu na Božanstvo koji otkiva da postoji samo jedan pravi Bog Otac koji je doslovni Otac jednog Gospoda Isusa Hrista, Njegovog doslovnog Sina, i jedan Sveti Duh koji je prisustvo i sila Božja a ne odvojeno nezavisno biće sa odvojenom sviješću.

Kao što je jedan hrišćanski autor napisao. Jer Bog je tako volio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina, ne sina po stvaranju kao što su bili anđeli, ne sina po usvojenju kao što je grešnik kome je oprošteno, već Sina jedinorođenog sa jasnim obličjem Očeve ličnosti koji je jednak u autoritetu i božanskom savršenstvu.

Tako imamo „Boga Oca“ (koji je Hristov otac), „Sina Božjeg“ (koji je Božji Sin) i „Svetog Duha“ koji je Njegov Duh, baš kao što nas Sveto Pismo na mnogo mjesta obavještava. Biblija ne kaže „bog sin“ ili „bog duh“. To nikako nije isto.

Apostol Pavle nabraja sedam različitih stvari pokazujući da su one sve odvojene i da jedna nije druga: „Jedno je tijelo i jedan duh – kao što je i jedna nada na koju ste pozvani – jedan Gospod, jedna vjera, jedno krštenje, jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima i u svima vama.“ (Efe-scima 4:4-6)

Biblijska formula o doslovnim božanskim ličnostima koje funkcionišu na principu Izvora i Kanala života je jednostavna: **„Za nas postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“** (1. Korinćanima 8:6)

U nastavku ove studije, detaljno ćemo se baviti biblijskim učenjem o Bogu.

2. Odakle dolazi trojstvo?

„Temin trojstvo se ne nalazi u Bibliji. Prvo ga je upotrijebio Tertulijan na kraju 2. vijeka, ali širu upotrebu i formalno tumačenje primio je tek u 4. i 5. vijeku.“ (New Bible Dictionary, Trinity, 1996)

Novi biblijski rječnik nastavlja sa objašnjavanjem da je „formalna doktrina trojstva bila rezultat nekoliko neadekvatnih pokušaja da se objasni ko je i šta je hrišćanski Bog... Da bi se pozabavili ovim problemima, crkveni oci su se sastali 325. godine na Saboru u Nikeji radi uspostavljanja ortodoksne biblijske definicije vezano za božanski identitet.“ Međutim, tek 381. godine, „na Saboru u Konstantinopolju utvrđeno je božanstvo Duha.“

Kad je Tertulijan uveo termin „trojstvo“, ono što je on učio i vjerovao razlikuje se od današnje doktrine o trojstvu. To znači da doktrina o trojstvu kakva se uči danas nije postojala u vrijeme Tertulijana. A ako nije postojala tada, onda nije mogla postojati ni u vrijeme Hrista i apostola.

Tertulijan je, međutim, unio paganske ideje u bogoslužnju. On je učio prinošenju žrtvenih darova za mrtve i činjenju znaka krsta na čelima bogoslužitelja. On je takođe ljude tri puta uranjao u vodu da bi ih krstio. Tertulijan je otvoreno priznao da je ove ideje usvojio iz paganskih učenja i nije ih mogao podržati iz Svetog Pisma, ali je naučavao da ako hrišćani usvoje neke paganske rituale priključivanje hrišćanstvu biće olakšano.

Na *Wikipediji* nalazimo šta je Tertulijan vjerovao o Božanstvu:

„Tertulijan je bio samo preteča nikejske doktrine i nije uspostavio nepromjenjivo trojstvo. Njegova upotreba trojstva (latinski: trinitas) naglašavala je višestruki karakter Božji. U raspravi sa Prakseasom on je koristio riječi ‘Trojstvo i ekonomija, osobe i supstancija.’ Sin se razlikuje od Oca, a Duh i od Oca i od Sina. ‘Ovo troje su jedna supstancija, ne jedna osoba; i rečeno je: ‘Ja i Otac jedno smo’ ne u pogledu singulariteta broja već jedinstva supstancije.’ U svojoj knjizi Tertulijan protiv Prakseasa, on takođe konstatuje da Sin nije bio su-vječan sa Ocem i da je imao početak kao začeti Sin Božji. On takođe nije učio da je Sveti Duh doslovno biće.

Tako doktrina o trojstvu kakvu poznajemo danas nije čak ni došla od čovjeka koji je uveo riječ trojstvo.“

Dakle, doktrina o trojstvu nije bila formalizovana dugo nakon što je Biblija kompletirana i dugo posle smrti apostola, i takođe dugo nakon što je umro čovjek koji je uveo pojam trojstva. Prošli su vijekovi dok su kasniji teolozi razvrstali svoja vjerovanja i formulisali dogmu o trojstvu.

Ali teološka objašnjenja ova doktrine nipošto nisu jasna. Religijski pisac A.W. Tozer u svojoj knjizi *Poznavanje Svetog* konstatuje da je trojstvo „neshvatljiva misterija“ i da pokušaji da se razumije „moraju zauvijek ostati besplodni“. On priznaje da su crkve, „bez pretenzija da shvataju“ ipak nastavile da uče ovu doktrinu. (1961, pp. 17,18) On zatim značajno zaključuje: „Činjenica da se ne može zadovoljavajuće objasniti, osim da se bude protiv nje, ide u njenu korist.“ (A.W. Tozer, *The Knowledge of the Holy*, p. 23)

The New Unger's Bible Dictionary u svom članku o trojstvu priznaje da je koncept trojstva ljudski neshvatljiv: „Svi koji su se promišljeno bavili ovim predmetom priznaju da nas otkrivenje Svetog Pisma ovdje vodi u prisustvo duboke misterije, i da su svi ljudski pokušaji da se izrazi nužno nesavršeni.“ (1988, p. 1308)

Siril Ričardson, profesor crkvene istorije na njujorškom *Union Theological Seminary*, iako i sam posvećeni trinitarac, kaže ovo u svojoj knjizi *Doktrina o Trojstvu*: „Dakle, moj zaključak o doktrini o Trojstvu je da je ona vještački konstruisana... To proizvodi prije zbrku nego razjašnjenje; i dok su problemi kojim se bavi realni, rješenja koja nudi nisu prosvjetljujuća. Ona je postavila za mnoge hrišćane mračne i misteriozne iskaze koji su napokon besmisleni, jer nije dovoljno jasna u svojoj upotrebi termina.“ (1958, pp. 148, 149)

On je takođe priznao: „Puno toga u odbrani Trojstva kao 'otkrivene' doktrine je izvrđavanje primjedbi koje se mogu pokrenuti protiv nje.“ (p. 16)

Rječnik religijskog znanja (*Dictionary of Religious Knowledge*) konstatuje u pogledu trojstva: „Precizno šta je ta doktrina, ili prije precizno kako se ona objašnjava trinitarci se ne slažu međusobno.“ (Lyman Abbot, urednik, 1885, „Trinitarci“)

Zašto čak i oni koji vjeruju u doktrinu o trojstvu nalaze da je ona tako teška za objasniti?

Odgovor je prosto jednostavan a ipak šokantan. Zato što to nije biblijsko učenje! Ne možete dokazati ili objasniti nešto iz Biblije što nije biblijsko. Biblija je naš jedini pouzdani izvor božanskog otkrivenja. I istina koju ćemo vidjeti je da koncept trojstva jednostavno nije dio Božjeg otkrivenja čovječanstvu.

Slijede priznanja od izvjesnog broja respektabilnih izvora i autora koji, dok sami podržavaju trojstvo, priznaju da se pojam trojstva i ta doktrina ne nalaze u Bibliji.

The International Standard Bible Encyclopedia priznaje da je „trojstvo termin iz drugog vijeka koji se nigdje ne nalazi u Bibliji, a Sveto Pismo ne prezentuje nijedan gotov trinitarski iskaz.“ (1988, Vol. 4, „Trinity“, p. 914). Ova enciklopedija dalje konstatuje da su „crkveni oci kristalizovali doktrinu u vjekovima koji su uslijedili“ – dugo nakon što su apostoli sišli sa scene.

Martin Luter, njemački sveštenik koji je pokrenuo protestantsku Reformaciju, je rekao: „Zaista je tačno da se pojam ‘trojstvo’ nigdje ne nalazi u Svetom Pismu, već je osmišljen i izumljen od čovjeka.“ (reprodukovano u Propovijedima Martina Lutera, John Lenker, urednik, Vol. 3, 1988, p. 406)

Istoričar i pisac naučne fantastike H.Dž. Vels u svojoj zapaženoj knjizi *The Outline of History* konstatuje: „Nema dokaza da su Isusovi apostoli ikad čuli za trojstvo – u bilo kom smislu od njega.“ (1920, Vol. 2, p. 499)

The Harper-Collins Encyclopedia of Catholicism kaže: „Danas se, međutim, učenjaci generalno slažu da ne postoji doktrina o Trojstvu kao takva ni u Starom ni Novom zavjetu... Daleko je iznad namjere i misaone forme Starog zavjeta pretpostavka da se jedna hrišćanska doktrina iz kasnog četvrtog ili trinaestog vijeka može tu pronaći... Isto tako, Novi zavjet ne sadrži eksplicitnu doktrinu o Trojstvu.“ (Richard McBrien, generalni urednik, 1995, „God,” pp. 564, 565)

I *Harper-Collins Bible Dictionary* konstatuje: „Formalna doktrina o Trojstvu kakva je definisana od strane velikih crkvenih sabora četvrtog i petog vijeka ne može se naći u Novom zavjetu.“ (Paul Achtemeier,

urednik, 1996, "Trinity")

Profesor Charles Ryrice je pisao: „Mnoge doktrine su prihvaćene od evangelika kao jasna učenja Svetog Pisma za koje ne postoje dokazni tekstovi. Doktrina o Trojstvu je najbolji primjer. Pošteno je kazati da Biblija jasno ne uči doktrinu o Trojstvu... U stvari, ne postoji niti jedan dokazni tekst, ako pod dokaznim tekstom podrazumijevamo stih ili pasus koji 'jasno' konstatuje da ima jedan Bog koji egzistira u tri osobe.“ (Basic Theology, p. 89)

On dalje kaže: „Gornje ilustracije dokazuju greške u zaključivanju da ako se nešto ne može tekstualno dokazati iz Biblije mi ne možemo jasno učiti rezultate... Ako je bilo tako, ja ne mogu učiti doktrinu o Trojstvu.“ (Ibid, p. 90)

Shirley Guthrie, profesorica teologije na *Columbia Theological Seminary* je pisala: „Biblija ne uči doktrinu o Trojstvu. Niti je sama riječ 'trojstvo' ni takav jezik kao 'jedan u trojici', 'trojedini' ili 'suština (ili 'substancija'), i tri 'osobe' biblijski jezik. Jezik ove doktrine je jezik antičke crkve preuzet iz klasične grčke filozofije.“ (Christian Doctrine, 1994, pp. 76, 77)

Millard Erickson koji je istraživač profesor teologije na *Southwestern Baptist Theological Seminary* piše da Trojstvo „nije jasno ili eksplicitno učenje nigdje u Svetom Pismu, pa se ipak smatra centralnom doktrinom, nužnom za hrišćansku vjeru. U tom pogledu, ono ide nasuprot onom što je virtualno aksiom biblijske doktrine, naime, da postoji direktna korelacija između jasnoće neke doktrine Pisma i njene presudnosti za vjeru i život crkve. U pogledu poteškoća o ovom predmetu i veličine napora koji se utroši za održavanje ove doktrine, možemo se zaista zapitati šta može opravdati svu ovu nepriliku.“ (God in Three Persons: A Contemporary Interpretation of the Trinity, p. 12)

On dalje konstatuje da učenje o trojstvu „nije prisutno u biblijskoj misli, ali se pokreće kad se biblijska misao pritisne u stranom kalupu [grčkog koncepta]. Tako, doktrina o Trojstvu ide izvan i čak izvrće ono šta Biblija govori o Bogu.“ (Ibid, p. 20)

On takođe konstatuje: „Tvrdi se da je doktrina o Trojstvu veoma važna, krucijalna, i čak osnovna doktrina. Ako je to zaista slučaj, zar ne bi trebala biti negdje jasnije, direktnije i eksplicitnije navedena u Bibliji? Ako

je ovo doktrina koja naročito konstituiše hrišćansku jedinstvenost... kako može biti samo implicitna u biblijskom otkrivenju? ... Jer ovo je izgleda krucijalna stvar gdje Sveto Pismo ne govori glasno i jasno.

Malo direktnog odgovora se može dati na ovu optužbu. Malo je vjerovatno da se ijedan tekst Svetog Pisma može pokazati da uči doktrini o Trojstvu na jasan, direktan i neobmanjivački način.“ (Ibid, pp. 108, 109)

Pošto se trojstvo ne nalazi u Bibliji i to priznaje toliko učenjaka i teologa, kako je onda ono počelo da se smatra tako važnim učenjem? Profesori teologije Roger Olson i Christopher Hall objašnjavaju dio ove zagonetke u njihovoj knjizi *The Trinity*: „Razumljivo je da važnost koja se stavlja na ovu doktrinu zbunjuje toliko puno hrišćana laika i studenata. Ona nigdje nije jasno i nedvosmisleno navedena u Svetom Pismu... Kako može tako važna ako nije eksplicitno navedena u Svetom Pismu?...

Doktrina o Trojstvu se postepeno razvijala nakon kompletiranja Novog Zavjeta u jeku sukoba, ali crkveni oci koji su je razvili su vjerovali da oni jednostavno objašnjavaju božansko otkrivenje i uopšte ne špekulišu ili uvode nove ideje. Doktrina o Trojstvu u punoći izražena je u četvrtom vijeku na dva velika ekumenska (sveopšta) sabora: Nikeji (325. n.e.) i Konstantinopolju (381. n.e.).“ (2002, pp. 1, 2)

Vidimo iz ovog i drugih prethodno citiranih izvora da je ideja o trojstvu strana biblijskim piscima. Zapravo, kao što mnogi od ovih izvora otvoreno priznaju, doktrina o trojstvu se razvila znatno kasnije u razmaku od nekoliko vjekova. Da bismo razumjeli faktore koji su doveli do uvođenja ovog vjerovanja, prvo se moramo vratiti Vavilonu.

3. Pagansko porijeklo doktrine o trojstvu

Mnoge će iznenaditi saznanje da apsolutni počeci doktrine tri u jedan idu pravo do Vavilonske kule u ravnici Senar pored rijeke Euftrat mnogo generacija unazad do vremena posle Potopa. U vrijeme izgradnje Vavilonske kule, ljudski rod se namnožio i govorio jednim jezikom (Postanje 11:1-4). Huš koji je bio sin Hama i unuk Noja (Postanje 10:1,6), napravio je plan sa svojim sinom Nimrodom kako da zavladaju svijetom preko nemoralne falsifikovane religije. Nimrod je bio začetnik obožavanja sunca i osnivač Vavilona. Targumi kažu: „Nimrod je postao moćan čovjek grijeha, ubica nevinih ljudi, i pobunjenik pred Gospodom.“

Tako je početak Nimrodovog plana imao svoje porijeklo u Babelu koji je kasnije poznat kao Babilon ili Vavilon. Ovaj grad Vavilon čija kula je dosegala do neba izgradio je Nimrod (Postanje 10:8-10; 11:4). Oni su kulu nazvali „Babel“, „kapija k nebu“, ali Bog je nazvao „zbrka“, i tu je Bog pomeo jezik naroda, što ih je primoralo da se razidu. Ovi ljudi su željeli jednu vladu da vlada svijetom i jednu religiju da upravlja srcima ljudi. To je bio pokušaj Sotone da odbaci Boga i Njegov autoritet, ali Gospod je sišao i zaustavio pobunu u odbrani svog naloga da se ljudski rod raseli po zemlji (Postanje 9:1) tako što im je pomeo jezik. Tako su oni prestali sa gradnjom i rasijali se po različitim krajevima svijeta (Postanje 11:8,9).

Nimrod je imao plan da učvrsti svoj zli religijski sistem i tako je oženio vlastitu majku Semiramis i samu duboku uvučenu u okultizam. Ona je bila prva obožena kraljica Vavilona a Nimrod prvi oboženi kralj.

Sledbenici Nimroda i Semiramis bili su toliko moralno i duhovno pali da su žrtvovali malu djecu u službi Sotoni. Ovo je postala uobičajena praksa dok nije Šem (Sim), jedan od Nojeva tri sina, u svom gnjevu ubio Nimroda i rasjekao ga na komade kao primjer drugima da ne čine takve gnusne grijeha.

Aleksandar Hislop u svojoj knjizi *Dva Vavilona* kaže: „Vavilonska kula bila je u stvari za obožavanje Sotone u formi vatre, sunca i zmiје. Međutim, služba Sotoni se nije mogla otvoreno vršiti zbog mnogih koji su još

uvijek vjerovali u pravog Boga Nojevog. Tako je misterijska religija počela u Babelu gdje se Sotona mogao obožavati u tajnosti.“ (Alexander Hislop, *The Two Babylons*, 2nd American ed. (Neptune, New Jersey: Loizeaux Brothers, 1959) 5, 24)

Zbog Nimrodove smrti, njegovi sledbenici i Semiramis plašili su se da nastave sa svojom službom Sotoni iz straha da ono što se dogodilo Nimrodu može da se desi i njima, pa se tako misterijska religija razvila u Babelu gdje se Sotona mogao obožavati u tajnosti. Isto se događa u ovim poslednjim danima. Sotona koristi misterije i obmane da prevari ljude da misle da obožavaju pravog Boga dok u stvari obožavaju Sotonu.

Falsifikovana religija je bila prekinuta na kratko vrijeme ali Semiramis je imala „sjajnu“ ideju kako da opet oživi svoju i Nimrodovu pagansku religiju u novoj formi. Nije prošlo dugo od smrti njenog supruga Nimroda dok je Semiramis ostala trudna. Ona je tvrdila da kad je Nimrod umro da je izašao na sunce, te je tako sunce postalo simbol Nimroda. Govorila je narodu da je sunčev zrak došao na nju te je zatrudnila sa djetetom što je u stvari bio Nimrodov povratak u reinkarnaciju boga sunca. Ovo dijete nazvano je Tamuz, a sve troje je obožavano kao personifikacija boga sunca, i ovo je prvo mjesto gdje trojstvo ulazi u postojanje. Ali ova misterijska religija nije bila ništa drugo do služba Sotoni.

„Trojstvo ima svoj početak u antičkom Vavilonu sa Nimrodom, Tamuzom i Semiramis. Semiramis je zahtijevala obožavanje za svog supruga, sina i nju samu. Ona je tvrdila da je njen sin bio oboje – otac i sin. On je bio ‘bog otac’ i ‘bog sin’ – prvo božansko neshvatljivo trojstvo.“ (The Two Babylons, Alexander Hislop, p. 51)

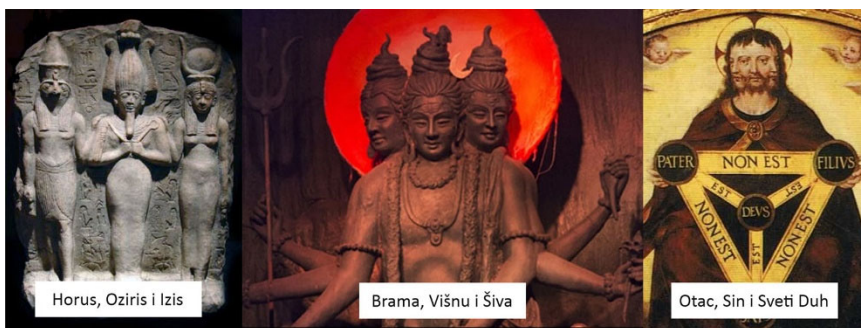
Tako je Semiramis proglasila da je njen muž Nimrod bio bog, a ona kao žena Nimrodova boginja. Zatim se proglasila „Kraljicom nebeskom“ i da se kao takva treba obožavati. Tvrdila je njen duh bio mjesec i da će kad umre prebivati na Mjesecu, kao što je Nimrod već na Suncu. Ovaj sistem paganizma se predstavljao kao prava religija, dok je u stvari bio služba đavolu. On se nametao ljudima kao istina Božja ali u realnosti je bio Sotonino remek djelo i „tajna bezakonja“.

Semiramis i njeni satanski sveštenici bili su duboko u okultizmu i majstori laži i obmane. Svuda po svijetu gdje se širio ovaj kult postavljane su

statue ili idoli majke i djeteta. Semiramis je uskoro slavljena kao „Kraljica nebesa“ (Aštarta). Njen simbol postao je mjesec a Nimrod je prozvan Balam, bogom sunca, te je otuda njegov simbol postalo sunce.

Tako nalazimo da trojstvo ima svoje porijeklo nazad do Vavilona. Da se Bog nije umiješao i pomeo jezike ne bismo imali nikakvu nadu da imamo istinu danas. Takođe nalazimo da je obožavanje tog trija prenijeto na sve različite kulture do danas, ali pod raznim imenima zbog pometnje jezika opisane u Postanju 11. glava.

Egipatsko trojstvo činili su Oziris, Horus i Izis. U Grčkoj to su bili Zevs, Apolon i Atina. U Indiji Brama, Višnu i Šiva, poznati kao „sveto Trimurti“ („sveto trojstvo“).

Na arheološkim artefaktima često se mogu vidjeti sa žutim oreolom oko glava, što predstavlja boga sunca. Rimski sistem usvojio je iste te simbole i prenio kompletno pagansko nasleđe iz Vavilona. Većina ljudi pogrešno misli da oreoli predstavljaju svetost tih ljudi, dok u stvari predstavljaju boga sunca. I kad već pominjemo Rim, pagansko trojstvo starog Rima činili su Jupiter, Mars i Venera.

Ovih nekoliko primjera svakako ne čine puni spisak ali u mnogim kulturama i paganskim sistemima bogoslužnja na kraju nalazimo da obožavanje njihovih bogova uvijek završava sa trojicom. Zajednički imenitelj je da su svi počeli na istom mjestu, što je potpuno logično ako imamo u vidu raseljavanje naroda po zemlji nakon Vavilonske kule i umnožavanje populacije. I na različitim jezicima ovi „bogovi“ su nosili različita imena. Koliko se može pratiti unazad antička istorija svijeta, nalazimo da su sve

poznate kulture imale tri u jedan trojedinog boga.

1. Uvijek se nalaze tri bića u ovom trojedinom bogu.
2. Jedno je otac, drugo majka i treće sin.
3. Sin je takođe suprug majke.
4. Sin je inkarnacija oca.
5. Zimski solsticij (25. decembar ili 7. januar po starom julijanskom kalendaru) bio je vrijeme u kojem su svi bogovi sunca od Ozirisa do Jupitera i Mitre proslavljani (njihov rođendan).
6. Sve troje su oboženi kao bogovi.
7. Često se za ovo troje kaže da su jedan bog. To jest, jedan u tri oblika, ili tri u jedan.
8. Otac se često ne pominje i umjesto toga obožavaju se sami majka i sin.
9. Ponekad se pagansko trojstvo vidi kao jedan bog koji igra tri uloge i u paganskoj umjetnosti predstavlja se sa tri glave.
10. U drugim slučajevima, jedan bog se vidi sa tri lica na jednoj glavi.
11. U nekoliko ogranaka paganizma, treće lice ovog trojstva se smatra zlim i uništiteľjom.

U poslednjoj verziji, prvo lice je stvoritelj, drugo lice je održavalac, a treće lice je uništiteľj.

Nijedan takav koncept nikad se ne može naći u Bibliji i izvornom hrišćanstvu!

Aleksandar Hislop sumira trojstvo na sledeći način: „Sve ovo je postojalo od antičkih vremena. Dok je bilo prekriveno idolatrijom, prepoznavanje trojstva bilo je sveopšte u svim antičkim narodima svijeta.“ (The Two Babylons, pp. 17, 18)

4. Paganska matematika i trojstvo

Važno je zapaziti matematiku doktrine o trojstvu. Otac je Bog, Isus je Bog, Sveti Duh je Bog, a ipak nema tri boga već samo jedan Bog, i to je trojstvo. Drugim riječima, $1+1+1=$ Jedan! Ovo naravno uopšte nema smisla i pošto se ne nalazi u Bibliji moramo vidjeti odakle zaista dolazi.

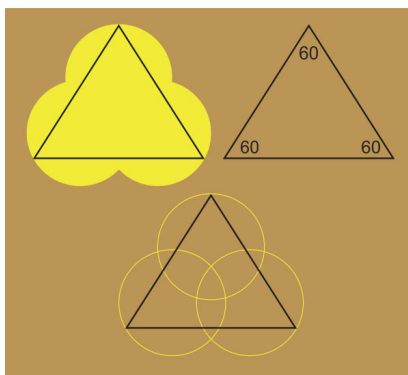
Prvo trojstvo tri u jedan bilo je obožavano u tri faze sunca.

- 1) Novorođenje u zoru.
- 2) Zrelost i puni rast u podne.
- 3) Starost i umiranje na kraju dana.

Sve troje je naravno bilo jedno božansko biće – sunce. Tako je glavni medijum preko kojeg je Sotona obožavan bilo sunce. Oni su zapazili da sunce ima tri različite faze koje se dobro uklapaju sa njihovim vjerovanjem pošto su već obožavali troje. Tako je sunce bilo obožavano kao tri boga. Izlazak i novo rođenje sunca, zrelost i puni rast sunca u podne i umiranje sunca na kraju dana. Ipak, dok su obožavali sunce kao tri boga, to nisu bila tri boga već jedan bog. Drugim riječima, $1+1+1=1$. Tu se nalazi istinsko porijeklo doktrine o trojstvu. I ovo je pridruženo misterijskoj religiji i obožavanju Sotone. Kako su se misterije umnožavale i razvijale u složeni nerazumljivi sistem, to je duhovnoj i političkoj „eliti“ bilo lakše da se predstavljaju kao posrednici između ljudi i boga/bogova te imaoci i čuvari „svetih tajni“.

„Tri je postao najuniverzalniji broj božanstva. Obožavanje sunca je jedan od najprimitivnijih oblika religije, i rani ljudi su ponekad pravili razliku između izlaska, podneva i zalaska sunca. Egipćani su, na primjer, podijelili boga sunca u tri božanstva: Horusa, izlazeće sunce, Ra ili Re, podnevno suce, i Oziris, staro zalazeće sunce.“ (Egyptian Deities, New International Encyclopedia. NY: Dodd, 1917. Volume 7, p. 529)

I sve ovo počelo je u Vavilonu. Tako je prilikom seoba naroda svaka grupa ponijela sa sobom taj isti koncept ali pod različitim imenima i određenim kasnijim lokalnim modifikacijama i tradicijama.

Pagani su također vjerovali da su ove tri faze sunca bile manifestacije vrhovnog božanstva kao što je evidentno kod egipatskih bogova sunca. To je postalo poznato kao tri u jedan bog. Da bi bili u stanju ispravno predstaviti svog boga sunca, oni su kombinovali sve tri faze sunca u jednu, a rezultat toga bila je slika onoga što zaista vjeruju. Kad sva tri dijela spojite, imate jedno i ovaj simbol je postao simbol boga sunca, a biće iza tog obožavanja bio je Sotona.

Oni su otkrili da je ovaj simbolizam vrlo učinkovit i koristili ga da prikriju svoju stvarnu religiju. Ova tri povezana kruga formirala su jednakostranični trougao. Sa jednakostraničnim trouglom sve strane su jednake i zatvaraju luk od 180 stepeni. Svaka strana predstavljala je fazu sunca sa svakim uglom trougla od 60 stepeni. Ne treba mnogo mudrosti da se dođe do sledećeg koraka, $60+60+60$, predstavljenih sa tri šestice – 666.

„Drevni Vavilonjani prepoznali su doktrinu o trojstvu, ili tri lica u jednom bogu, kao pojavu iz složenog boga sa tri glave koji je dio njihove mitologije, i upotrebu jednakostraničnog trougla takođe kao amblema tog trojstva u jedinstvu.“ (Thomas Dennis Rock, *The Mystical Woman and the Cities of the Nations*, 1867, pp. 22, 23)

Takođe je značajno da su Vavilonjani koristili seksagesimalni (sa bazom 60) numerički sistem iz kojeg dolaze 60 minuta u jednom satu, 60 sekundi u jednom minutu, 360 (60×6) stepeni u krugu i 60 stepeni u svakom uglu jednakostraničnog trougla, itd. 360 podijeljeno sa $10 = 36$, a $6 * 6 = 36$.

Ovo potiče iz njihovog sistema obožavanja 36 vrhovnih bogova, što uključuje boga sunca kao broja jedan za koga su vjerovali da je otac svih drugih bogova (Nimrod), a mjesec je bila

majka boginja (Semiramis) kao broj dva. Ostali bogovi od 3 do 36 smatrani su djecom boga sunca, i uključivali su različite zvijezde i konstelacije (sazvežđa) sa kojima su ti bogovi povezivani. Ovi brojevi od 1 do 36 ukupno čine 666, koji je takođe pripisivan bogu sunca pošto je on bio otac svim njihovim bogovima. Računica jednostavno ide ovako: $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12 + 13 + 14 + 15 + 16 + 17 + 18 + 19 + 20 + 21 + 22 + 23 + 24 + 25 + 26 + 27 + 28 + 29 + 30 + 31 + 32 + 33 + 34 + 35 + 36 = 666$. Zapazite da vavilonski solarni amulet sa brojevima 1 do 36 i brojem 666 ispod ovih brojeva predstavlja sunce. Brojevi su tako poređani da se svaki red i kolona kao i dvije dijagonale zbrajaju u 111. Oni su se bojali svojih bogova i vjerovali da ovi amuleti imaju veću moć da ih zaštite od udara njihovog gnjeva sa ovim rasporedom brojeva. Ove solarne pečate gotovo je nemoguće pronaći danas jer se najveći broj njih nalazi u privatnom vlasništvu gdje Sotona i želi da budu. Ovo pravo porijeklo broja 666 je poznato malom broju ljudi, opet upravo kao što Sotona želi pošto otkriva jako puno istine o tome šta je zaista ovaj broj i kome Bog sada pripisuje taj broj (vidi: Otkrivenje 13. glava).

Tako su pagani koristili ove simbole i brojeve da prikriju obožavanje koje su davali Sotoni, a obožavanje boga sunca ili Sotone postala je religija 666. I naravno u Bibliji nam je rečeno da je ovo broj zvijeri i broj čovjekov (Otkrivenje 13:18). Biblija daje brojne smjernice za prepoznavanje „zvijeri“ i sistema lažnog misterijskog bogoslužjenja koji se i danas – sa razlogom – naziva Vavilonom: „Na čelu joj je bilo napisano ime: ‘Tajna, Vavilon Veliki, majka bludnicama i zemaljskim gadostima.’“ (Otkrivenje 17:5)

Na slici lijevo je tzv. Štit Trojstva. Precizno porijeklo ovog tipa dijagrama je nepoznato, ali se smatra da je nastao pod uticajem eksperimenata u 12. vijeku u simbolizovanju trojstva u apstraktnoj vizuelnoj formi. Ovo je Bog koji se obožava u rimo-katoličkom sistemu. Oni obožavaju Boga koji je tri u jednom i jedan u trojici. Jasno je da taj koncept ne potiče iz Biblije već se može pratiti unatrag sve do Vavilona. Uprkos tome što je porijeklo Štita Trojstva nepoznanica, lako je zapaziti upadljive sličnosti u simbolizmu iz Vavilona tako da apsolutno porijeklo ovog

dijagrama seže mnogo dalje u prošlost. Zapazite da i ovdje nalazimo jednakostranični trougao i tri kruga koji predstavljaju ove bogove, uz razliku što sada imamo i krug u sredini koji pokazuje da su sva tri boga navodno jedan bog. Ovaj koncept o sva tri bića u jednom bogu je iz Vavilona i ne nalazi se u Bibliji niti pripada učenju apostola ili Hrista.

Doktrina o trojstvu predstavljena ovim dijagramom pokazuje da Isus nije Sin Božji već je On takođe Bog i prema tome svoj vlastiti Sin. A naš nebeski Otac nije samo naš Otac već takođe Bog te otuda Bog je svoj vlastiti Otac. To takođe znači da je Bog poslao samog sebe u svijet, umro da pomiri svijet sa samim sobom, podigao samog sebe iz mrtvih, vaznio samog sebe na Nebo, da se moli sam pred sobom na nebesima da pomiri svijet sa sobom, i da je jedini posrednik između čovjeka i samog sebe. To bi takođe značilo da se Bog u Getsimanskom vrtu molio samom sebi, da Ga, ako je to moguće, mimoide čaša koju je namijenio sam sebi. Da li vas ovo zbunjuje? Biblija pak kaže: „Bog nije Bog nereda (zbrke).“ (1. Korinćanima 14:3) Sotona jeste. Treba li da očekujemo nešto drugo od ove doktrine koja nije biblijska već dolazi iz Vavilona (što znači zbrka) i u stvarnosti je obožavanje Sotone?

I ako zaista razumijemo implikacije tri u jedan doktrine trojstva tada

nam neće biti teško da povežemo stvari ko se tu zapravo obožava.

„Puranas, jedna od hinduističkih biblija od prije više od 3.000 godina, sadrži sledeći pasus: ‘O vi tri Gospoda! Znajte da ja poznajem samo jednog Boga. Informišite me, stoga, koji od vas je pravo božanstvo, da mu mogu samom iskazati svoju odanost.’ Tri boga, Brama, Višnu i Šiva, počeli su mu se manifestovati, odgovorivši: ‘Nauči, o bogomoljče, da nema stvarne razlike između nas. Ono što ti izgleda tako je samo privid. Jedno biće se javlja pod tri oblika putem djela stvaranja, očuvanja i uništenja, ali on je jedan.’ Otuda je trougao bio prihvaćen od svih antičkih naroda kao simbol Božanstva... Među svim paganskim nacijama trojka se smatrala kao poglavar mističnih brojeva, zato što, kao što Aristotel primjećuje, ona sadrži u sebi početak, sredinu i kraj. Otuda nalazimo da ona označava neke atribute skoro svih paganskih bogova.“ (Sinclair, pp. 382, 383)

Na sledećoj slici vidimo preplitanje tri kruga ili njihovih sekcija. Ovo je poznato kao triketra gdje se tri povezane sekcije mogu zamijeniti za cjelinu tako da se može koristiti dio svakog kruga umjesto cjeline. Ovaj simbol koji i dalje predstavlja trojedinog boga sunca se nalazi kroz različite kulture i razne paganske vjerske ustanove, i ovaj sistem je i dan danas itekako živ. Često ćete vidjeti triketru u raznim oblicima u hramovima, svetištima, na crtežima, rezbarijama i gravurama.

„Triketra je satanski simbol koji ima svoje porijeklo u okultizmu. Uvijek je povezana sa paganskim vjerovanjima, satanskim praksama i vještičarenjem. Triketra se sastoji od tri šestice koje se preklapaju.

Ovaj logo je drevni simbol paganskog trojstva. Taj simbol je opet popularizovan preko sataniste Alistera Kroulija za Kraljevski luk (Lucifera) ili treći stepen masonskog reda.“ (New King James Omissions A.V. Publications.)

Ovaj simbol koriste i danas različita tajna društva. A kroz istoriju možemo vidjeti njegovu

progresiju tokom vremena. Na primjer, možete naći ovaj simbol na nekim vrlo interesantnim mjestima. Evo nekih.

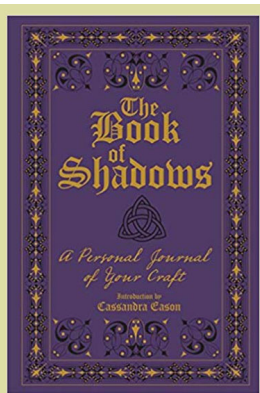
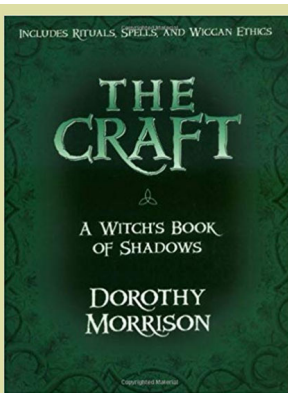
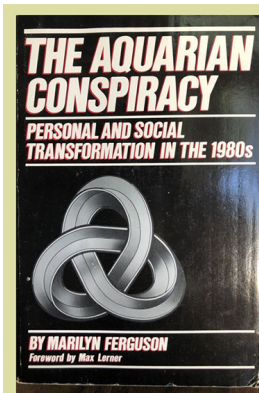

Na prvoj slici vidite vikanske putire ili pehare koje koriste vještice u svojim praksama. I koji je simbol na njima? 666, Sotona ili triketra. Zbog čega? Jer vještice komuniciraju sa Sotonom i demonima. Stoga nije iznenađenje što tu nalazimo takav simbol.

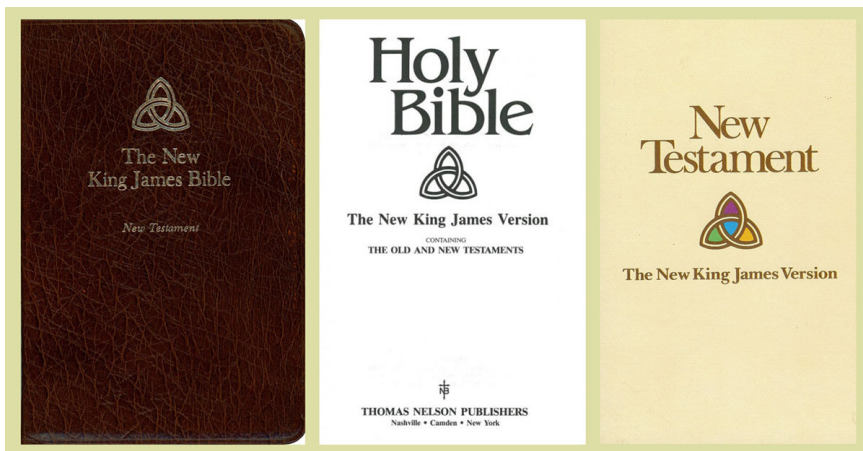

Sledeća slika je iz jedne TV serije o tri vještice, ne četiri, već tri vještice, što je samo po sebi intrigantno. I u tom pravcu ide i simbol koji one koriste koje je simbol boga sunca ili trojedinog boga. Izgleda da se svijet obučava da prihvati nešto tako da moramo biti veoma oprezni šta gledamo i čemu se izlažemo.

Evo još nekih na knjigama *Vodolijska zavjera* (The Aquarian Conspiracy) sa tri povezane šestice, *Vještina* (The Craft), koju ako pažljivije pogledate ima malu triketru na sredini korica. I poslednja je vještičja *Knjiga sjenki* (The Book of Shadows). Još jednom nalazimo simbol boga sunca, tri u jednom boga, simbol za Sotonu. Vještice ne kriju kome su lojalne.

Koliko god to može biti šokantno, naći ćete ovaj simbol i na nekim izdanjima *King James* Biblije i *New International Version* Biblije. Tako je ovaj simbol čak našao svoj put na Bibliji gdje ne pripada. To nije simbol biblijskog Boga već boga sunca. Kad čitate unutar korica Biblije, ako ima triketre na njima, u opisu stoji da je to antički simbol trojstva. Ali ovi simboli pripadaju Sotoni i trojedinom bogu sunca, što je simbolika obožavanja đavola.

Ovo su korice nekih (navodno hrišćanskih) knjiga, uključujući adventističku knjigu o trojstvu gdje autori uče vjernike te crkve nebiblijskoj i paganskoj doktrini o trojstvu. Takođe se u mnogim sličnim izdanjima mogu vidjeti ilustracije koje otkrivaju satanističko

prijeklo tih doktrina gdje se koriste sunčevi diskovi ili oreoli oko glava

koji navodno predstavljaju Oca, Sina i Svetog Duha.

Takođe se mogu zapaziti trouglovi oko glava na nekim slikama ili tri kruga koja očitno predstavljaju sunce ili drugi sa jednim krugom sunca sa zracima. Paganski likovi su toliko očigledni i pojavljuju se mnogo puta na svakoj slici tako da je slučajnost nemoguća. Bog je u starom Izraelu nalagao da se takvi paganski likovi unište: „Uništite sve njihove kamene kipeve i sve njihove livene likove, i opustošite sve njihove svete uzvišice.“ (4. Mojsijeva 33:52)

Trinitarci, kao oni koji su pisali ovakve knjige, će poreći i izmijeniti istinu kako bi podržali svoje vjerovanje i kazati da trojstvo nema korjene u paganizmu, ali težina dokaza je ogromna i ne može se izbjeći. Kao što svi stručnjaci kažu, tri u jedan bog se ne može naći u Svetom Pismu ali se nalazi u paganizmu u obožavanju boga sunca. Biskupi koji su formulisali doktrinu o trojstvu imali su početke u papskoj crkvi koja je odbacila držanje Subote u korist nedjelje koja dolazi iz obožavanja sunca, kao i niz drugih učenja koja imaju svoje korjene u paganizmu. Biskupi koji su formulisali doktrinu o trojstvu bili su zastranili u grčkoj i platonskoj filozofiji i ne može biti nikakve sumnje da je to uticalo na njihove religijske poglede i učenja.

Paganski vavilonski sveštenici imali su prvosveštenika koji je nosio titulu Pontifeks Maksimus (prevedeno na latinski, što znači da su imali vrhovnog paganskog poglavara ili doslovno Najvećeg Pontifa).

Ko je, dakle, Pontifeks Maksimus ili glavni sveštenik sadašnjeg Vavilona? Papa! On ima broj 666. Treba li onda da nas iznenadi što nalazimo satanski simbol zvani triketra na papskoj mitri?

„Za ovo je potrebna mudrost: Ko je razuman, neka izračuna broj zvi-
jeri, jer je to čovjekov broj, a njen broj je šesto šezdeset i šest.“ (Otkrivenje 13:18) Bog nam je dao ovu informaciju koju mnogi propuštaju da razumiju jer su previše zauzeti obožavanjem bogova Vavilona.

Do drugog vijeka, vjerni članovi istinske Božje zajednice uveliko su bili rasijani pod talasima smrtnog progonstva i nalazili su se uglavnom u ilegali. Oni su se čvrsto držali biblijske istine o Isusu Hristu i Bogu Ocu koja je sve više bila izložena pritisku kako zvaničnog judaizma s jedne strane tako paganizma i nominalnog hrišćanstva koje je stremilo ekumeni i kompromisima. Crkva koja je rasla pred svijetom u moći i uticaju gradila je na otpadu u ljudskoj mudrosti i za nekoliko kratkih vjekova postala dominantna u moćnoj Rimskoj imperiji. Da li vjerujete da je bio moguć takav rast i uticaj u svijetu za koji Božja Riječ konstatuje da se nalazi pod Zlim bez izdaje istine i suptilne zamjene biblijskog Boga paganskim božanstvima?

Sotona je želio da bude obožavan kao Najviši (Isaija 14:12-14) i želio je da ima svoj dan bogoslužjenja. Tako je služba suncu pokrenula svetkovanje nedjelje u crkvi umjesto pravog dana bogoslužjenja koji je sedmi dan u sedmici, i danas poznat kao Subota. Uporedo i u uskoj vezi s tim, lansirana je paganska doktrina o trojstvu. Paganizam je napokon počeo da se miješa sa hrišćanstvom i zvanično je usvojen od strane papske crkve. Mnogi katolici poriču da se to ikad dogodilo ali njihova crkva i istorija ih demantuju.

„Upotreba hramova, i onih posvećenih određenim svecima, zatim ukrašavanje granama drveća u određenim prilikama; tamjan, svijeće i kandila; zavjetni prinosi za oporavak od bolesti; sveta vodica; azili; praznici i vremena, upotreba kalendara, procesije, blagoslovi na poljima; sveštenečke odežde, brijanje tjemena glave, vjenčani prsten, okretanje prema istoku, kasnije i ikone ili kipovi, možda i crkvene pjesme, i *Gospode, smiluj se* (Kyrie Eleison), sve je paganskog porijekla i posvećeno njihovim usvajanjem u Crkvu.“ (An Essay on The Development of the Christian Doctrine John Henry “Cardinal Newman” p. 373)

„Često se čuje optužba... da je katolicizam prekriven mnogim paganskim premazima. Katolicizam je spreman prihvatiti tu optužbu i čak od nje načiniti sebi hvalu... veliki bog Pan nije stvarno mrtav, on je pokršten.“ (The Story of Catholicism, p. 37)

„Zanimljivo je zapaziti koliko često se naša Crkva služila praksama koje su u opštoj upotrebi među paganima... Istina je, dakle, u izvjesnom smislu, da su neki katolički rituali i ceremonije reprodukcija onih iz paganskih vjerovanja...“ (The Externals of the Catholic Church, Her Government, Ceremonies, Festivals, Sacramentals and Devotions, by John F. Sullivan, p. 156, published by P.J. Kennedy, NY, 1942)

Iznenađujuće je da su mnogi protestanti prihvatili paganska nasleđa Katoličke crkve zdravo za gotovo iako je sasvim jasno da potiču od obožavanja sunca ili službe Sotoni iz Vavilona. Kad bi samo hrišćani željeli da saznaju pravu istinu umjesto što brane ono što je Sotona uveo u crkvu.

„Većina hrišćana pretpostavlja da je nedjelja biblijski odobren dan bogoslužnja. Katolička crkva protestuje jer je ona prenijela hrišćansko bogoslužje sa Subote na nedjelju tako da je svaki pokušaj sporenja i dokazivanja da je ta promjena napravljena u Bibliji i nepoštena i poricanje katoličkog autoriteta. Ako protestantizam želi da zasniva svoja učenja samo na Bibliji, treba da služi Bogu subotom.“ (Rome's Challenge, www.immaculateheart.com/maryonline, Dec 2003)

„Naši oponenti ponekad tvrde da nijedno vjerovanje ne treba držati dogmatski koje nije eksplicitno navedeno u Svetom Pismu... Ali protestantske crkve su i same prihvale takve dogme, kao što je trojstvo, za koje nema takvog preciznog autoriteta u Jevanđeljima.“ (Assumption of Mary, Life magazine, Oct 30, 1950, p. 51)

Pitanje je postavljeno u Katoličkom Katehizmu.

P.: Šta je nedjelja, ili Dan Gospodnji uopšteno?

O.: To je dan posvećen od apostola u slavu najsvetijeg Trojstva, i u sjećanju da je Hrist naš Gospod ustao iz mrtvih u nedjelju i poslao svetog Duha u nedjelju te se stoga naziva Gospodnjim danom. Takođe se naziva nedjeljom od starog rimskog naziva *Dies Solis*, dan sunca, kojima je bio svet.“ (The Douay Catechism of 1649, p. 143)

Iz ovih interesantnih izjava vidimo da „svetkovanje nedjelje“ i

„doktrina o trojstvu“ oboje dolaze od obožavanja sunca i Sotone u Vavilonu, i oboje je u hrišćanstvo unijela Katolička crkva koju Bog u Bibliji naziva Vavilonom ili Majkom bludnicama. Trojstvo je direktno povezano sa obožavanjem sunca, baš kao što je to i nedjelja (dan sunca).

5. Porijeklo doktrine o trojstvu u crkvi

Sada znamo apsolutno porijeklo doktrine o trojstvu ali rijetki razumiju kako je ona postala prihvaćena od crkve nekoliko vjekova nakon što je Biblija kompletirana. I kao što ste već vidjeli, njeni korjeni idu mnogo dalje u istoriju. Krajem prvog vijeka, kao što možemo zapaziti iz 3. Jovanove 1:9,10, uslovi su postali tako strašni da su lažni poslanici otvoreno odbijali da prime predstavnike apostola Jovana i ekskomunicirali prave hrišćane iz Zajednice!

O ovom turbulentnom periodu pisao je Edvard Gibon, čuveni historičar, u svom klasičnom djelu *Istorija propadanja i pada Rimske imperije* kao o „tamnom oblaku koji se nadvio nad crkvom prvog vijeka.“ (Edward Gibbon, *The History of the Decline and Fall of the Roman Empire*, 1821, Vol. 2, p. 111)

Nije prošlo dugo dok su istinske sluge Božje postali marginalizovana i rasijana manjina među onima koji su sebe nazivali hrišćanima. Vrlo različita religija, sada u kompromisu sa mnogim konceptima i praksama ukorijenjenim u drevnom paganizmu (takvo miješanje religijskih vjerovanja poznato je kao sinkretizam, uobičajen u Rimskom carstvu tog vremena), uzela je maha i preobrazila vjeru utemeljenu od Isusa Hrista.

Istoričar Džes Harlbat kaže o ovom vremenu transformacije: „Poslednju generaciju prvog stolecā, od 68. do 100. godine, nazivamo ‘Dobom sjenki’, dijelom zbog tame progonstva koja se nadvila nad crkvom, ali i naročito i zato što od svih tih perioda u njenoj istoriji, to je onaj o kojem najmanje znamo. Mi više nemamo jasnu svjetlost knjige Djela apostolska da nas vodi; i nijedan autor iz tog doba nije ispunio tu prazninu u istoriji...“

Pedeset godina nakon što je život sv. Pavla navukao zavjesu nad crkvom, kroz koju bismo uzalud htjeli pogledati; i kad se ona napokon podigla, oko 120. godine, sa učenjima najranijih crkvenih otaca, nalazimo crkvu koja se u mnogim aspektima vrlo razlikuje od one u danima sv. Petra i sv. Pavla.“ (Jesse Hurlbut, *The Story of the Christian Church*, 1970, p.

33)

Ova „vrlo različita“ crkva rasla je u moći i uticaju, i za nekoliko kratkih vjekova postala dominantna čak i u moćnoj Rimskoj imperiji! Do drugog vijeka, vjerni članovi Zajednice, Hristovo „malo stado“ (Luka 12:32) uveliko je bilo rasijano talasima smrtnog progonstva. Oni su se čvrsto držali biblijske istine o Isusu Hristu i Bogu Ocu, iako su bili progonjeni od rimskih vlasti i hrišćana po imenu koji su u stvarnosti propovijedali „drugog Isusa“ i „drugo jevanđelje“.

Različite ideje o Božanstvu vode u konflikt

Ignjacije iz Antiohije bio je učenik apostola Jovana kome je Bog povjerio knjigu Otkrivenje. Vidjećemo iz poslanice ovog Jovanovog učenika da su se različite zablude uvlačile u ranu Zajednicu. Da li bi Jovan ispravio Ignjacija da je bio u zabludi? I što je još značajnije, zapazite da Ignjacije nije vjerovao da su Otac, Sin i Sveti Duh jedan Bog ili da je Isus su-vječan sa Ocem.

„Oni su predstavili Boga kao nepoznato Biće; oni pretpostavljaju da je Hrist nezačet; ... Neki od njih kažu da je Sin bio prosto čovjek, i da su Otac, Sin i Sveti Duh zapravo jedna ista osoba, i da je stvaranje djelo od Boga, ne preko Hrista, već nekom drugom stranom silom. Budite stoga na oprezu od takvih osoba.“ (The Epistle of Ignatius to the Trallians, Chapter VI - Abstain from the Poison of Heretics)

Zapazite da je ovo poglavlje naslovljeno „Suzdržavanje od otrova jeresi“. Koliko su stvari danas drugačije. Oni koji odbacuju pagansko načelo trojedinog boga u „hrišćanskom“ svijetu se nazivaju jerecima, dok je u Jovanovo vrijeme sasvim obrnuto. Nikad ne treba potcijeniti moć Sotone da istinu obrati u zabludu a zabludu u istinu.

Sledeća četiri stiha koja ćemo navesti iz Jovanovih poslanica su jedina mjesta u cijeloj Bibliji gdje se koristi riječ antihrist. Primijetićete da Jovan kaže da su ljudi koje naziva antihristima bili dio rane Zajednice ali su otpali i otišli vlastitim putem i bili aktivni za njegovog života. Oni su, dakle, bili deklarativni hrišćani, ali su počeli učiti nešto što je pogrešno. Koju su to zabludu učili što je navelo Jovana da ih nazove antihristima.

Vidjećemo da Jovan govori da su oni poricali Oca i Sina i da je Isus došao u tijelu. Ali kako hrišćanin može poreći Oca i Sina? Čitaćemo da otkrijemo pošto je ovo pitanje spasenja.

1. *Jovanova 2:18,19*: „Djeco, poslednji je čas, i kao što ste čuli, dolazi Antihrist, ali već sada su se pojavili mnogi antihristi. Po tome znamo da je poslednji čas. Izašli su od nas, ali nisu bili od nas, jer da su bili od nas, ostali bi s nama. Ali izašli su da bi se vidjelo da nisu svi od nas.“

1. *Jovanova 2:22,23*: „Ko je lažljivac ako ne onaj ko poriče Isusa kao Hrista? To je Antihrist, onaj koji poriče Oca i Sina. Ko god poriče Sina, nema ni Oca. Ko priznaje Sina, ima i Oca.“

1. *Jovanova 4:2,3*: „Po ovom prepoznajte Duha Božijeg: svaki duh koji priznaje da je Isus Hristos u tijelu došao, od Boga je; a svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u tijelu došao, nije od Boga: i to je duh antihrista, za kog čujete da dolazi, i sad je već na svijetu.“

2. *Jovanova 1:7*: „Jer su mnoge varalice izašle u svijet. Onaj koji ne priznaje dolazak Isus Hrista u tijelu je varalica i antihrist.“

Jovan je imao dva učenika od kojih je jedan bio Ignjacije. Pod Jovanovim vođstvom i smjernicama, oni su učili da je Isus doslovni Sin Božji. Kao što smo već vidjeli, Ignjacije je konstatovao da su neki pogrešno učili da su sve troje jedan Bog, baš kao što doktrina o trojstvu uči danas. Koga, dakle, Jovan naziva antihristom? One koje su učili da je troje jedan bog. Zašto je to antihrist? Zato što učenje da su troje jedan isti bog poriče da postoje doslovni Otac i Sin i tako poriče i Oca i Sina. Doktrina o trojstvu uči da je jedan Bog igrao ulogu Sina koji je umro na krstu i otuda poriče da je Isus došao u tijelu kao Sin Božji. Poricanjem da je Isus Sin Božji takođe se poriče da je Bog Otac, što znači poricanje Oca i Sina. To je ono što je rečeno u 1. Jovanovoj 2:22,23.

Doktrina o trojstvu tvrdi da je bio jedan Bog koji je umro na krstu a ne doslovni Sin Božji te tako poriče da je Isus došao u tijelu kao Sin Božji. Ovo je zapanjujuće otkrivenje koje otkriva istinu i ozbiljnost stvari.

Ovo je glavni razlog zašto Biblija uči da je papska crkva antihrist. Antihrist nije samo jedan čovjek, iako to papa može biti kao neko ko se postavlja umjesto Hrista. To je prvenstveno cijeli sistem lažiranog hrišćanstva na čelu sa Katoličkom crkvom. Oni kažu: „Misterija trojstva je

centralna doktrina katoličke vjere. Na njoj su bazirana sva ostala učenja crkve.“ (Handbook for Today’s Catholic, p. 11) To je antihrist jer poriče Isusa tako što poriče da je On zaista doslovni Sin Božji koji je došao u tijelu.

Ovakvo poricanje Oca i Sina ne samo što direktno atakuje na Božji identitet, već takođe ruši kompletan Plan spasenja i pravi ga fikcijom. Ovo je, dakle, pitanje spasenja i nije uopšte nevažno kako bi ga neki željeli predstaviti u pokušaju stvaranja kompromisa.

„I Petar, opisujući opasnosti kojima će se crkva izložiti u poslednjim danima, kaže da kao što je bilo lažnih proroka koji su naveli Izrael u grijeh, tako će biti lažnih učitelja koji će ‘neprimjetno uvesti razorne jeresi i odreći će se Gospodara koji ih je otkupio... I mnogi će se povesti za njihovim besramnim djelima.’ 2. Petrova 2:1,2. Ovdje je apostol ukazao na jednu od glavnih karakteristika spiritualističkih učitelja. Oni su odbijali da priznaju Hrista kao Sina Božjeg. Što se tiče takvih učenja, voljeni Jovan objavljuje: ‘Ko je lažljivac ako ne onaj ko poriče Isusa kao Hrista? To je Antihrist, onaj koji poriče Oca i Sina. Ko god poriče Sina, nema ni Oca. Ko priznaje Sina, ima i Oca.’ 1. Jovanova 2:22,23. Spiritualizam, poričući Hrista, poriče i Oca i Sina, i Biblija to proglašava manifestacijom antihrista.“ (E.G. White, Patriarchs and Prophets, p. 686)

Ovo je konzistentno s onim što je apostol Jovan rekao, ovi spiritualistički učitelji su hrišćani koji poriču Oca i Sina, što je istovremeno poricanje Isusa kao Sina Božjega.

Elen Vajt je takođe kazala: „‘Ko je lažljivac ako ne onaj ko poriče Isusa kao Hrista? To je Antihrist, onaj koji poriče Oca i Sina. Ko god poriče Sina, nema ni Oca. Ko priznaje Sina, ima i Oca.’ (Par. 17) ... Onaj ko poriče ličnost Boga i njegovog Sina Isusa Hrista, poriče Boga i Hrista. ‘Ako ono što ste u početku čuli ostane u vama, i vi ćete ostati u Sinu i u Ocu.’“ (E.G. White, Review and Herald, March 8, 1906, p. 9)

Koje, dakle, pogrešno vjerovanje poriče ličnost Boga i Njegovog Sina, što je poricanje Boga i Hrista? Njen muž je objasnio: „Ovdje možemo pomenuti trojstvo koje poništava ličnost Boga i Njegovog Sina Isusa Hrista.“ (James White, Review and Herald, December 11, 1855, p. 85).

Ovo se, dakle, veoma tiče doktrine o trojstvu. U ranim decenijama

Str. / 36

nakon službe, smrti i uskrsenja Isusa Hrista i u rasponu od nekoliko sledeća vijeka, pokrenule su se razne ideje o Njegovoj tačnoj prirodi. Da li je On bio čovjek? Da li je bio Bog? Da li je bio Bog koji se pokazao kao čovjek? Da li je On bio iluzija? Da li je bio prosto čovjek koji je postao Bog? Da li je bio stvoren od Boga Oca, ili je postojao vječno zajedno sa Ocem?

Sve ove ideje imale su svoje zagovornike. Jedinstvo vjerovanja prvobitne hrišćanske Zajednice bilo je izgubljeno kada su nova vjerovanja, mnoga pozajmljena ili usvojena iz paganskih religija, zamijenila učenja Isusa i apostola. Ono što malo ljudi shvata je činjenica da kada je došlo do intelektualnih i teoloških debata u ranim vjekovima koje su dovele do formulacije trojstva, istinska Božja Zajednica bila je uveliko odsutna sa scene i konačno gurnuta u podzemlje. Iz ovog razloga, u tom turbulentnom periodu često vidimo debate ne između istine i zablude, već između jedne zablude sa drugom zabludom. To je činjenica koju će rijetko priznati mnogo savremeni učenjaci.

Klasičan primjer ovoga je rasprava o Hristovoj prirodi koja je navela rimskog imperatora Konstantina Velikog da sazove Sabor u Nikeji (današnja zapadna Turska) 325. godine n.e. Sam Konstantin je, premda ga mnogi smatraju prvim hrišćanskim rimskim carem, u stvari bio obožavalac sunca koji je bio samo pokršten na svojoj samrtnoj postelji. Tokom njegove vladavine ubijeni su njegov najstariji sin i žena. On je takođe bio ostrašćeni antisemita, što potvrđuje jedan od njegovih edikata u kojem stoje iskazi poput „gnusna jevrejska svjetina“ i „običaji ovih najzločestijih ljudi“, običaji koji su u stvari ukorijenjeni u Bibliji i praktikovani od Isusa i apostola koji su bili Jevreji. Mnogi su takođe neobaviješteni da su Jevreji antitrinitarci i da su to uvijek bili! Šta je to, dakle, značilo u vezi Isusa i apostola?

Kao imperator u periodu velike bune unutar Rimskog carstva, pred Konstantinom se našao izazov da održi imperiju ujedinjenom. On je prepoznao vrijednost religije u ujedinjavanju svog carstva. To je bila u stvari njegova primarna motivacija za prihvatanje i odobravanje „hrišćanske“ religije koja se, do tog vremena, veoma udaljila od učenja Isusa Hrista i apostola i bila hrišćanska samo po imenu.

Ali sada se Konstantin suočio sa novim izazovom. Religijski istraživač Karen Armstrong objašnjava u knjizi *Božja istorija* da je „jedan od prvih

problema koji se morao riješiti bila doktrina o Bogu... nova opasnost se podigla koja je podijelila hrišćane u ogorčene ratne tabore.“ (A History of God, 1993, p. 106)

Atanasije protiv Arija na Saboru u Nikeji

Konstantin je sazvaio Sabor u Nikeji 325. godine n.e. ponajviše iz političkih razloga radi religijskog ujedinjavanja u imperiji. Primarno pitanje tog vremena postalo je poznato kao arijanski sukob.

„U nadi da osigura podršku za svoj presto od rastućeg hrišćanskog tijela prema kojem je pokazao značajnu naklonost, u njegovom interesu je bilo da ima jaku i ujedinjenu crkvu. Arijanski sukob je prijetio tom jedinstvu i slabio mu snagu. Stoga je on odlučio da okonča tu nepriliku. Vjerovatno mu je španski biskup Hosijus koji je bio uticajan na dvoru, sugerisao da ako bi se sinod sastao kao predstavništvo cijele crkve i istoka i zapada, bilo bi moguće obnoviti sklad.

Sam Konstantin naravno niti je znao niti se brinuo o tom pitanju u raspravi ali bio je nestrpljiv da privede sukob kraju, a Hosijusov savjet činio mu se razumnim.“ (Arthur Cushman McGiffert, A History of Christian Thought, 1954, Vol. 1, p. 258)

Arije je bio sveštenik iz Aleksandrije u Egiptu koji je navodno učio da je Hrist, pošto je bio Sin Božji, morao imati početak i stoga je bio začet ili stvoren ili uspostavljen. Dalje, ako je Isus bio Sin, nužno je da Otac mora biti stariji. Kao opozicija Arijevom učenju bio je Atanasije, đakon takođe iz Aleksandrije. Njegov pogled je bio rani oblik trinitizma gdje su Otac, Sin i Sveti Duh bili jedno ali u isto vrijeme različiti jedan od drugog.

Odluka koji će pogled crkveni sabor prihvatiti bila je u velikoj mjeri arbitražna. Karen Armstrong objašnjava u *Božjoj istoriji*: „Kad su se biskupi maja 325. godine okupili da riješe krizu, vrlo malo njih je dijelilo Atanasijev pogled na Hrista. Većina je držala poziciju između Atanasija i Arija. (p. 110)

Kao car, Konstantin je bio u neobičnoj poziciji odlučivanja o crkvenoj doktrini iako on u stvarnosti nije bio hrišćanin. (Sledeće godine ubio je svoju ženu i sina, kao što je ranije pomenuto.)

Istoričar Henri Kadvik svjedoči: „Konstantin je, poput svoga oca, obožavao Nepobjedivo Sunce.“ (Henry Chadwick, *The Early Church*, 1993, p. 122). U pogledu Konstantinovog primanja hrišćanstva, Kadvik priznaje: „Njegovo obraćenje ne treba tumačiti kao unutrašnje iskustvo blagodati... To je bila vojna stvar. Njegovo shvatanje hrišćanske doktrine nikad nije bilo jasno.“ (p. 125)

Sol Invictus

Kadvik kaže da Konstantinovo krštenje na samrtnoj postelji samo po sebi „ne ostavlja sumnje o njegovom hrišćanskom vjerovanju,“ jer je bilo uobičajeno za vladare da odgađaju krštenje da bi izbjegli odgovornost za stvari kao što su mučenja i pogublivanje kriminalaca. (p. 127) Ali ovo

opravdanje uistinu ne doprinosi skidanju sumnje u istinsko obraćenje imperatora.

Norbert Broks, profesor crkvene historije, potvrđuje da Konstantin nikad zaista nije bio obraćeni hrišćanin: „Konstantin nije iskusio nikakvo obraćenje; nema znakova promjene vjere u njemu. On nikad za sebe nije kazao da se obratio drugom bogu... U vrijeme kad se okrenuo hrišćanstvu, za njega je to bio Sol Invictus (bog Nepobjedivo sunce).“ (Norbert Brox, *A Concise History of the Early Church*, 1996, p. 48)

Vezano za Nikejski sabor, Enciklopedija Britanika konstatuje: „Sam Konstantin je predsjedavao, aktivno vodio diskusije i lično predložio... odlučujuću formulu koja izražava odnos Hrista i Boga u kredo koji je izdao sabor... Zastrašeni od imperatora, biskupi, sa samo dva izuzetka, potpisali su kredo, mnogi od njih uveliko protiv sopstvenih sklonosti.“ (1971 edition, Vol. 6, “Constantine,” p. 386)

Uz odobrenje imperatora, Sabor je odbacio Arijev manjinski pogled i, ne imajući ništa čime bi to definitivno zamijenili, odobrio Atanasijev pogled koji je takođe bio u manjini. Od te tačke nadalje, crkva je ostavljena u raskoraku zvanične podrške odluci donesenoj u Nikeji da stane iza vjerovanja koje je držala samo manjina prisutnih. Konstantin je takođe vjerovao da treba poslati u egzil one koje su odbili da prihvate Nikejski kredo, počevši od samog Arija, đakona Euzojosa i libijske biskupe Teonasa iz Marmarike i Sekundusa iz Ptolema. On je takođe prognao biskupe koji su potpisali kredo ali su odbili da se priključe osuđivanju Arija, Euzebija iz Nikomedije i Teognisa iz Nikeje. Međutim, nema dokaza da je Konstantije II koji je bio njegov sin i nasljednik bio prognao zato što je bio arijski hrišćanin. Imperator je takođe naredio da se spale svi primjerci *Talije*, knjige u kojoj je Arije izrazio svoja učenja. Temelji za zvanično prihvatanje trojstva bili su sada postavljeni, ali trebalo je više od tri vijeka nakon smrti i uskrsenja Isusa Hrista da zaživi ova nebiblijska doktrina.

Nekoliko godina kasnije Konstantin je postao blaži prema onima koje je osudio i protjerao na saboru. Prvo je dozvolio da se vrati Euzebiju iz Nikomedije koji je bio šticećenik njegove sestre, a zatim Teognisu kad je potpisao neku neodređenu izjavu vjere. Njih dvojica i drugi Arijevi prijatelji radili su zajedno na Arijevom povratku. 335. godine oni su iznijeli

Str. | 40

optužbe protiv Atanasija tako da je sada Konstantin izopštio Atanasija! Iste godine, Sinod u Jerusalimu pod Konstantinovom upravom ponovo razmotri da se primi Arije u zajednicu 336. godine. Tako se Arije vratio iz egzila ali je iznenada umro na putu od neke nepoznate bolesti. Neki istoričari učenjaci vjeruju da je Arije bio otrovan od strane svojih oponenta i pitaju se da li je to priredio Atanasije. Kako god, Konstantin koji je sada bio arijanac naredio je Atanasijevo progonstvo. Euzebije i Teognis ostali su u naklonosti imperatora, i kad je Konstantin na smrtnoj postelji primio krštenje, to je obavio Euzebije iz Nikomedije.²

² Izvori za prethodna dva pasusa: Edward Gibbons, *The Decline and Fall of the Roman Empire*, Chapter 21, (1776–88), Jonathan Kirsch, *God Against the Gods: The History of the War Between Monotheism and Polytheism*, 2004, and Charles Freeman, *The Closing of the Western Mind: The Rise of Faith and the Fall of Reason*, 2002.

6. Pokušaj da se prikrije istorija

Sve prethodne reference o Ariju predstavljaju opšteprihvaćeni istorijski pogled. Ali ima i onih prikrivenih.

Oni koji razumiju kako je papska crkva zavladała kroz period od 1260 godina poznat kao mračno doba takođe znaju da su prvo morali iskorijeniti tri opoziciona kraljevstva. Ali da li ste ikad zapazili da su to sve bila arijanska plemena? Znamo da je Atanasije učio nebiblijskom paganskom pogledu, i da je Katolička crkva poznata po bacanju istine na zemlju kao što objašnjava Sveto Pismo, tako da izvjesno ima smisla da su arijanci zapravo imali biblijsku istinu i objašnjava zašto su arijanska plemena morala biti uništena.

„Tri ogranka koja su bila iščupana bili su Heruli 493, Vandali 534. i Ostrogoti 538. godine n.e. Justinijan, imperator, čije sjedište je bilo u Konstantinopolju, koji je radio preko generala Belisarijusa, imao je moć da zbací tri kraljevstva predstavljena sa tri roga, a razlog za njihovo zbacivanje bilo je njihovo pristajanje uz arijanizam u opoziciji ortodokсноj katoličkoj vjeri. Detalje o zbacivanju i religijski sukob koji se nalazio u korjenu ove neprilike, u potpunosti je dao Gibon u knjizi ‘Popadanje i pad Rimske imperije.’“ (S.N. Haskell, The Story of Daniel the Prophet, p. 117, 1908) Dalje, „Sukob između arijanizma i ortodoksnog katolicizma bio je sredstvo za ustoličenje papstva.“ (Ibid, p. 266)

Od samog početka doktrine o trojstvu u hrišćanstvu u 4. vijeku, na jedan ili drugi način, trinitarci su postojano progonili one koje nisu držali vjeru o trojstvu. Oni su ih uglavnom posmatrali kao jeretike kao što pokazuju zapisi iz hrišćanske istorije i to se takođe događa i danas! Koji duh stoji iza progonstva?

Oni koji su upućeni u ovaj predmet, sigurno su se već susreli sa lažnim optužbama kako antitrinitarci vjeruju da je Hrist stvoreno biće, s namjerom da ih diskredituju. Kad se tužitelji isprave, oni i dalje nastavljaju sa svojim lažnim optužbama, čak iako znaju da to nije tačno. To je nepošteno i može biti samo namjerni pokušaj diskreditacije ne-trinitaraca. Da

li se isto desilo Ariju? Da li je počelo ogovaranje kako je on učio da Hrist stvoren dok to nije bio slučaj, i da li je to bilo sredstvo da se diskredituje kako bi se učvrstila paganska doktrina o trojstvu?

„Njegova [Arijeva] knjiga, *Talia*, spaljena je na licu mjesta; i taj primjer je sveopšte slijeđen tako da je to postalo vrlo rijetko djelo.“ (Stanley 'History of the Eastern Church,' Lecture iv, par. 39.)

„Dekret za izopštavanje Arija ubrzo je preinačen da mu se jednovstavno zabrani povratak u Aleksandriju.“ (The Two Republics, A.T. Jones, p. 351)

Katolička crkva naprezala je svu svoju silu da uništi sve spise o tome šta je Arije vjerovao. Jedini zapisi koje imamo su oni koji su ili prošli kroz šake katoličke sile ili oni koje su izabrali da sačuvaju, bilo u njihovoj prvobitnoj formi ili koje su sami izmijenili.

„Kružila je pogrešna optužba da su svi koji su nazivani arijancima vjerovali da je Hrist bio stvoreno biće. [Fusnota: Neizvjesno je da su mnogi vjerovali da je Hrist stvoreno biće. Generalno, dva jevanđeoska tijela koja su se suprotstavljala papstvu i koja su bila žigosana kao arijanci ispovijedali su Hristovo božanstvo i da je Hrist bio začet, ne stvoren, od Oca. Oni su sa gnušanjem odbijali druge zaključke i špekulacije o Božanstvu.]“ (Benjamin G. Wilkinson, Truth Triumphant, p. 92)

„Da li su Arijeva učenja bila onakva kakvim nam se obično predstavljaju ili ne, ko može reći? Phillipus Limborch sumnja da je Arije ikad smatrao da je Hrist bio stvoren umjesto začet.“ [Fusnota: Limborch, The History of the Inquisition, page 95]. — (Benjamin G. Wilkinson, Truth Triumphant, p. 142)

Godine 538, arijanski vjernici su potpuno zbrisani od strane Katoličke crkve, ostavljajući papstvo kao jedinog „popravljača jeretika“. Svako ko je oponirao katoličkom učenju o trojstvu bio je istrijebljen, jer „misterija trojstva je centralna doktrina katoličke vjere.“ (Handbook for Today's Catholic, p. 11)

Dakle, kako je doktrina o trojstvu konačno uspostavljena? Da li kroz pažljivo proučavanje Svetog Pisma svih strana radi utvrđivanja onoga što je istina? Ne! To se dešavalo kroz decenije progonstva i prolivanja krvi i uništavanjem tri arijanska plemena koja su oponirala papskoj crkvi!

Trinitarski pogled je pobijedio uklanjanjem opozicije.

Da li istorija otkriva ko je učio biblijsku istinu?

Zanimljivo je da je istorija arijanskog sukoba tako dobro prikrivena da je teško odrediti šta je zapravo Arije vjerovao. Izgleda sumnjivo da su sve optužbe iznesene protiv Arija i onih sličnih uvjerenja tačne. Postalo je uopšteno pravilo da se etiketiraju svi oni koji se nisu priključivali doktrini o trojstvu kao arijanci. Pošto se uobičajeno misli da je Arije vjerovao kako je Hrist stvoreno biće, što implicira da nije božansko, to se produžilo kao kontinuirana optužba da ako poričete doktrinu o trojstvu, vi vjerujete da je Hrist stvoreno biće i poričete Njegovo božanstvo. Ova optužba, kad se primijeni na one koji se nisu slagali sa prihvaćenim učenjima Katoličke crkve o ovom predmetu, rijetko je bilo tačna. Da li nam i koliko u utvrđivanju istine mogu pomoći drugi istorijski dokazi? Na primjer, razmatranje biografija Atanasija i Arija baca puno svjetlosti.

Pošto doktrina o trojstvu pripada Sotoni, možemo očekivati od njega da učini sve što može da zaštiti svoj falsifikat. To bi podrazumijevalo i prikrivanje svakog lažnog učenja od Atanasija, dok bi uporedo činio sve što može da osudi Arija mijenjanjem istorije, širenjem lažnih glasina i uništavanjem onoga što je Arije vjerovao, što znamo da je zaista i urađeno. Katolička crkva je poznati ekspert za takve stvari. Pošto je Sotona sakrio ovu bazu, ono što nam jedino preostaje je da pogledamo od koga su Atanasije i Arije primili obrazovanje i vidimo šta su ti ljudi učili kako bi nam istina bila jasnija.

Atanasije (296-373) koji se pojavio sa katoličkim trinitarskim pogledom bio je pod snažnim uticajem spisa Origena (184-254) koji je bio grčki filozof i teolog koji je reinterpreterirao hrišćansku doktrinu kroz filozofiju neoplatonizma. Dok je podučavao, on je nosio pagansku odeždu paganskog filozofa. Prilikom jedne pouke, kastrirao je samog sebe pred svojim učenicima na osnovu njegovih gnostičkih pogleda o zlom tijelu, između ostalih čudnih praksi. Origen je takođe pisao da je izvještaj o Stvaranju u knjizi Postanja izmišljena priča. Njegovo djelo je kasnije osuđeno kao neortodoksno. S druge strane, Arije (250-336) je bio učenik Lucijana iz

Antiohije (240-312). Lucijan je bio odgovoran za proizvodnju onoga što je poznato kao Prihvaćeni tekst (Textus Receptus) koji je kasnije obnovio Erazmo i što nam je dalo pouzdani Novi Zavjet KJV Biblije.

Ovaj sažetak puno govori. „Za razliku od Origena, Atanasijeva reputacija je bila neukaljana u svim glavnim ograncima hrišćanstva. Premda su neka njegova mišljenja postala jeretička po kasnijim standardima ortodoksije, on nikad nije osuđen ili oštro kritikovan.“ (Roger Olson, *The Story of Christian Theology*, p. 162)

Šta je bio, dakle, Sotonin cilj? Osigurati da se istina diskredituje i da oni koji naučavaju njegov falsifikat nisu u krivu.

Sledeći autor konstatuje da se Origenov uticaj na Atanasijeve spise vidi kroz njegovo djelo. „Može se reći da Atanasije primjenjuje ove standardne argumente ka više razvijenoj neoplatonističkoj filozofiji i većoj kulturnoj raznolikosti nego ijedan prethodni teolog. Ipak, osjeća se Origenov uticaj kroz to djelo, posebno u Atanasijevim otvorenim izjavama o postojanju (ili prije, nepostojanju) zla i pobijanja raznih dualističkih kosmologija.“ (Critique of Athanasius Two Books against the Heathens, Jonathan Shelley)

Nema sumnje da je Atanasije pripojio neoplatonizam svojim djelima i bio pod velikim uticajem Platona, Origena i grčke filozofije, radije od slijeđenja istinskog značenja Svetog Pisma. Origen je bio student humanističkih filozofija Platona, Aristotela i Amonijusa i mijenjao je Bibliju tako da Božja Riječ govori ono što on želi da kaže. Origen je takođe bio učenik Klimenta iz Aleksandrije koji je nastojao da kombinuje grčku filozofiju sa hrišćanstvom kao što čine mnoge religije i danas kvareći hrišćanstvo kombinacijom sa paganskim idejama. (Vidi: George E. Karamanolis, *Plato and Aristotle in Agreement*, Oxford University Press, 2006, p. 208)

Kao što smo prethodno vidjeli, doktrina o trojstvu se ne nalazi u Svetom Pismu ali se nalazi u grčkoj filozofiji i paganizmu. Trojstvo, dakle, nije poteklo iz Biblije već je začeto u filozofiji. Zapazite definiciju neoplatonizma: „Filozofski sistem razvijen u Aleksandriji u trećem vijeku n.e. od strane Plotinusa i njegovih naslednika. Zasniva se na platonizmu sa elementima misticizma i nekim judejskim i hrišćanskim konceptima i pretpostavlja jedan izvor iz kojeg proističe sve što postoji i sa kojim se

pojedinačna duša može mistično sjediniti.“ (The Free Dictionary)

Džejms Strong koji je napisao čuveni *Strongov Konkordans* je konstatovao: „Pred kraj prvog i tokom drugog vijeka, mnogi učeni ljudi dolazili su iz judaizma i paganizma u hrišćanstvo. Oni su unijeli sa sobom u hrišćanske škole teologije svoje platonističke ideje i frazeologiju.“ (Cyclopaedia of Biblical, Theological, and Ecclesiastical Literature, 1891, Vol. 10, “Trinity,” p. 553)

Prije oko gotovo 2000 godina Origen je pisao: „Da li bi ijedan čovjek zdravog rasuđivanja mogao pretpostaviti da su prvi, drugi i treći dan stvaranja imali veće i jutro, kad još nije bilo sunca ili mjeseca ili zvijezda? Da li bi iko mogao biti toliko neinteligentan da misli da je Bog načinio raj negdje na istoku i zasadio ga sa drvećem, poput zemljoradnika, ili da je u tom raj u postavio drvo života, drvo koje ste mogli vidjeti i spoznati svojim čulima, drvo iz kojeg ste mogli crpjeti život jedući njegov plod zubima u vašoj glavi? Kad Biblija kaže da je Bog imao običaj da hoda u raj u naveče ili da se Adam sakrio iza drveta, ja mislim da niko neće dovesti u pitanje da su ovo samo izmišljene priče ili stvari koje se nikad stvarno nisu dogodile, i da se figurativno odnose na izvjesne misterije.“ (Tadros Y. Malaty, Before Origen, p. 134)

Origen je takođe vjerovao da je „Sveti Duh ženska sila, da je Isus bio samo stvoreno biće a gnosticizam je učio da je Isus postao Hrist prilikom svog krštenja ali da nikad nije bio Bog. On je samo bio dobar čovjek sa vrlo visokim moralom. On je vjerovao u doktrinu čistilišta, transubstanciju, preseljenje duše i reinkarnaciju duše. On je sumnjao u Isusova iskušenja u Svetom Pismu i tvrdio da se nikad nisu dogodila. Sveto Pismo nije doslovno. Postanje 1-3 su

mit, ne istorijski i doslovni izvještaji, i da u stvari nije bilo osobe po imenu 'Adam'. Na osnovu Mateja 19, pravi Božji čovjek treba biti kastriran, što je on sebi i uradio. On je učio da vječni život nije dar, već da ga čovjek mora prigrabiti i zadržati. Hrist ne ulazi u nijednog čovjeka dok ovaj mentalno ne prisvoji razumijevanje svršetka vjekova. On je učio da neće biti fizičkog uskrsenja vjernika.“ (Vidi: Dr Ken Matto, Origen's Gnostic Belief System)

Origenov sistem vjerovanja jasno ukazuje da je on bio gnostički grčki filozof a ne istinsko dijete Božje.

Pogledajmo sada koliko je Lucijan uticao na Arijeva učenja i da li je on bio utemeljen u Riječi. „Vođe u arijanskom pokretu (sam Arije, Euzebijije iz Nikomedije, Maris i Teognis) primili su obuku pod Lucijanom i uvijek ga poštovali kao njihovog učitelja i osnivača njihovog sistema.“ (New World Encyclopedia, Lucian of Antioch)

U Antiohiji je Lucijan kao dijete naučen ljubavi i poslušnosti Božjoj Riječi, a to je takođe bilo mjesto gdje su učenici prvi put nazvani hrišćanima (Djela 11:26). Kao mladić postao je svjestan uznemirujućih vijesti iz rimskih crkava na Zapadu. Dva pokreta formirala su se unutar rane hrišćanske zajednice. Crkve u Rimu su tražile duhovno vođstvo od čuvene škole u Aleksandriji, dok je sirijska zajednica povjerala svoje vođe Antiohiji na usmjeravanje. Lucijan je učio da crkva mora birati pokoravanje Bibliji ne dopuštajući ljudskim tradicijama da se uvlače u bogoslužjenje.

„Lucijan je brzo primjetio da postoje dva pokreta koji oblikuju hrišćanstvo, jedan labav u doktrini koji se udružuje sa paganizmom, i drugi zasnovan na dubokim temeljima hrišćanske vjere.“ (Benjamin G. Wilkinson, Truth Triumphant, p. 46). Kliment iz Aleksandrije, Origen i Atanasije su bili ti koji su se udružili sa paganizmom i otuda je došla doktrina o trojstvu. Lucijan je s druge strane bio ukorijenjen na dubokim temeljima hrišćanske vjere, čemu svjedoči i činjenica da je proizveo Prihvaćeni tekst na osnovu kojeg je napravljen pouzdani Novi Zavjet KJV Biblije.

„Aleksandrijska katehetska škola, koja je uvažavala Klimenta iz Aleksandrije i Origena, najveće teologe grčke crkve, kao svoje poglavare, primjenjivala je alegorijsku metodu objašnjavanja Svetog Pisma. Njena misao je bila pod uticajem Platona, snažno usmjerena ka teološkim

špekulacijama. Atanasije i tri Kapadokijca [ljudi čiji trinitarski pogledi su usvojeni od Katoličke crkve na saborima u Nikeji i Konstantinopolju] su bili uključeni među njenim članovima.“ (Hubert Jedin, *Ecumenical Councils of the Catholic Church: an Historical Outline*, 1960, p. 28)

Kad je Vavilon pokoren 538. godine prije n.e., vavilonski paganski sveštenici su otišli u Rim i Aleksandriju i sa sobom ponijeli svoja paganska učenja. Oko 200. godine prije n.e. Jevreji su počeli slati svoje najbolje učenjake u Aleksandriju gdje su upoznati sa mnogim paganskim učenjima. Jevrejski studenti su učeni da prihvataju ljudske tradicije i tragaju za mističnim značenjima u Svetom Pismu radije od prihvatanja jasnog učenja Biblije. Lucijan je bio svjestan da su jevrejske vođe odbacile Isusa kao svog Mesiju zbog svojih pogrešnih učenja u Aleksandriji i rabinskih tradicija.

„Lucijan je vjerovao u doslovnom smislu u biblijski tekst i naglašavao potrebu za tekstualnom tačnošću. Lucijan je preduzeo reviziju Septuaginte zasnovanu na originalnom hebrejskom. Poređivanjem grčkog teksta sa hebrejskim gramatičkim stilovima, i davanjem prioriteta doslovnom značenju, Lucijan je nastojao da ograniči simboličko tumačenje karakteristično za aleksandrijsku (egipatsku) alegorijsku tradiciju koja je prisajedinila pagansku filozofiju u hrišćanstvo. Lucijanov uticaj permanentno je orjentisao hrišćansku teologiju prema istorijskom realizmu u njenoj debati sa klasičnom ne-hrišćanskom misli.“ (New World Encyclopedia, Lucian of Antioch)

Sotona je imao uspjeha u mijenjanju jevrejske vjere i sada je kovao zavjeru da iskoristi školu u Aleksandriji da uništi hrišćansku zajednicu. Dva dobro poznata učitelja u Aleksandriji, Kliment iz Aleksandrije i njegov čuveni učenik Origen učili su studente kako da alegorizuju Bibliju. Na primjer, oni su ljude, gradove ili priče u Bibliji predstavljali kao nešto drugo. Lucijan je znao da bi prihvatanje Klimentovog i Origenovog načina tumačenja Svetog Pisma promijenilo značenje pisama i rezultiralo promjenama biblijskih istina po ljudskom rezonu i tradiciji.

„Aleksandrinci su pripojili grčka paganska filozofska vjerovanja iz Platonovih učenja hrišćanstvu (neoplatonizam) i veliki dio Biblije tumačili alegorijski... Lucijan je u potpunosti odbacio ovaj sistem i isticao sistem

Str. / 48

doslovnog tumačenja koji je bio dominantan u istočnoj crkvi duži period.“ (New World Encyclopedia, Lucian of Antioch)

Lucijan nije želio kompromise sa izmjenama koje su Aleksandrija i Rim uvodili u hrišćanstvo. Znajući da hrišćani ne smiju imati ništa sa ovim paganskim praksama, Lucijan je otvorio školu u Antiohiji koja će mladim ljudima pružiti istinsku biblijsku osnovu. Sada je rano hrišćanstvo imalo dva rivalska grada: Aleksandriju koja je bila moćni centar za Sotonine zablude i Antiohiju koja je bila zaštitnik pravog hrišćanstva.

Za razliku od Origena i Atanasija, Lucijan je slijedio samo Sveto Pismo i bio vrlo svjestan problema sa grčkom filozofijom i paganizmom. Snažno se protiveći, Lucijan je pokušao preduprijediti ono što se događalo. Pošto je Antiohija bila na granici između Rima i Persije, novosti i kultura postojano su priticali. Lucijan je vidio da su „crkve Rima i Aleksandrije stupile u savez. Aleksandrija je bila, više od dva vijeka prije Hrista, stvarna prestonica Jevreja koji su bili u kompromisu sa paganizmom.“ (Benjamin G. Wilkinson, Truth Triumphant, p. 47)

Iz istorije jevrejske nacije Lucijan je mogao vidjeti efekat prihvatanja grčke obrazovne misli u Aleksandriji. Zbog njihovog ranijeg otpada i prihvatanja grčke kulture Jevreji su bili nepripremljeni da prihvate Hrista. „Crkva u Aleksandriji bila je u ovoj atmosferi. Grad Rim bio je sedam stotina godina, i još uvijek će biti za određeno vrijeme, glavni grad svjetskog paganizma. Ovo okruženje veoma je uticalo na crkvu u Rimu. Lucijan je podigao crkve Sirije i Bliskog Istoka, koje su bile oblikovane po modelu crkava Judeje. Lucijan je osnovao školu u Antiohiji koja je nastojala da preduprijedi opasnosti duhovne alijanse između Rima i Aleksandrije.“ (Ibid)

Apsolventi iz Lucijanove škole bili su dobri studenti Biblije. Njihov cilj bio je da podijele sa drugima mir i radost koje su primili iz prihvatanja Isusa u svoja srca. Paganska sujeverja bila su počišćena kad je vjera u Boga proizvela preobražene Hristove sledbenike. Mi puno dugujemo Lucijanu koji je veoma doprinio širenju istinskog jevanđelja po svijetu.

Studenti u Lucijanovoj školi takođe su primali obuku u trgovini i zanimanjima uključujući strane jezike, nauku i medicinu. Antiohija je postala svjetski poznata po svojoj medicinskoj školi i studenti su bili

kvalifikovani u svim granama prirodnog liječenja. Zbog svog odličnog obrazovanja, studenti su unajmljivani za važne poslove od strane vladinih zvaničnika i čak kraljevskog dvora. Bog ih je blagoslovio izvanrednim uspjesima u profesiji.

Ali Lucijanov najveći dar protestantskoj istoriji bio je uređivanje Prihvaćenog teksta. Lucijan je uzeo sve rukopise koji su bili poznati ranim hrišćanima i zajedno ih kompilovao u Novi Zavjet. Dr B.Dž. Vilkinson navodi da su „protestantske denominacije izgrađene na manuskriptu Novog Zavjeta, koje se još naziva Prihvaćeni tekst ili Primijeni tekst. To je grčki Novi Zavjet iz kojeg su spisi apostola prevedeni na razne strane jezike. Tokom vjekova mraka, Primijeni tekst bio je praktično nepoznat... Obnovljen je u hrišćanstvu radom velikog učenjaka, Erazma. Međutim, ni Lucijan niti Erazmo nisu napisali Novi Zavjet nego apostoli.“ (Benjamin G. Wilkinson, Truth Triumphant, p. 50)

„Lucijan je imao trajan uticaj na biblijsko tekstualno proučavanje i poznat je po svojoj kritičkoj reviziji teksta Septuaginte i grčkog Novog Zavjeta. Zasnivajući svoju reviziju na originalnom hebrejskom, Lucijan je naglašavao potrebu za tekstualnom tačnošću i nastojao da ograniči alegorijsko tumačenje aleksandrijske hrišćanske tradicije koja je usvojila pagansku filozofiju. Lucijanovo izdanje značajno je doprinijelo sirijskoj recenziji koju je koristio Hrizostom i kasniji grčki oci i postalo osnova prihvaćenog teksta iz kojeg je preveden najveći broj Novih Zavjeta u eri Reformacije. Lucijanov racionalistički pristup trajno je orjentisao hrišćansku teologiju prema istorijskom realizmu.“ (New World Encyclopedia, Lucian of Antioch)

Prihvaćeni tekst od Lucijana takođe je nazvan i Većinskim tekstom jer se zasnivao na većini (90%) od preko 5 hiljada grčkih rukopisa koji su postojali. On nije imao dodatih, modifikovanih ili uklonjenih materijala kao Manjinski tekst.

Origen je takođe radio prevode i komentare Biblije. Ali to je pisano na način koji je dopuštao da se brojne zablude uvuku u hrišćanstvo. „Origen... je poricao Hristovo božanstvo, učeći da je Isus bio manji, stvoreni bog. On i drugi lažni učitelji koji nisu ispovijedali vjeru u Gospoda Isusa Hrista izmanipulisali su aleksandrijsku grupu rukopisa, ‘uređujući’,
Str. / 50

izostavljajući i mijenjajući pasuse Svetog Pisma. Aleksandrijski tekstovi kao osnova savremenih verzija Biblije zasnivaju se na iskvarenim rukopisima.“ (Matthew Brill, *Evangelism Expounded*, WinePress Publishing, 2011, pp. 113, 114)

„Za Origena kao tekstualnog kritičara se pretpostavlja da je korigovao značajne djelove svetih spisa. Dokazi nasuprot pokazuju da ih je mijenjao u saglasju sa svojom ljudskom filozofijom od mističnih i alegorijskih ideja. Na taj način, kroz obmanljivu učenost ove vrste, neki manuskripti su postali oštećeni.“ (Les Garrett, *Which Bible Can We Trust*, Prophecy Club, 1998)

Danas postoji prava eksplozija Biblija. Međutim, veoma rijetka izdanja koriste Prihvaćeni tekst kao osnovu za svoje prevode. Ovi savremeni prevodi dolaze od grčkog teksta koji su proizveli Vestkot i Hort koristeći Kodeks Sinaitikus, koji ima 14.800 redigovanja, što je više od ijednog drugog manuskripta u biblijskoj istoriji. Drugi je Kodeks Vaticanus koji dolazi iz Vatikana sa tvrdnjom da je stariji od onog koji su koristili reformatori. Međutim, po svoj prilici najveći dio je prepisao neki prepisivač iz 15. vijeka, a znamo šta znači kad nešto dolazi od papstva! Sotona čini sve što može da odvede ljude od Boga i našao je vrlo pametan način da nam da nešto što liči na Sveto Pismo dok u stvari sadrži neke njegove laži umjesto Božjih istina.

Istorija je veoma jasna i ne ostavlja sumnje da je Bog koristio Lucijana iz Antiohije za mnoga vrlo važna djela i da je on odigrao glavnu ulogu u održavanju Božje istinske zajednice u životu, iako je ona na kraju gurnuta u podzemlje. Ali Kliment iz Aleksandrije, Origen i Atanasije su glavne figure u postanku otpale crkve koja je progonila hrišćanske svece tokom mračnih vjekova. Bog naziva otpalu crkvu Vavilonom sa vrlo dobrim razlogom. Koje su dvije najveće zablude što su uveli u suprotnosti Božjoj Riječi? Svetkovanje nedjelje i doktrina o trojstvu koje oboje potiču od obožavanja sunca i Sotone u Vavilonu. Jasno je da je Lucijan bio dio Božje istinske zajednice a takođe i oni koji su studirali pod njim i nazivali ga učiteljom. To kao što ste vidjeli uključuje i Arija.

Tako je Arije koji se obrazovao pod biblijskim učenjima Lucijana iz Antiohije koji se suprotstavljao grčkoj filozofiji gotovo izvjesno onaj koji

je imao biblijsku istinu i koji je bio namjerno diskreditovan baš kao što trinitarci čine antitrinitarcima danas. S druge strane, Origen od kojeg je učio Atanasije bio je definitivno pod uticajem grčke i platonističke filozofije i reinterpreterirao hrišćansku doktrinu kroz filozofiju neoplatonizma. Tako ove činjenice takođe potvrđuju da je doktrina o trojstvu došla iz paganizma i grčke filozofije. Težina dokaza je ogromna.

Oni koji razumiju biblijsko proroštvo takođe znaju iz istorije kako se ispunio sledeći biblijski stih o Božjoj pravoj zajednici koja se skrivala u pustinji za vrijeme papskog progonstva u periodu od 1260 godina mračnog doba: „A žena je pobjegla u pustinju, gdje joj je Bog pripremio mjesto, da tamo bude hranjena hiljadu dvjesta i šezdeset dana.“ (Otkrivenje 12:6) 1260 godina se računa po biblijskom principu dan za godinu. Papska crkva je institucionalizovala i nametnula doktrinu o trojstvu, ali pripadnici prave Božje zajednice u pustinji nisu bili trinitarci. Tako Sveto Pismo i istorija otkrivaju da je ne-trinitarski pogled ispravan. Ne možete biti istinski hrišćanin ako učite teške zablude o Božanstvu!

„Nije iznenađenje da su se keltske, gotske, valdenške i jermenske crkve, te velika crkva na istoku, kao i druga tijela, duboko razlikovale od papstva po svojim metafizičkim koncepcijama o trojstvu i shodno tome po važnosti Deset Zapovjesti.“ (Truth Triumphant, Church in the Wilderness, B.G. Wilkinson, Ch. 7, pp. 87, 88)

7. Debata se nije okončala Nikejskim saborom

Sabor u Nikeji nije okončao sukob. Karen Armstrong objašnjava: „Atanasije je radio na nametanju svoje teologije delegatima... sa imperatorom koji mu je disao za vratom...

Pokazivanje saglasnosti zadovoljilo je Konstantina, koji nije imao razumijevanje teoloških pitanja, ali u stvarnosti nije bilo jedinstva u Nikeji. Nakon sabora, biskupi su nastavili da uče kao i prije, a arijanska kriza potrajala je sledećih šezdeset godina. Arije i njegovi sledbenici su se borili i radili na povraćaju carske naklonosti. Atanasije je bio proganjan ne manje od pet puta. Bilo je veoma teško ustanoviti njegovu vjeru.“ (pp. 110, 111)

Tako se nakon Konstantinove smrti 337. godine rasprava nastavila. Konstantinov sin Konstantije II koji je postao imperator zapadnog dijela Carstva ohrabrio je arijance da pokrenu ukidanje Nikejskog kreda. Njegov savjetnik u ovim poslovima bio je Euzebije iz Nikomedije koji je na Saboru u Nikeji već bio predvodnik arijanske stranke i u međuvremenu postao episkop Konstantinopolja. Konstantije je iskoristio svoju moć da protjera biskupe koji su slijedili Nikejski kredo a posebno Atanasija koji je pobjegao u Rim. Godine 355, Konstantije je postao jedini imperator i proširio svoju pro-arijansku politiku prema zapadnim provincijama. Nastavak debate rezultirao je brojnim sinodima. Među njima bio je Sabor u Sardici 343. godine, Sabor u Sirmiju 358. godine, i dvostruki Sabor u Riminiju i Seleukiji 359. godine. Bilo je najmanje četrnaest formula vjere između 340. i 360. godine.

Tako su vatre spora o Božanstvu buktale preko pedeset godina. Od 351. do 360. godine, imperator Konstantije (Konstantinov sin) sazvaio je najmanje devet sabora biskupa sa jedinim ciljem da ih spriječi da prevladaju.

Nakon smrti Konstantija 361. godine, njegov nasljednik Julijan koji je bio posvećenik rimskim paganskim bogovima objavio je da više neće biti

naklonosti jednoj crkvenoj frakciji nad drugom i dozvolio prognanim biskupima da se vrate. Ovo je rezultiralo povećanjem razdora među hrišćanima. Imperator Valens je, međutim, ponovo oživio Konstantijevu politiku i podržao „homojusijansku“ stranku prognanih biskupa. Tokom ovog progonstva mnogi biskupi bili su prognani u druge krajeve Imperije.

Neslaganja su se nastavila i povremeno bivala nasilna i krvava. O posledicama Sabora u Nikeji, zapaženi istoričar Vil Durant piše: „Vjerovatno je više hrišćana pogubljeno od hrišćana za ove dvije godine (342-3) nego u svim progonstvima hrišćana od pagana u istoriji Rima.“ (Will Durant, *The Story of Civilization, Vol. 4: The Age of Faith*, 1950, p. 8). Ramzi Mek Malen u svojoj knjizi *Hrišćanstvo i paganizam od četvrtog do osmog vijeka* je pisao: „...više hrišćana je umrlo za svoju vjeru od ruke hrišćanske sabraće nego prethodno u svim progonstvima.“ Dok su tvrdili da su hrišćani mnogi vjernici su se borili i ubijali međusobno oko različitih pogleda o Bogu.

O sledećim decenijama, profesor Harold Braun piše: „Tokom srednjih decenija ovog vijeka, od 340. do 380. godine, istorija doktrine više liči na istoriju sudova, crkvenih intriga i društvenih nemira... Centralne doktrine koje su se kovale u ovom periodu izgleda da su često uspostavljane putem intriga ili nasilja svjetine nego zajedničkim saglasjem hrišćanstva vođenog Svetim Duhom.“ (Heresies: Heresy and Orthodoxy in the History of the Church, 2003, p. 119)

Debata se pomijera na prirodu Svetog Duha

Nikejski sabor koji je sazvaio imperator Konstantin 325. godine n.e. u stvari nije obznanio vjeru u doktrinu o trojstvu kakva je ona danas. Biskupi su odlučili da je Isus Bog baš kao što je Otac Bog, ali kredo koji su oni usvojili nije pominjao božanstvo Svetog Duha. Izjava izdata na Saboru u Nikeji u tom pogledu jednostavno kaže: „Vjerujemo u Svetog Duha.“ Ovo je „čini se dodato Atanasijevom kredo gotovo kao naknadna misao,“ piše Karen Armstrong. „Ljudi su bili zbunjeni oko Svetog Duha. Da li je to bio jednostavno sinonim za Boga ili nešto više?“ (p. 115) Trinitarski profesori Rodžer Olson i Kristofer Hol su kazali da se „Duh pojavio skoro kao

fusnota Kreda u Nikeji...“ (The Trinity, p. 40) Tako su se nesuglasice uskoro koncentrisale na prirodu Svetog Duha.

Profesor Čarls Rajri piše: „U drugoj polovini četvrtog vijeka, tri teologa iz provincije Kapadokija u istočnoj Maloj Aziji [današnja centralna Turska] dala su definitivni oblik doktrini o trojstvu.“ (Basic Theology, p. 65). Oni su predložili ideju koja je bila korak iznad Atanasijevog pogleda, da su Bog Otac, Isus Sin i Sveti Duh su-vječni i zajedno u jednom biću, a ipak različiti jedan od drugog.

Ova tri čovjeka bili su Bazil „Veliki“ koji je bio biskup Cezareje (330-379), njegov mlađi brat Grigorije, biskup Nise (335-394) i njihov prijatelj Grigorije iz Nazijana (330-390), i oni su svi bili „obučeni u grčkoj filozofiji,“ (Armstrong, p. 113), što je bez sumnje uticalo na njihove poglede i vjerovanja. Zajedno su činili ono što je postalo poznato kao „tri Kapadokijca“.

Što se tiče ove trojice, kao što Karen Armstrong objašnjava, „trojstvo je imalo smisla samo kao mistično ili spiritualno iskustvo... To nije bila logična ili intelektualna formulacija već zamišljena paradigma koja atakuje na razum. Grigorije iz Nazijana je ovo pojasnio kad je objašnjavao da razmišljanje o trojici u Jednom unosi zabunu i golemu emociju, što atakuje na misli i intelektualnu jasnoću. „Nisam poimao Jednog dok nisam prosvjetljen sjajem Trojice; nisam razlikovao Trojicu dok se nisam vratio u Jednog. Kad razmišljam o nekom od Trojice, mislim o njemu kao o cjelini, i moje oči su ispunjene, a veći dio od onog što mislim mi izmiče.“ (p. 117) Karen Armstrong zaključuje da se ne treba čuditi što je „za mnoge zapadne hrišćane... Trojstvo jednostavno zagonetka.“ (ibid)

Nastavak rasprave doveo je do Sabora u Konstantinopolju

Sve do su-vladavine Gracijana i Teodosija arijanizam nije izgubio kontrolu među vladajućom klasom i elitom Istočnog carstva. Teodosijeva žena sv. Flasil bila je takođe oruđe u njegovoj kampanji zaustavljanja arijanizma. Valens je umro u bici u Andrijanoplju 378. godine a naslijedio ga je Teodosije I koji je slijedio Nikejski kredo.

24. novembra 380. godine, dva dana nakon što je Teodosije stigao u Konstantinopolj, protjerao je Demofilusa, homojusijanskog episkopa

Konstantinopolja i okolnih crkava tog grada kod Grigorija iz Nazijana koji je tamo bio vođa male nikejske zajednice. Ovaj čin izazvao je pobunu. Episkop Aholije iz Soluna upravo je bio krstio Teodosija za vrijeme teške bolesti kao što je bilo uobičajeno u ranom hrišćanskom svijetu. U februaru on i Gracijan su objavili edikt da svi njihovi podanici trebaju ispovijedati vjeru biskupa Rima i Aleksandrije (tj. nikejsku vjeru), ili će biti obješeni za kaznu ako tako ne postupе. [Gornja informacija potiče iz Sozome-nove Crkvene istorije VII.4]

Teodosijev obelisk u Instanbulu

Koji je, dakle, bilo značaj Rima i Aleksandrije? To su bila jedina mjesta na svijetu gdje su mnogi hrišćani držali samo nedjelju a ne i istinski Šabat. Zašto? Zbog toga što su paganske prakse Vavilona prešle tamo nakon što je osvojen. I koja je bila dominantna paganska praksa koju su vavilonski sveštenici donijeli sa sobom? Obožavanje sunca koje se upražnjavalo na dan sunca! Kroz čitavu istoriju promjene Subote na nedjelju, Rim i Aleksandrija su radili zajedno. Aleksandrija je iznalazila filozofske razloge za promjene a Rim je obezbjeđivao dekrete i anateme.

Crkveni historičar Sokrat Skolastikus (5. vijek) je pisao: „Iako gotovo sve crkve po svijetu slave svete tajne Gospodnje večere u Subotu svake sedmice, ipak hrišćani iz Aleksandrije i Rima, na račun neke stare tradicije, su prestali to da čine.“ (Socrates Scholasticus, Ecclesiastical History, Book 5, Ch. 22)

Tako su doktrina o trojstvu i svetkovanje nedjelje oboje došli od obožavanja sunca i Sotone koje je naraslo u sili od Katoličke crkve a poteklo od biskupa iz Rima i Aleksandrije. Dvije paganske prakse sa istim porijeklom!

Maja 381. godine, 44 godine nakon Konstantinove smrti, imperator Teodosije sazvaio je Sabor u Konstantinopolju (današnji Istanbul, Turska) kako bi okončao rasprave. Grigorije iz Nazijana koji je ranije imenovan za arhiepiskopa Konstantinopolja predsjedavao je nad saborom da bi podstakao usvajanje svog pogleda o Svetom Duhu.

Istoričar Čarls Friman konstatuje: „Zapravo ništa se ne zna o teološkim debatama sabora iz 381, ali Grigorije se izvjesno nadao da će zadočiti neko prihvatanje svog vjerovanja da je Sveti Duh iste suštine sa Ocem [što znači da su osobe istog bića, pošto suština u ovom kontekstu označava individualnu kakvoću]. Da li zbog njegovog nespretnog bavljenja ovom materijom ili zato što prosto nije bilo šanse za konsenzusom, makedonski episkopi koji su odbili da prihvate puno božanstvo Svetog Duha napustili su sabor... Tipično, Grigorije je prigovarao episkopima što preferiraju da imaju većinu umjesto prostog prihvatanja ‘božanske Riječi’ o Trojstvu na njegov autoritet.“ (A.D. 381: Heretics, Pagans and the Dawn of the Monotheistic State, 2008, p. 96)

Međutim, Grigorije se uskoro razbolio i morao se povući sa sabora. Ko će sada predsjedavati? „Tako je izabran Nektarije, jedan stariji gradski senator koji je bio popularni upravitelj (prefekt) u gradu kao rezultat njegovog patronata nad igrama, ali koji još uvijek nije bio kršteni hrišćanin... Izgleda da Nektarije nije znao teologiju, a morao je biti iniciran u traženu vjeru prije krštenja i posvećenja.“ (Freeman, pp. 97, 98)

Apsolutno je bizarno da čovjek koji do tog trenutka nije bio hrišćanin bude naimenovan da predsjedava nad glavnim crkvenim saborom sa zadatkom da odredi šta će se učiti u pogledu Božje prirode!

8. Trojstvo postaje zvanična doktrina

Učenje tri Kapadokijca „omogućilo je da Sabor u Konstantinopolju (381) potvrdi božanstvo Svetog Duha, koje dotle nigdje nije bilo jasno objavljeno, niti čak u Svetom Pismu.“ (Harper-Collins Encyclopedia of Catholicism, p. 568)

Trinitarski baptistički profesor Milard Dž. Erikson konstatuje: „Ono što je Atanasije uradio bilo je proširenje njegovog učenja o Riječi na Duha, tako da Bog postoji spolja kao Trijada oblikujući jednu identičnu i nedjeljivu suštinu. Kapadokijci – Bazil, Grigorije iz Nazijana i Grigorije iz Nise – razvili su doktrinu o Duhu, i tako nadalje o Trojstvu.“ (God In Three Persons, p. 90)

Zapamtite da „premda je Atanasije pripremio teren, konstruktivna saglasnost o centralnoj doktrini Trojstva nije postignuta za njegovog života (297-373. n.e.).“ (Macropaedia, Vol. 16, p. 319)

Istoričar iz 19. vijeka Adolf Harnak je pisao: „Kapadokijci su još uvijek bili relativno nezavisni teolozi, vrijedni učenici i obožavaoci Origena, koji su koristili nove forme kako bi Atanasijevu vjeru napravili razumljivom savremenoj misli i tako je uspostavili ali sa izmjenama.“ (Adolph Harnack, History of Dogma, Vol. 3, p. 151)

„Grigorije (iz Nise) bio je u stanju da demonstrira primjenu utjelovljenja određenije od Atanasija... Ali to je činio uz pomoć jedne u potpunosti platonske ideje koja je bila blago sugerisana kod Atanasija i u stvari nepokrivena biblijskom referencom.“ (Vol. 3, p. 297)

Sabor je prihvatio izjavu, čiji jedan dio glasi ovako: „Vjerujemo u jednog Boga, Oca Svemogućeg, Tvorca neba i zemlje, i svega vidljivog i nevidljivog; i u jednog Gospoda Isusa Hrista, jedinorođenog Sina Božjeg, začetog od Oca prije svih vjekova... I vjerujemo u Svetog Duha, Gospoda i Davaoca života, koji izlazi od Oca, koji se sa Ocem i Sinom zajedno obožava i slavi, koji je govorio preko proroka...“ Ova izjava takođe potvrđuje vjerovanje „u jednu svetu, katoličku [što u ovom kontekstu znači sveopštu, cijelu ili kompletnu] i apostolsku Crkvu...“

Iako se dobar dio crkvene hijerarhije na Istoku protivio Nikjeskom kredo u decenijama koje su prethodile Teodosijevom stupanju na scenu, on je konačno uspio postići jedinstvo sa Nikejskim kredo. Sa ovom izjavom iz 381. godine koja je postala poznata kao Nikejsko-konstantinopoljski kredo, trojstvo kako se uopšteno shvata danas je postalo zvanično vjerovanje i učenje u pogledu Božje prirode. Tako je po prvi put u istoriji hrišćanstvo imalo doktrinu o trojstvu. Platonska vjerovanja „tri Kapadokijca“ su prevladala.

Dakle, da li je Teodosije bio hristolika osoba koja je tražila biblijsku istinu? Ili je bio okrutni car koji je nametnuo svoj pogled i mišljenje fizičkom silom i progonstvom? Da li je bio pod uticajem Svetog Pisma ili biskupa Rima i Aleksandrije koji su zastranili u grčku filozofiju? Da li je, dakle, biblijska istina pobijedila? Nipošto!

Profesor teologije Ričard Hanson zapaža da je rezultat te odluke sabora „bilo umanjeње značenja riječi ‘Božje’ od vrlo velikog izbora alternativa do samo jedne,“ tako da „kad Zapadnjak danas kaže ‘Bog’ on podrazumijeva jednog, isključivo [trojstvenog] Boga i ništa više.“ (Studies in Christian Antiquity, 1985, pp. 243, 244)

Tako je imperator Teodosije koji je sam bio kršten samo godinu dana prije sazivanja sabora bio, poput Konstantina skoro šest decenija ranije, oruđe za uspostavljanje glavne crkvene doktrine. Kao što historičar Čarls Friman bilježi: „Važno je zapamtiti da Teodosije nije imao vlastitu teološku osnovu i da je postavio kao dogmu formulu koja sadrži neukrotive filozofske probleme kojih je bio nesvjestan. Ishod je bio carski zakon koji je utišao debatu dok je još uvijek bila neriješena.“ (p. 103)

Dovoljno je loše bilo to što je dio doktrine tri u jedan o trojstvu koja je došla od obožavanja sunca i Sotone iz Vavilona postala prihvaćena doktrina crkve. Ali sada je odlučeno da je Sveti Duh doslovno biće su-jednako sa Ocem i Sinom od strane ljudi koji su imali malo ili nimalo znanja iz teologije, i tri čovjeka koji su zastranili u platonsku i grčku filozofiju! Zašto bismo trebali slijediti nešto što nikad nisu učili apostoli ili rana hrišćanska zajednica pošto ovo nije odlučeno do 400 godina posle krsta? Da li je za nas lično bolje da vidimo šta Biblija uči nego da slijedimo ono što je odlučeno na nekom saboru pod bizarnim okolnostima? Odgovor se sam po

sebi podrazumijeva. Ovo je ozbiljno pitanje koje svaki iskreni hrišćanin treba razmotriti za sebe.

Nema stiha u Svetom Pismu koji kaže da je Sveti Duh Bog ili da je Sveti Duh doslovno biće kao što je odlučeno na ovom saboru 381. godine. I kasnije opravdavati to govoreći kako se Sveti Duh može ožalostiti te stoga Duh Božji mora biti osoba – nije teologija! To je atak na zdravu logiku kao kad bismo kazali: vatrogasna vozila su crvena, moj auto je crven, stoga je moj auto vatrogasna kola. S druge strane, ono što Pavle kaže je biblijski: „Jer ko od ljudi zna šta je u nekom čovjeku, osim duha čovječijeg koji je u njemu? Isto tako, niko ne zna šta je u Bogu, osim Duha Božjeg.“ (1. Korinćanima 2:11) Ovdje Pavle poređuje duh čovječji i Duh Božji. Baš kao što čovjek ima duh, Bog takođe ima Duh na isti način, i Njegov Duh je dio Njega povezan sa umom, voljom i osjećanjima isto kao kod čovjeka. Moj duh se takođe može ožalostiti ali to ga ne čini drugom osobom ništa više nego kod Boga prema apostolu Pavlu. Jedina razlika koju Pavle ističe je da je čovječiji duh unutar njega ali Duh Božji može ići svugdje. To svojstvo Duha je samo po sebi razumljivo ako imamo na umu da je Bog Stvoritelj svega te tako i održavalac i kontrolor svega. Tvorevina ne može biti izvan domašaja Tvorca.

Citiranje Djela 5:3,4 takođe je slična naopaka logika. Sveti Duh je Duh Božji i prema tome je od Boga. Zato je Petar pokazao da je laganje Svetom Duhu koji je otkrio obmanu jednako laganju samom Svemogućem Bogu pošto je to Njegov Duh. Ananija i Sapphira su djelovali po svom nahođenju ali su se pretvarali da ih je pokrenuo Sveti Duh i pokušali prevariti apostole, što je jednako laganju Svemogućem (vidi: Ellen G. White, 3 Spirit of Prophecy 285.1).

„Dajući nam svog Duha, Bog nam daje sebe.“ (Ellen G. White, 7 Testimonies 273.1, 1902)

Pravi hrišćanin proučava i slijedi Riječ Božju. Ne poklanja povjerenje čovjeku, posebno ne ljudima sa malo ili nimalo teološkog znanja koji izlaze sa svojim idejama i kasnije tragaju po Svetom Pismu šta bi mogli pronaći da odgovara njihovom izabranom vjerovanju.

Druga vjerovanja o Božjoj prirodi zabranjena

Kad je odluka bila postignuta, Teodosije nije tolerisao drugačije poglede. On je izdao svoj vlastiti dekret koji glasi: „Sada naređujemo da se sve crkve predaju biskupima koji ispovijedaju Oca, Sina i Svetog Duha, jednog veličanstva, iste slave, jednog sjaja, koji ne uspostavljaju razliku putem bogohulnog odvajanja, već poredak Trojstva prepoznajući Osobe i sjedinjenje Božanstva.“ (Richard Rubenstein, *When Jesus Became God*, 1999, p. 223)

Drugi edikt od Teodosija otišao je dalje u zahtijevanju odanosti novom učenju: „Vjerujemo u jedno božanstvo Oca, Sina i Svetog Duha, u jednakom veličanstvu u svetom Trojstvu. Ovlašćujemo sledbenike ovog zakona da uzmu na sebe naziv katoličkih hrišćana; ali što se tiče ostalih, pošto su po našem sudu oni glupavi bezumnici, proglašavamo da se etiketiraju sramnim imenom jeretika, i da ne mogu svojim opskurnim skupovima davati ime crkve. Oni će na prvom mjestu platiti kaznu božanske osude, a drugo kaznu koju naš autoritet, u skladu sa voljom Nebesa, odluči da nametne.“ (Documents of the Christian Church, Henry Bettenson, editor, 1967, p. 22)

Ovdje vidimo kako je jedno učenje nametnuto crkvi koje je bilo strano Hristu i koje nikad nisu učili apostoli, nepoznato drugim biblijskim piscima, zabravljeno u mjestu dok je istinsko biblijsko otkrivenje o Ocu, Sinu i Svetom Duhu bilo trajno isključeno. Oni koji su se slagali sa odlukom imperatora smatrani su katolicima. Ali svako ko se nije slagao bio je prema ediktima imperatora i crkvenih autoriteta žigosan kao jeretik s kojim se shodno tome postupalo. Da se danas radi na taj način, da li biste to prihvatili?

9. Doktrina o trojstvu odlučena metodom pokušaja i greške

Ovaj neobični lanac događaja naveo je profesore teologije Antonija i Ričarda Hansona da sumiraju tu priču u svojoj knjizi *Razumno vjerovanje*: Prikaz hrišćanske vjere uz zapažanje da je prihvatanje doktrine o trojstvu došlo kao rezultat „procesa teološkog istraživanja koje je trajalo najmanje tri stotine godina... U stvari, to je bio proces pokušaja i greške (gotovo pucanj u prazno), u kojem zabluda nipošto nije bila ograničena na neortodoksne... Bilo bi glupo predstavljati doktrinu o Svetom Trojstvu kao da je postignuta na neki drugi način.“ (Reasonable Belief. A Survey of Christian Faith, By Anthony Hanson and Richard Hanson, 1980, p. 172)

Oni zatim zaključuju: „Ovo je bio dug, konfuzan proces pri čemu su različite škole misli u crkvi vježbale za sebe, a zatim pokušavale nametnuti drugima svoj odgovor na pitanje: ‘Koliko je božanski Isus Hrist?’... Ako je ikad postojala kontroverza odlučena metodom pokušaja i greške, onda je to ova.“ (Isto, p. 175)

Anglikanski crkvenjak i predavač na univerzitetu Oksford K.E. Kirk piše o usvajanju doktrine o trojstvu: „Teološka i filozofska odbrana božanstva Duha počinje u četvrtom vijeku; mi se prirodno okrećemo piscima iz tog perioda da otkrijemo koje osnove su imali za svoje vjerovanje. Na naše iznenađenje, primorani samo priznati da nisu imali nikakve... Ovaj propust hrišćanske teologije ... da proizvede logično opravdanje kardinalne tačke u njenoj trinitarskoj doktrini je od najvećeg mogućeg značaja. Primorani smo, čak i prije okretanja pitanju odbrane doktrine putem iskustva, da se zapitamo da li je teologija ili filozofija ikad proizvela neke razloge zašto bi njeno vjerovanje trebalo biti trinitarsko.“ (The Evolution of the Doctrine of the Trinity, published in Essays on the Trinity and the Incarnation, A.E.J. Rawlinson, editor, 1928, pp. 221, 222)

Ovo je ukratko zapanjujuća priča o tome kako je doktrina o trojstvu uvedena i kako su oni koji su odbijali da je prihvate postali žigosani kao jeretici i nevjernici.

Da li ćemo, dakle, zasnivati naš pogled o Bogu na doktrini koja nije izrečena u Bibliji, koja nije formalizovana do tri vijeka nakon vremena Isusa Hrista i apostola, o kojoj se debatovalo i sporilo decenijama ili vjekovima, koja je nametnuta religijskim saborima kojima su predsjedavali novajlije ili nevjernici i koja je „odlučena metodom pokušaja i greške“ i prolijanjem krvi? Nadamo se da je odgovor očigledan svima.

Evo kratkog sažetka paganskog porijekla doktrine o trojstvu.

1) Doktrina o trojstvu tri u jedan potekla je iz paganizma, od obožavanja sunca i Sotone u Babelu.

2) Paganizam je ušao u rimsku crkvu tokom ranih vjekova, uključujući neznabožačka učenja o Bogu. Kao rezultat, neznabožačko trojstvo je uneseno u Katoličku crkvu. Tokom godina ono je uzimalo mnoge forme.

3) Katolička crkva je zvanično osudila neznabožačko trojstvo modalističkog monarhijanizma i sabelijanizma 264. godine n.e. u Antiohiji. Mnogi katolici su nastavili da uče ovu formu neznaboštva dalje kroz vjekove. (Neki protestantski hrišćani još uvijek uče ovu formu neznabožačkog trojstva.)

4) Sabor u Nikeji 325. godine je namjerno osudio arijance za vjerovanje da je Isus imao početak, bez obzira da li je bio stvoren ili začet. Odluka sabora je bila da je Hrist vječno rođen, bez početka. Arije je kazao da ovo čini Hrista „nerođenim začetim“, što je kontradikcija termina.

5) Imperator Teodosije Veliki sazvaio je Sabor u Konstantinopolju 381. godine da potvrdi božanstvo Svetog Duha, koje dotle nigdje nije bilo jasno izloženo, niti čak u Svetom Pismu. Ljudi sa malo ili nimalo teološkog znanja i „tri Kapadokijca“ odlučili su da je Sveti Duh doslovno biće, sujednako i su-vječno sa Ocem i Sinom. Oni koji se nisu slagali označeni su kao glupavi bezumnici i jeretici s kojima treba shodno tome postupati. To je bila godina kada je doktrina o trojstvu u potpunosti uspostavljena.

6) Nakon izdavanja Nikejskog kreda, arijanci su bili prognani. Iskorjenjivanje tri roga na četvrtoj zvijeri iz Danila 7. glava ispunilo se istrebljenjem arijanaca putem papske sile. Godine 538, poslednji od tri roga bio je iščupan, dajući papstvu punu dominaciju nad crkvama.

7) Debata oko doktrine o trojstvu nastavila se do 6. vijeka dok nije čvrsto uspostavljena kao papska dogma.

Adventisti sedmog dana, dok i sami nisu postali taoci kompromisa sa duhovnim Vavilonom, što je na kraju rezultiralo njihovim usvajanjem dogme o trojstvu, i nekoliko manjih denominacija koje razumiju identitet antihrista takođe znaju da je papstvo u kontinuitetu zbacilo istinu na zemlju (Danilo 8:12). Tako su paganska doktrina o trojstvu kao i svetkovanje nedjelje prešli na sve nove protestantske crkve koje su se podigle iz protestantske Reformacije, do danas ostali sa većinom.

Današnji adventistički teolozi koji se mahom odriču prave istorije Adventnog pokreta i temelja na kojem su pioniri gradili idu toliko daleko da i Elen Vajt proglašavaju trinitarskim vjernikom iako ona nikad nije ni pomenula taj termin u njenim spisima. Više od 15 godina nakon što je, po njima, postala trinitarac, ona je konstatovala da je Isus bio „božanski“ Sin Božji prije nego je rođen u Betlehemu. Woodrow Whidden i drugi autori koji su napisali knjigu „Trojstvo“ (The Trinity) vjeruju da su riječi kao „O-tac“, „Sin“, „Sin Božji“, „prvorođeni“, „jedinorođeni“, „jedini pravi Bog“, „jedan Bog Otac“, itd., u Svetom Pismu sve samo figurativni i metaforički izrazi. To je izrugivanje sa nekoliko stotina stihova u Bibliji i, implicitno, proglašavanje Boga manipulantom! Ako ove riječi ne možemo uzeti kao doslovne, onda ništa u Bibliji ne moramo shvatiti doslovno i tako možemo odbaciti cijelu Bibliju kao lošu šalu! Ako ne možete vidjeti obmanu u ovom primjeru implikacija doktrine o trojstvu i kako ona poriče Oca i Sina onda je nikad nećete vidjeti.

10. Ko prima obožavanje?

Kad pitate hrišćane da li vjeruju u trojstvo, oni najčešće kažu „da“ iako čak i ne znaju šta je to tačno. Većina takođe kaže da to ionako nije važno i da nije pitanje spasenja. Koliko su samo ti površni stavovi daleko od istine! Ako zaista volimo i poštujemo Gospoda, to je nešto što bi svakako trebalo da znamo, jer ako nemamo jasnu identifikaciju Boga u kojeg vjerujemo, možemo vrlo lako postati sledbenici lažnih bogova u neznanju. Kao što smo vidjeli ranije, Jovan je nazvao antihristom određene špekulacije sa identitetom Oca i Sina koje su, po svemu sudeći, bile srodne idejama o trojstvu. Da li će oni koje je Jovan nazvao antihristima biti spašeni? Teško je vjerovati u to! Posebno ako imamo na umu odredbu zakona u starom Izraelu kojom je bila predviđena smrtna kazna za hotimični prelazak na obožavanje tuđih bogova:

„Ako bi tvoj brat, sin tvoje majke, ili tvoj sin ili tvoja kći ili tvoja voljena žena ili tvoj drug koga voliš kao svoju dušu, pokušao u tajnosti da te nagovara: ‘Hajde da služimo drugim bogovima’, koje niste poznavali ni ti ni tvoji praočevi, *nekim bogovima naroda koji su oko vas, u tvojoj blizini ili daleko od tebe, od jednog do drugog kraja zemlje*, nemoj da pristaneš na to što on želi i nemoj da ga slušaš. Neka ga tvoje oko ne žali, nemoj se smilovati na njega i nemoj ga štititi, nego ga ubij. Neka se tvoja ruka prva digne na njega da ga pogubiš, a onda ruka sveg naroda.“ (5. Mojsijeva 13:6-9). Važno je uočiti da je ova odredba data za bilo koja lažna božanstva po cijeloj zemlji. Danas naravno takva kazna nije primjenjiva ali božanski princip je isti, što znači da je ona samo odložena do suda Božjeg. Treba zapaziti da su apostoli pravili razliku između grijeha koji ne vode u smrt i grijeha koji vode u smrt. „Ako neko vidi svog brata kako čini grijeh koji ne vodi u smrt, neka moli, i Bog će mu dati život, naime, onima koji ne čine grijeh koji vodi u smrt. Postoji grijeh koji vodi u smrt. Za taj grijeh mu ne kažem da moli.“ (1. Jovanova 5:16)

Mnogi ozbiljni problemi su proistekli iz neznanja kao što smo već vidjeli. I kao što je to obično slučaj, najžešći branioци određene ideologije

postaju oni koji su je prihvatili kao „preletači“. Dobar primjer za ovo kad se radi o trojstvu su adventisti. Kad im se predoči istina prosto je nevjerojatno na koje sve načine je ignorišu i odbijaju. Tipično, oni se okreću internetu gdje pronađu pregršt citata od Elen Vajt koji se, izvađeni iz konteksta, lako pogrešno razumiju, a koje je kompilovao Leroj Frum (LeRoy Froom – 1890-1974) sa promišljenom namjerom za obmanjivanjem. Drugi se oslanjaju na svoje crkvene autoritete koji se i sami pozivaju na autoritet sabora koje smo već razmatrali ili na „viši intelektualni nivo i naobrazbu“ koji su navodno neophodni da se shvati trojstvo. Pažljivo i dublje samostalno istraživanje Biblije je poslednje čemu će pribjeći, a isti slučaj je kad se radi o racionalnom uvidu o ovom predmetu iz spisa Elen Vajt. Vjerovatno snaga zablude leži u mentalitetu da njihova crkva nikad nije u krivu ili da „nikad neće pasti“, jer napokon to je, kako su naučeni, „poslednja crkva“ na zemlji (ovdje se radi o vještoj zloupotrebi sindroma elitizma). Kakva tragična zabluda.

Čitajući Otkrivenje 13. i 14. glava nalazimo da se žig zvijeri tiče bogoslužjenja. Isaija 14:12-14 kaže da Sotona želi da bude obožavan kao Bog. Ali kad bi vas Sotona pitao da li želite da ga obožavate, da li biste to učinili? Naravno da ne. Zato Sotona uvijek djeluje iza maske i stavi čovjeka ili ljudsku ustanovu u prvi plan koje podupre svojom silom tako da kad se oni obožavaju, on zapravo prima obožavanje preko zastupnika. To se zove obožavanje preko predstavnštva. Postoje dva načina kako ovo Sotona radi sa hrišćanima i oba dolaze od obožavanja sunca, koje je, kao što ste već vidjeli, jednako obožavanju Sotone.

Prvi način je preko svetkovanja nedjelje. Za one koji možda ne znaju, Sveto Pismo nas informiše da je Gospodnja Subota znak raspoznavanja službe pravom Bogu koji nas posvećuje kad držimo njegov šabatni dan svetim. Bog se identifikuje upravo u Četvrtom Uputu (zapovijesti) koji obavezuje na svetkovanje sedmog dana – Subote – što je u direktnoj vezi sa sedmicom Stvaranja. Otkrivenje 13:2 kaže da je Sotona dao svoju silu, presto i veliku vlast (autoritet) prvoj „zvijeri“ koja se, zahvaljujući naročitim karakteristikama datim u vezanim proročanstvima iz Danila i Otkrivenja, kao i poznatoj historiji, može identifikovati samo u sistemu papske crkve. Dakle, kad se ova sila obožava ko u stvari biva obožavan? Sam Sotona! To

Str. / 66

je ono što otkriva Božja Riječ, koliko god to nekom može teško pasti. Kako dolazi do pogrešnog obožavanja? Tako što je Sotona kroz crkvu implementirao svoj vlastiti dan bogoslužjenja koje je nedjelja (dan sunca). Možete za ovo iznalaziti kakva god hoćete opravdanja, ali ona jednostavno ne odgovaraju činjenicama.

Drugi način je preko obožavanja Svetog Duha kao nepostojećeg doslovnog bića, gdje Sotona ulazi da primi ovo obožavanje opet preko zastupništva. Ovo je nešto što je on davno uspostavio, 381. godine kao što smo vidjeli. Biblija nigdje i nikad ne uči da je Sveti Duh Bog ili da se Svetom Duhu treba moliti ili ga obožavati, a ipak to nalazimo u katolicizmu i sve više u drugim denominacijama, uključujući brojne adventiste koji sada uče da se treba moliti Svetom Duhu. S druge strane, Biblija jasno uči da služimo Bogu kroz Njegovog Sina. Džeri Mun (Jerry Moon) sa Adventističkog teološkog seminara, jedan od autora knjige „Trojstvo“, prvo kaže u toj knjizi: „U duhu pionira crkve Adventista sedmog dana, autori ove knjige čvrsto se drže sledećeg uvjerenja: ako biblijski ne možemo podržati neko učenje, mi ga ne želimo.“ (The Trinity, p. 10) „Bićemo vrlo otvoreni sa našim čitaocima – ako to nije biblijsko ne želimo ga, čak i ako ga velika većina autoriteta u svijetu odobravaju (uključujući adventističke pionire i teologe ‘Vavilona’).“ (The Trinity, p.11)

Obzirom na poslednju izjavu u zagradama, zašto stoji triketra na koricama ili čak gore, tri vatrena prstena? Šta oni predstavljaju? Teolozi Vavilona su naravno paganski obožavaoci sunca odakle potiče astrologija!

Dalje nalazimo jedno zanimljivo priznanje koje smo već vidjeli mnogo puta od drugih pisaca i istoričara: „Jedini način na koji su pioniri u njihovom kontekstu mogli uspješno da odvoje Sveto Pismo od tradicije bio je da napuste svaku doktrinu koja nije jasno podržana samo iz Biblije. Tako su oni isprva odbacili tradicionalnu doktrinu o Trojstvu, koja je jasno sadržala elemente koji nisu evidentni iz Svetog Pisma.“ (The Trinity, p. 202)

Sami autori kažu da „ako to nije biblijsko, ne želimo ga“, što su jasno konstatovali u nekoliko navrata. A ipak u istoj knjizi kažu da čak iako to nema biblijsku podršku, sve dok izgleda logično je u redu! Čitamo dalje: „Ali šta je sa direktnom molitvom Svetom Duhu? Dok nemamo jasan

primjer ili direktnu zapovijest da se molimo Svetom Duhu u Svetom Pismu, takvo postupanje ima, u principu, neku implicitnu biblijsku podršku... samo se čini logičnim da se Božji narod može moliti direktno i obožavati Svetog Duha.“ (The Trinity, pp. 272, 273) Da li je ovo jedan razlog što se doktrina o trojstvu sada prihvata od Adventističke crkve? „Izgleda logično“, iako nije evidentno iz Svetog Pisma. A „logika“ koja stoji iza trojstva je $1+1+1=1!$

Ako i dalje mislite da Sotona ne vodi adventiste koji su uveli molitve Svetom Duhu, pogledajte kratki video klip na YouTube-u pod naslovom *Adventist pastor teaches his church to pray directly to the Holy Spirit!*³ Da li ste zapazili da ovaj propovjednik kaže „Bog Duh“, što je katolička trinitarska fraza koju nikad nećete naći u Bibliji koja koristi termin „Duh Božji“, što ima potpuno drugačije značenje.

Da li treba da poklonimo svoje povjerenje ovakvim autorima nakon očiglednih kontradikcija i nebiblijskih tvrdnji? Treba li da progutamo njihovo navodno zalaganje za iskrenost i lojalnost samo Bibliji, dok čak i pionirima Adventnog pokreta implicitno pripisuju fundamentalizam za „početno“ nevjerovanje u trojstvo, a poznato je da je „hrišćanska zajednica“ decenijama smatrala Adventiste sedmog dana „kultom“ upravo zbog nevjerovanja u trojstvo koje je obavezno za priključivanje duhovnom Vavilonu? Džon V. Riv (John W. Reeve), drugi autor knjige „Trojstvo“, je (dok je ovo izvorno pisano) kandidat za doktora nauka na univerzitetu Notr Dam koji je katolički. On takođe predaje na Adventističkom teološkom seminaru na univerzitetu Andrews. Katolik ili adventista? Objašnjava li to ove navedene probleme i zašto stoji triketra na koricama? Crni papa je izjavio da je doveo Adventističku crkvu Rimu.

Evo jedne izjave od Džerija Muna s kojom se možemo složiti:

„Da su većina vođa pionira ASD bili ne-trinitarci u svojoj teologiji postala je prihvaćena adventistička istorija... Nedavno je pokrenuto dodatno pitanje sa rastućom urgencijom: da li je vjerovanje pionira o Božanstvu bilo ispravno ili pogrešno? Prema jednom pravcu rezonovanja, ili su pioniri bili u krivu a sadašnja crkva je u pravu, ili su pioniri bili u pravu

³ <https://www.youtube.com/watch?v=pVyX-SOU5wg>
Str. / 68

a sadašnja crkva Adventista sedmog dana je otpala od biblijske istine.“ (Jerry Moon, *The Trinity*, poglavlje *Trinity and antitrinitarianism in Seventh-day Adventist history*, p. 190)

Adventisti sedmog dana su nekad bili ne-trinitarci ali počevši negdje od 1930-ih godina radilo se na ubacivanju ove falsifikovane doktrine u njihovu crkvu. Džejms Springer Vajt (1821-1881), Elenin muž, bio je deklarirani antitrinitarac. Kako to, ako je imao pogrešno vjerovanje, da ga Elen Vajt, kao nadahnuti Božji glasnik, nije ukorila? Kako to da nijednom nije ukorila ikog od pionira koji takođe nisu vjerovali u trojstvo? I napokon, kako to, ako je ona zaista bila trinitarac kao što tvrde današnje vođe i pripadnici Adventističke crkve, da ona sama nikada nije bila ukorena za nebiblijsko učenje od strane nekog pionira antitrinitarca? Odgovor je jasan – svi oni su vjerovali jednako, i ta vjera bila je utemeljena na nauči Svetog Pisma. Evo jedne vrlo jasne izjave Džejmsa i Elen Vajt u pogledu trinitizma:

„Jednostavni jezik Svetog Pisma predstavlja Oca i Sina kao dvije različite ličnosti. Sa ovim pogledom na taj predmet postoje namjera i smisao u jeziku koji govori o Ocu i Sinu. Ali kazati za Isusa Hrista da je ‘isti i vječni Bog,’ čini ga svojim vlastitim sinom, i svojim ocem, i da je on došao sam od sebe, i otišao k sebi. A kad je Otac poslao Isusa Hrista, kojega Nebesa moraju primiti do vremena obnove, to će jednostavno biti Isus Hrist, ili vječni Otac koji šalje sebe.

Mi nemamo mnogo simpatija ni prema unitarcima koji poriču Hristovo božanstvo niti prema trinitarcima koji smatraju da je Sin vječni Otac i govore tako maglovito o trojedinom Bogu. Dajte Gospodu svo božanstvo kojim ga Sveto Pismo zaogrće.“ (Advent Review and Herald of the Sabbath, BATTLE CREEK, MICE., THIRD-DAY, JUNE 6, 1871. NUMBER 25.)

„Sin Božji je bio sledeći u autoritetu do velikog Zakonodavca.“ (Ellen White, *Spirit of Prophecy*, vol. 2, page 9) „Pozicija Sotone na nebu bila je sledeća do Sina Božjeg. On je bio prvi među anđelima.“ (Ellen White, *Selected Messages*, book 1, page 341) Ovo je nemoguće ako postoji treća božanska ličnost.

Adventisti su uglavnom svjesni obmane o šabatu ali većina je potpuno neupućena u obmanu o trojstvu koja je decenijama, skriveno i

gotovo neprimjetno za vjernike, unošena u crkvu. Neki adventisti koji su otkrili ovu obmanu oformili su svoje vlastite službe ali, na žalost, ima onih kojima antitrinitizam služi kao front za sijanjanje drugih jeresi, tipičnih za savremeni protestantizam i harizmatski pokret. Adventistička crkva je prije usvajanja doktrine o trojstvu bila tako blizu biblijske istine koliko se to uopšte može biti, i iz spisa i tumačenja proroštva istaknutih adventističkih autora, posebno Elen Vajt, možemo se naučiti kako osnovnim istinama tako i onome što se u teologiji naziva „sadašnjom istinom“ i jasnim smjernicama na putu do konačnog spasenja.

Na početku ove studije vidjeli smo da se u nekoliko ogranaka neznaboštva treće lice trojstva smatra zlim i uništiteljom. Ako Sveti Duh nije doslovno biće ali se navodi tako od Sotone koji prima obožavanje kao treća osoba, da li je on zao i uništitelj? Iz neznaboštva se štošta može saznati o takvim stvarima jer oni gotovo da nisu morali da se skrivaju iza lažnih paravana kao što je to slučaj gdje su bili prisutni biblijska religija i biblijski moral.

11. Uticaj grčke filozofije na doktrinu o trojstvu

Grčki filozofi su bili pod velikim uticajem Platona (427-347 prije n.e.) koji se smatra najvećim od svih filozofa. Platon je mislio da može definisati Boga. Veći dio grčke filozofije se zasniva na njegovim teorijama. Pošto su božanstva u trijadama bila u svim drevnim religijama, a Platon je bio ukorijenjen u trinitarskoj misli, on je želio da izađe sa boljom definicijom u određivanju Boga iznad svih božanstava grčke mitologije. Platonova definicija Boga je bila ova: 1) „Prvi Bog“ je Vrhovno Biće u univerzumu; 2) „drugi Bog“, kojeg je Platon opisao kao „dušu univerzuma“; i 3) „treći Bog“, definisan kao „duh“.

Jevrejski filozof Filon Aleksandrijski (15. prije n.e. – 50. n.e.) bio je sledbenik grčke filozofije i pod uticajem Platonove verzije vidio Boga kao: 1) Oca, koji je sve stvorio (Filon ga je nazvao „Demiurg“), 2) Majku, koja je bila Znanje koje je Tvorac posjedovao, i 3) Voljenog Sina koji je bio svijet. Navodno je jedinstvo „Demiurga“ i „Znanja“ proizvelo čovjekov svijet. Ovaj ezoterični tip mišljenja doveo je do rađanja i razvoja doktrine o trojstvu.

Mnogi istoričari i religijski učenjaci svjedoče o uticaju grčke i platonističke filozofije na razvoj i prihvatanje doktrine o trojstvu u četvrtom vijeku. Ali šta je takva filozofija iziskivala i kako je došlo do toga da utiče na doktrinu o trojstvu?

Čarls Big konstatuje da je čuveni grčki filozof Platon vjerovao u božansku trijadu „Boga, ideje, i Svijet-Duha“, iako on „nigdje nije objasnio ili harmonizovao ovu trijadu.“ (Charles Bigg, *Christian Platonists of Alexandria*, 1886, p. 249)

Kasniji grčki mislioci profinili su Platonove koncepte u ono što su oni označavali kao tri „supstancije“, vrhovnog Boga ili „Jednog“, od kojeg su došli „um“ ili „misao“ i „duh“ ili „duša“. U njihovom razmišljanju, svi su bili različite božanske „supstancije“ ili aspekti jednog Boga. Drugi način da se ovo izrazi bio je kao „dobro“, personifikacija tog dobrog, i sredstvo

putem kojeg se to dobro sprovodi. Opet, to su bili različiti božanski aspekti tog istog vrhovnog dobra, različiti a ipak sjedinjeni kao jedan.

Takvo metafizičko razmišljanje bilo je uobičajeno među inteligencijom grčkog svijeta i prenijeto u razmišljanje rimskog svijeta novozavjetnog perioda i u sledeće vjekove. I dok su izumirali poslednji od apostola, neka od ovih metafizičkih razmišljanja počela su uticati i infiltrirati se u ranu hrišćansku zajednicu, prvenstveno preko onih koji su već bili u kompromisima sa paganizmom.

Kao što biblijski učenjaci Džon Mek Klintok i Džejms Strong objašnjavaju: „Pred kraj 1. i tokom 2. vijeka, mnogi učeni ljudi prešli su iz judaizma i paganizma u hrišćanstvo. Oni su donijeli sa sobom u hrišćanske škole teologije njihove platonističke ideje i frazeologiju.“ (Cyclopaedia of Biblical, Theological, and Ecclesiastical Literature, 1891, Vol. 10, "Trinity," p. 553)

Istinski hrišćani su uveliko odbili takvu infiltraciju i čvrsto se držali učenja apostola, izvlačeći svoje doktrine iz spisa apostola i Svetog Pisma (knjiga Starog Zavjeta) „koje vas mogu učiniti mudrim na spasenje“ (2. Timoteju 3:15).

Dvije različite niti hrišćanstva su se podijelile i razvijale odvojeno. Jedna je ostala vjerna jasnim i jednostavnim učenjima Biblije, dok je druga postepeno pravila kompromis sa paganskom misli i praksama usvojenim iz grčko-rimskog svijeta.

Tako kad je debata narasla oko Božje prirode u četvrtom vijeku i dovela do sabora u Nikeji i Konstantinopolju, to više nije bila debata između biblijske istine i zablude. Mnoge strane u tim debatama bile su ozbiljno kompromitovane njihovim prihvatanjem nebiblijskih filozofskih ideja.

Mnogi crkveni lideri koji su formulisali doktrinu o trojstvu bili su zastranili u grčku i platonističku filozofiju, što je uticao na njihove religijske poglede i učenja. Drugi su uz sve to bili upleteni u misticizam i okultizam. Jezik koji su koristili u opisivanju i definisanju trojstva je, u stvari, uzet direktno iz platonističke i grčke filozofije. Sama riječ „trojstvo“ nije biblijska niti hrišćanska. Platonski termin „trias“, od riječi „tri“ latinizovan je kao „trinitas“, odakle imamo današnji pojam „trojstvo“ („trinity“ na engleskom jeziku).

„Aleksandrijska katehetska škola, gdje su uvaženi Kliment iz Aleksandrije i Origen, najveći teolog Grčke crkve, kao njeni poglavari, primijenili alegorijsku metodu objašnjavanja Svetog Pisma. Ta misao bila je pod uticajem Platona: njeno glavno uporište bile su teološke spekulacije. Atanasije i tri Kapadokijca [ljudi čije trinitarske poglede je usvojila Katolička crkva na saborima u Nikeji i Konstantinopolju] bili su uključeni među njenim članovima.“ (Hubert Jedin, *Ecumenical Councils of the Catholic Church: an Historical Outline*, 1960, p. 28)

„Doktrine o Logosu [tj. „Riječi“, odrednici za Hrista u Jovanu 1. glava] i Trojstvu primile su svoj oblik od grčkih očeva, koji... su bili pod velikim uticajem, direktno ili indirektno, platonske filozofije... Zablude i krivotvorine koje su ušle u Crkvu iz ovog izvora ne mogu se poreći.“ (The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge, Samuel Macauley Jackson, editor, 1911, Vol. 9, p. 91)

Predgovor u knjizi *Istorija hrišćanstva* od historičara Edvarda Gibona sažima grčki uticaj na usvajanje doktrine o trojstvu sledećom konstatacijom: „Ako je paganizam osvojilo hrišćanstvo, jednako je istina da je hrišćanstvo iskvareno paganizmom. Čisti deizam [osnovna religija, u ovom kontekstu] prvih hrišćana... bio je promijenjen od strane Rimske crkve u neshvatljivu dogmu o trojstvu. Mnoga paganska načela, izumljena od Egipćana a idealizovana od Platona, zadržana su kao vrijedna vjerovanja.“ (1883, p. xvi)

Veza između Platonovih učenja i trojstva kakvo je prihvaćeno od strane Katoličke crkve vjekovima kasnije je tako jaka da Edvard Gibon u svom remek djelu *Istorija propadanja i pad Rimske imperije* označava Platona kao „atinskog mudraca koji je tako čudesno predvidio jedno od najiznenađujućih otkrića hrišćanskog otkrivenja.“ (The Trinity 1890, Vol. 1, p. 574)

Tako vidimo da doktrina o trojstvu duguje daleko manje Bibliji nego metafizičkim spekulacijama Platona i drugih grčkih filozofa. Nije čudo što nas apostol Pavle upozorava u Kološanima 2:8 da se čuvamo da nas „neko ne odmami filozofijom i praznom prevarom, prema ljudskoj tradiciji, na načelima ovog svijeta, a ne po Hristu.“

12. Kako su drevni trinitarski bogovi uticali na usvajanje trojstva?

Mnogi koji vjeruju u trojstvo su iznenađeni saznanjem da je ideja o božanskim bićima kao trojstva ili trijade postojala dugo prije hrišćanstva, što se može obimno dokumentovati.

Meri Sinkler, grofica od Kejtnesa, u svojoj knjizi *Stare istine u novoj svjetlosti* iz 1876. godine, konstatuje: „Uopšteno, mada pogrešno, se pretpostavlja da je doktrina o trojstvu hrišćanskog porijekla. Skoro svaka antička nacija posjedovala je sličnu doktrinu. [Rani katolički teolog] Sv. Jerom nedvosmisleno svjedoči: ‘Sve antičke nacije vjerovala su u Trojstvo.’“ (Marie Sinclair, *Old Truths in a New Light*, p. 382)

Zapazite kako sledeći navodi dokumentuju vjerovanje u božansko trojstvo u mnogim regijama i religijama antičkog svijeta.

Sumerija

„Univerzum je bio podijeljen u tri regiona od kojih je svaki postao oblast kojom upravlja jedan bog. Anuov dio bilo je nebo. Zemlja je data Enlilu. Ea je postao vladar voda. Zajedno oni konstituišu trijadu Velikih Bogova.“ (The Larousse Encyclopedia of Mythology, 1994, pp. 54, 55)

Vavilonija

„Drevni Vavilonjani su prepoznavali doktrinu o trojstvu ili tri osobe u jednom bogu – kao pojavu iz složenog boga sa tri glave, što oblikuje dio njihove mitologije, i upotrebljavali jednakostranični trougao kao amblem takvog trojstva u jedinstvu.“ (Thomas Dennis Rock, *The Mystical Woman and the Cities of the Nations*, 1867, pp. 22, 23)

Indija

„Puranas, jedna od hinduističkih biblija od prije više od 3.000 godina, sadrži sledeći pasus: ‘O vi tri Gospoda! Znajte da ja poznajem samo jednog Boga. Informišite me, stoga, koji od vas je pravo božanstvo, da mu

moгу samom iskazati svoju odanost.' Tri boga, Brama, Višnu i Šiva, počeli su mu se manifestovati, odgovorivši: 'Nauči, o bogomoljče, da nema stvarne razlike između nas. Ono što ti izgleda tako je samo privid. Jedno biće se javlja pod tri oblika putem djela stvaranja, očuvanja i uništenja, ali on je jedan.' Otuda je trougao bio prihvaćen od svih drevnih naroda kao simbol tog Božanstva... Trojka se smatrala među svim paganskim nacijama poglavarom mističnih brojeva, jer, kao što Aristotel primjećuje, ona u sebi sadrži početak, sredinu i kraj. Otuda nalazimo da ona označava neke od atributa skoro svih paganskih bogova." (Sinclair, pp. 382, 383)

Grčka

U četvrtom vijeku prije n.e. Aristotel je pisao: 'Sve stvari su tri, i trojka je sve: i koristimo ovaj broj u službi bogovima; jer, kao što Pitagora kaže, sve i sve stvari su vezane trojkama, jer kraj, sredina i početak imaju ovaj broj u svemu, što sačinjava broj Trojstva.'" (Arthur Weigall, Paganism in Our Christianity, 1928, pp. 197, 198)

Egipat

„Himna Amunu objavljuje da 'nijedan bog nije postao prije njega (Amona)' i da su 'svi bogovi tri: Amun, Ra i Ptah, i da nema drugog osim njih. Skriveno je njegovo kao Amon, on je Re u licu, a njegovo tijelo je Ptah.' ... Ovo je izjava o trojstvu, tri glavna boga Egipta koji se zbrajaju u jednog od njih, Amona. Jasno je da koncept organskog jedinstva unutar množine dobija izvanrednu podršku sa ovom formulacijom. Teološki, u grubom obliku to je jako blisko kasnijoj hrišćanskoj formi množine trojstvenog monoteizma." (Simson Najovits, Egypt, Trunk of the Tree, Vol. 2, 2004, pp. 83, 84)

Druga područja

Mnoga druga područja imala su vlastita božanska trojstva. U grčkoj oni su bili Zevs, Posejdon i Adonis. Feničani su obožavali Ulomusa, Ulosurosa i Eliun. Rim je obožavao Jupitera, Marsa i Veneru. U germanskim narodima oni su se zvali Vodan, Tor i Friko. Što se tiče Kelta, jedan izvor navodi: „Drevni neznabožački bogovi paganskih Iraca, Kriosen, Biosen i

Siva, ili Šiva, bez sumnje su Krišna, Višnu, [ili sveobuhvatni] Brama i Šiva od Hindusa.“ (Thomas Maurice, The History of Hindostan, Vol. 2, 1798, p. 171)

Pogledajmo sada jedno gnostičko objašnjenje Trojstva.

„P.: Otac se duplira u Majku Božansku, ali, po vašem objašnjenju, i Binah, Treći Logos, čini da iz njega zrači njegova Božanska Supruga. Tako da, Majstore, ne razumijem...

O.: Ovo je jedna apstraktna tačka gledišta, kažemo mi, koja je zbunila mnogo studenata u ovim vremenima. Ovi su TRIMURTI superteški za pamet i možemo ih zaista razumjeti samo na osnovu dobre Intuicije i direktnog mističkog iskustva.

Braća su naviknuta, na primjer, da misle na Prvi Logos, Drugi Logos i Treći Logos, odnosno, OTAC, SIN i SVETI DUH. Ali potom dolazi drugo Trimurti, kada se govori o OZIRIS, ISIS i HORUS, i ovdje se ponovo zbunjuju, jer, zaista, konverzija jednog Trimurtija u drugo Trimurti ne može se učiniti na osnovu čistog racionamenta. Postoji jedan faktor, u ovoj konverziji Trimurtija, koji je u potpunosti duhovni i koji se može shvatiti, kapirati, uhvatiti, samo na intuitivan način.

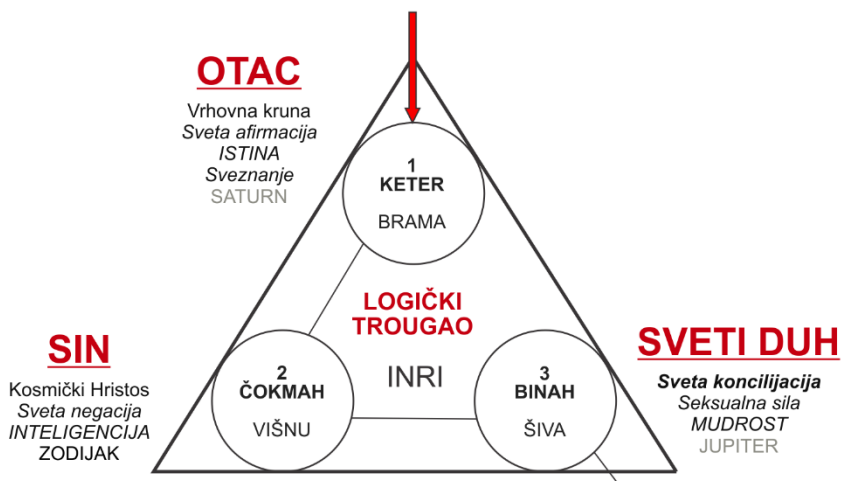
Prvi, Drugi i Treći Logos, u osnovi, to je jedan Logos (nevidljivi, iako su tri u jednom) i to je Otac. U unutrašnjosti Oca nalazi se Sin i nalazi se Sveti Duh. Kao što se u istinskom Čovjeku nalazi v, Duša i Duh, isto tako se u ‘Starcu Dana’ nalazi Sin i Sveti Duh koji formiraju potpunost, cjelinstvo, jednokupnost.

U Egiptu, ovaj jedinstven, jednokupan naziva se OZIRIS. Oziris se može duplirati (Ko brani Ozirisu da se duplira?). On se može duplirati i tako se duplira u IZIS (Eva uvijek izlazi iz Adamovog rebra, kako je gore tako je i dolje).

Zašto bi bilo čudno da iz Ozirisa, SOLARNOG ADAMA, izađe SOLARNA EVA ili URANIJA-VENERA, njegova žena? Šta može uraditi jedan, ako iz JEDAN uvijek izlazi DVA?

A sad, iz savršenog jedinstva njih dvoje (Božanskog supruga i Božanske supruge) rađa se DIJETE HORUS (Aurus) kojega Majka Božanska nosi u svojim rukama. Ona ga začinje djelom i gracijom Svetog Duha, odnosno

Trećeg Logosa. Ali treba imati u vidu da, iako je supruga Trećeg Logosa, unutar Trećeg Logosa nalazi se takođe i Drugi i Prvi, zato što, na kraju krajeva, Logos je trijedan i nevidljiv, unitaran, integralan, jednokupan.

Problem je da ne dijelimo toliko mnogo Logosni trougao, jer Otac, Sin i Sveti Duh jesu jedno, integralno, jednokupno i, uopšte, nazivamo ga 'OTAC'.

Potrebno je mnogo suptilnosti za razumijevanje ovoga, mnogo finoće, mnogo konceptualnog sintetizma, velike intuicije. Konverzija Trimurtija, iz jednog u drugi, to je nešto što daje posla gnostičkom studentu, ali ako malo zaoštrite intuiciju, možete razumjeti..." (Samael Aun Weor, Pitanja i odgovori, odlomak iz Kurasa „Gnostička Kabala“)

Tako sveopšta obmana i preplijetanje zvaničnog hrišćanstva, starog paganizma i okultizma postaju očiti. Obmana se takođe odlično vidi u zapanjujućem priznanju Artura Vigala koji je sam trinitarac. Egiptolog Artur Vigal sazeo je uticaj antičkih vjerovanja na prihvatanje doktrine o trojstvu od strane Katoličke crkve u sledećem izvodu iz njegove knjige:

„Ne smije se zaboraviti da Isus Hrist nikad nije pomenuo takav fenomen [Trojstvo], i da se nigdje u Novom Zavjetu ne pojavljuje riječ 'Trojstvo'. Tu ideju je Crkva samo usvojila tri stotine godina posle smrti našeg

Gospoda, a porijeklo koncepcije je u potpunosti pagansko...

Drevni Egipćani, čiji uticaj na ranu religijsku misao je bio apsolutan, obično su aranžirali svoje bogove i boginje u trojstva: postojalo je trojstvo Ozirisa, Izis i Horusa, trojstvo Amen, Muta i Konsu, trojstvo Knuma, Satisa i Anukis, i tako dalje...

Međutim, rani hrišćani nisu isprva razmišljali o primjeni ove ideje na svoju vlastitu vjeru. Oni su svoje obožavanje poklanjali Bogu Ocu i Isusu Hristu, Sinu Božjemu, i prepoznavali tajanstveno i nedefinisano postojanje Svetog Duha; ali nije bilo mišljenja da su ovo troje u stvari Trojstvo, su-jednaki i ujedinjeni u Jednome...

Primjena ovog starog paganskog koncepta Trojstva u hrišćanskoj teologiji moguće da je napravljena prepoznavanjem Svetog Duha kao neophodne treće 'Osobe', su-jednake sa drugim 'Osobama'...

Ideja o Duhu koji je su-jednak sa Bogom generalno nije bila prepoznata do druge polovine četvrtog vijeka n.e.... Godine 381. na Saboru u Konstantinopolju ranijem Nikejskom kedu dodat je opis Svetog Duha kao 'Gospoda i davaoca života, koji izlazi od Oca i koji se sa Ocem i Sinom zajedno obožava i slavi.'...

Tako je Atanasijev kredo, koji je kasniji sastav ali uopšteno odražava koncepcije od Atanasija [trinitaraca iz 4. vijeka čiji pogled je konačno postao zvanična doktrina] i njegove škole, formulisao koncept su-jednagog Trojstva gdje je Sveti Duh bio treće 'Lice'; i tako je sačinjena dogma vjere i vjerovanje u Tri u Jednom i Jednog u Trojici postala najvažnija doktrina hrišćanstva, iako ne bez strašnih buna i prolivanja krvi... Današnji hrišćanski mislilac ... nema želju da bude precizan o tome, naročito zato što je ta definicija očigledno paganskog porijekla i nije bila prihvaćena od Crkve do skoro tri stotine godina posle Hrista." (Arthur Weigall, *Paganism in Our Christianity*, 1928, pp. 197-203)

Džeims Bonvik je dobro sumirao ovu priču u svom djelu iz 1878. pod naslovom *Egipatsko vjerovanje i savremena misao*: „Nedvojbena je činjenica da su manje ili više svuda po svijetu božanstva u trijadama. Ovo pravilo primjenjivo je na istočnu i zapadnu hemisferu, od sjevera do juga. Osim toga, primjetno je da su, na neki mističan način, te trijade od tri osobe jedno. Prva je kao druga ili treća, druga je kao prva ili treća, treća Str. / 78

je kao prva ili druga; u stvari, one su međusobno jedno te isto pojedinačno biće. Atanasijeva definicija, koji je živio u Egiptu, primjenjiva je na trojstva svih neznabožičkih religija.“ (James Bonwick, *Egyptian Belief and Modern Thought*, p. 396)

13. Implikacije trojstva

Sve od Isusove smrti, naš neprijatelj je pokušavao da izopači ono što je Hrist završio svojim utjelovljenjem i misijom na Zemlji, posebno u smislu značaja Spasiteljevog života i smrti za nas. I pošto Sotona ne može učiniti ništa oko onoga šta je Hrist zaista postigao, ono što on može najbolje je da promoviše vjerovanje da Sin Božji u stvarnosti nije umro na Golgoti, te da su „tri lica Božanstva“ samo preuzeli uloge Oca, Sina i Svetog Duha u Planu spasenja. Prema učenju o trojstvu, Bog je poslao samog sebe da umre na krstu pošto ta dogma uči da su sva trojica jedan bog. Ali ovo vodi u drugi problem jer Bog ne može umrijeti. Odatle proističe druga tvrdnja da je umrla samo ljudska priroda. Ali kazati da Sin Božji nije mogao umrijeti je daleko od biblijskog učenja kao tama od svjetlosti. Mogli bismo pitati trinitarce kojoj od te dvije prirode dugujemo za iskupljenje. Odgovor je onaj koja je umrla i prolila krv za nas.

Sotona takođe ima za cilj da izvrne koliko je Boga stajalo žrtvovanje Njegovog Sina. Prema dogmi o trojstvu, može se pretpostaviti da Otac nikad ništa nije rizikovao predajući svog Sina, jer oni tvrde da Hrist nije ni mogao sagriješiti. On je po toj teoriji bio neka vrsta Supermena koji se skrivao u ljudskom obličju i mogao kad hoće upotrijebiti svoje super moći. Zato nije bilo ni stvarnog rizika. Ako je samo ljudska priroda stradala i umrla, tada je božanski Hrist ostao nepovrijeđen. A pošto Bog ne može umrijeti, Hrist nikad ne bi mogao umrijeti ni pod kakvim okolnostima. Sam Isus, pak, kaže: „Bio sam mrtav, i evo živim u vjekovima vjekova.“ (Otkrivenje 1:18)

Skoro svi hrišćani će izjaviti da je „Isus Sin Božji“, ali postoje različita značenja koja se pripisuju ovim riječima. Tužna realnost je da mnogi hrišćani po imenu ne vjeruju da je Isus Sin Božji ako pristaju uz kredo svojih crkava. Jehovini svjedoci kažu da je Isus Sin Božji, ali kad ih pitate da to objasne, kažu da je Isus bio prvi anđeo kojeg je Bog stvorio i da se nije razlikovao od Lucifera ili drugih anđela. Rimokatolici kažu da je Isus Sin Božji, ali kad daju objašnjenje kako to, pozivaju se na frazu da je Bog Otac,

Bog je Sin i Bog je Sveti Duh, a ipak nema tri boga već jedan Bog. Drugi tvrde da je Isus su-vječni ortak Božji kojeg je Bog proglasio svojim Sinom, premda On nije zaista Njegov Sin, dok unitarijanci tvrde da Isus nije postojao prije svog utjelovljenja. Drugi će, pak, reći da je Isus postao Sin Božji kad se rodio u Betlehemu i da nije bio Sin Božji u bilo kakvom drugom smislu. Svako od ovih objašnjenja ima isti ozbiljan problem koji nije slučajan. Oni svi na neki način poriču da je Isus doslovni Sin Božji, što je tačno ono što Sotona želi.

Doktrina o trojstvu kaže da postoje:

- 3 bića koja su su-vječna;
- 3 bića koja su sva besmrtna;
- 3 bića koja su svemoćna, sveznajuća, itd.;
- 3 bića koja su vrijedna obožavanja i hvale;
- 3 bića od kojih svako igra različitu ulogu.

Dakle, ako su sva tri člana Božanstva su-vječna, onda nikad nije bilo vremena kad oni nisu postojali, i oni svi moraju biti iste beskonačne dobi. Ako je ovo istina, onda zvanja koja posjeduju prosto odražavaju uloge koje su preuzeli da odigraju u planu iskupljenja. Ona se ne mogu uzeti u doslovnom smislu. Na primjer, Sin Božji onda nije stvarni Božji Sin, On je član Božanstva koji igra ulogu Sina. Sveto Pismo nas, pak, uvijek iznova uči da je Bog dao svog Sina, ali dogma o trojstvu nam kazuje da Isus nije zaista Božji Sin, On je član Božanstva koji igra ulogu Sina. Trinitarci tipično tvrde da se Isus pominje kao Božji Sin zbog svog rođenja u Betlehemu. Ali Biblija konstatuje da je Isus proistekao prije nego što je sve bilo stvoreno. Tako ako je Isus „uvijek“ postojao, tada je nemoguće da je On Sin Božji. I ako Hrist nije doslovni Sin, onda ni Bog ne može biti doslovni Otac. Tako doktrina o trojstvu uništava ličnost Boga i Njegovog Sina Isusa Hrista našeg Gospoda.

I pošto ova doktrina poriče Oca i Sina, što takođe čini učenjem da su Otac, Sin i Sveti Duh jedan isti Bog, onda je to poricanje i Oca i Sina na više načina, za koje 1. Jovanova 2:22,23 konstatuje da je antihrist. Zapažite da Jovan ništa ne kaže o poricanju Svetog Duha. Prema trinitarcima ispada da više od 100 stihova koji konstatuju da je Isus Sin Božji u stvari uopšte ne znače to što govore. Da li vam je poznata ijedna druga doktrina

koja izvrće toliko jasnih tekstova Svetog Pisma? Ako prihvatate dogmu o trojstvu, tada Isus ne može biti Sin Božji. A ako ne prihvatate Isusa kao Sina Božjeg, tada ne možete imati vječni život! Sa ovim činjenicama na umu, pažljivo razmotrite sledeće citate iz Svetog Pisma i zapitajte se da li se tiče vašeg vječnog života poricanje ko su zaista Otac i Sin. Ako je doktrina o trojstvu od Sotone, nije teško vidjeti kakav je njegov plan ako otvorate oči.

„Ko je lažljivac ako ne onaj ko poriče Isusa kao Hrista? To je Antihrist, onaj koji poriče Oca i Sina. Ko god poriče Sina, nema ni Oca. Ko priznaje Sina, ima i Oca.“ (1. Jovanova 2:22,23)

„A ovo je život vječni: da upoznaju tebe jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao.“ (Jovan 17:3)

„Ko vjeruje Sina, ima vječni život. Ko [tvrdooglavo] odbija Sina, neće vidjeti život, nego Božji gnjev ostaje na njemu.“ (Jovan 3:36)

„A ova su zapisana da biste vjerovali da je Isus zaista Hristos, Sin Božji, i da verujući imate život vječni u imenu njegovom.“ (Jovan 20:31)

Dakle, najbitnije od svega je da ova doktrina može biti pitanje spasenja, što možda previđamo dok duboko ne proučimo ovaj predmet i shvatimo sve njegove implikacije. Šta je sa Svetim Duhom? Ako je doktrina o trojstvu pogrešna, onda je Sveti Duh kao zasebno biće prije tvorevina Sotone a ne Duh od Oca i Sina. A ako je treće biće izmislio Sotona, kao pretendent na Božji presto, koga zapravo obožavamo? Čiji duh imamo? Kao što konstatuju gornji stihovi, poznavanje ko su tačno Otac i Sin je ključ vječnog života. Ali razumijevanje identiteta Svetog Duha takođe je nešto što ne možete dozvoliti da bude krivo shvaćeno.

Možemo se zapitati zašto nam Biblija nikad ne govori da se „molimo“ ili „obožavamo“ Svetog Duha ako je on su-vječno božansko biće kao što tvrdi doktrina o trojstvu. Rečeno nam je da se molimo „za“ Duha, ali nikad Duhu. Ipak sa jačanjem intenziteta promocije dogme o trojstvu u crkvi, mnogi počinju da rade upravo suprotno učenjima Svetog Pisma.

Ko bi bio četvrto najveće biće na Nebu prije pada čovjeka (prije grijeha) ako je Sveti Duh treće su-vječno biće prema dogmi o trojstvu? To bi bili Otac, Sin, Sveti Duh i Lucifer. Ko je želio da bude poput Najvišega, da prima obožavanje i molitve kao Bog? (Isaija 14:12-14) Šta ako Sveti Duh

Str. / 82

nije treće doslovno biće. Ko bi onda bio treće najveće biće? Lucifer! Dakle, ako Sveti Duh nije treće doslovno biće, odvojeni Bog, ko bi onda odgovarao na naše molitve ako se molimo „Duhu“? Ko bi se postavio kao treći „bog“ vrijedan hvale i obožavanja? Da li je Sotona uspio da postigne svoj cilj da se uključi kao božanstvo? Ako vjerujemo da se Sveti Duh može obožavati i moliti mu se kao Ocu i Sinu, ko u stvarnosti prima naše obožavanje? Ako Sveti Duh nije treće biće, čiji onda duh imamo prema našem vjerovanju i kome upućujemo svoje obožavanje?

„Među stanovnicima Neba, Sotona, sledeći do Hrista, bio je jednom najpoštovaniji od Boga i najveći u sili i slavi.“ (Ellen G. White, *The Signes of the Times*, July 23, 1902). Duh proroštva potvrđuje da je Sotona bio treće najveće biće na Nebu, ne treće biće zvano Sveti Duh kako tvrdi dogma o trojstvu.

Vezano za dogmu o trojstvu koja tvrdi da je Isus takođe jedan Bog, jedan adventistički autor iz 19. vijeka je pisao: „Vjerovati u tu doktrinu, kad čitamo Sveto Pismo mi moramo vjerovati da je Bog poslao samog sebe na svijet, umro da pomiri svijet sa samim sobom, sam ustao iz mrtvih, vaznio samog sebe na nebo i moli se pred samim sobom na nebu da pomiri svijet sa samim sobom, i da je jedini posrednik između čovjeka i samog sebe... Moramo takođe vjerovati da se u [Getsimanskom] vrtu Bog molio samom sebi da Ga, ako je moguće, mimoiđe čaša koju je namijenio sam sebi, i hiljade drugih takvih apsurdnosti.“ (J.N. Loughborough)

Neke od tih drugih apsurdnosti su učenje da je Isus besmrtni Bog ali da je umro, da je nevidljivi Bog ali je bio viđen, da je svemoćni Bog ali ipak jačan od anđela, da je sveznajući Bog ali da nije znao dan svog povratka, da je velik kao Njegov Otac ali da je Otac veći od Njega, da je jednak sa Ocem ali On je ipak Otac, da je Sin ali iste dobi kao Otac, da je Sin koji ima Oca i Bog koji nema Oca, da je rođeni Sin i nerođeni Bog, da je zaista Bog i zaista čovjek, izašao sam od sebe, molio se samom sebi, dao silu samom sebi, zahvaljivao samom sebi, nosio svjedočanstvo sam sebi, vratio se samom sebi, da sjedi s desne strane samom sebi, da je svoj vlastiti Otac i svoj vlastiti Sin, da je napustio Nebo pa ipak bio tamo sve vrijeme... Postoje neke stvari koje je teško razumjeti u Bibliji, ali možete biti sigurni da Bog nikad ne bi očekivao od vas da vjerujete u takve kontradikcije i

nemogućnosti koje su svojstvene okultizmu i teškim atacima na zdravi razum.

Mnogo puta ste čuli da je Jevanđelje tako jednostavno da ga i malo dijete može razumjeti. Složićemo se naravno s tim. Ali kako to može biti slučaj sa učenjem o trojstvu? Ne samo da djeca neće ništa shvatiti, već i najbolji teolozi ga ne mogu objasniti bez posezanja za sofizmom, manipulacijama i pozivanjem na nebiblijske izvore. Međutim, misao da je Bog poslao svog Sina na ovu zemlju da umre za vas i za mene je laka za shvatiti kad vjerujemo jednostavnoj biblijskoj konstataciji da je Isus uistinu Sin Božji, a ne jedan od tri misteriozna bića koja čine „jednog Boga“! Kako je moguće vjerovati da Isus NIJE rođeni Sin vječnog Boga i dijeliti stih u Jovanu 3:16 sa drugima u nadi da ih pozovemo da prime udio u vječnom spasenju? Da li Jovan 3:16 postaje laž u momentu kad poreknete da je Isus Božji Sin? Metafora nije poslala metaforu da nas spase. Otac je poslao Sina da nas spase.

„Jer Bog je toliko volio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko vjeruje u njega ne bude uništen, nego da ima vječni život.“ (Jovan 3:16)

„Neka s nama bude blagodat, milosrđe i mir od Boga Oca i od Gospoda Isusa Hrista, Očevog Sina, u istini i ljubavi.“ (2. Jovanova 1:3)

Zašto je trojstvo pitanje spasenja?

Oni koji nisu proučavali doktrinu o trojstvu nikad ne uviđaju da je to pitanje spasenja jer ne shvataju tačno šta ona iziskuje i brojne implikacije. Tako obično nemaju pojma da je to u stvari najveća i najstrašnija obmana od svih koja se takođe veoma tiče žiga zvijeri i Dana odmora.

Podsjetimo se da doktrina o trojstvu uči o 3 u 1 i 1 u 3 bogu. To jest, 3 boga koja su su-jednaka, su-vječna a koji nisu 3 boga već 1 bog. $1+1+1=$ Jedan. Tri boga koja su navodno uvijek postojala i otuda nemaju početak. Kako, dakle, Isus može biti doslovni Sin ako je uvijek postojao uporedo sa Ocem? I kako Otac može biti Otac ako Isus u stvarnosti nije Njegov Sin? Tako doktrina o trojstvu i druga slična vjerovanja poput unitarizma poriču da je Isus doslovni Sin Božji na jedan ili drugi način.

Ako ne priznajete da je Isus Sin Božji tada se odvajate od Boga. „Ko god priznaje da je Isus Hristos Sin Božji, Bog nastava u njemu i on u Bogu.“ (1. Jovanova 4:15) I opet: „Ko pobeđuje svijet, ako ne onaj koji vjeruje da je Isus Sin Božji?“ (1. Jovanova 5:5)

I ako poričete da je Isus Sin Božji i da je Bog dao svog doslovnog Sina, tada Boga gradite lažovom i nemate vječni život. „Ko vjeruje u Sina Božjeg, prihvata svjedočanstvo koje mu je dato. Ko ne vjeruje Bogu, učinio ga je lažljivcem, jer ne vjeruje u svjedočanstvo kojim Bog svjedoči o svom Sinu. A u ovome je to svjedočanstvo: Bog nam je dao vječni život, i taj život je u njegovom Sinu. Ko ima Sina, ima život, a ko nema Sina Božjeg, nema život.“ (1. Jovanova 5:10-12)

„A ova su zapisana da biste vjerovali da je Isus zaista Hristos, Sin Božji, i da vjerujući imate život vječni u imenu njegovom.“ (Jovan 20:31)

Sveto Pismo nam, dakle, govori da jedino priznavanjem da je Isus Sin Božji možemo biti spaseni i imati pristup k Ocu. Ako poričete da je Isus doslovni Sin Božji (ili možda koristite to kao frazu dok u stvarnosti vjerujete da je metafora ili antropomorfizam), tada je takođe nemoguće da Bog bude doslovni Otac. Tako se odriče i od Oca i od Sina, što je Jovan nazvao antihristom, jer oponira Hrista kao istinskog i doslovnog Sina Božjeg. To je poricanje da je doslovni Sin Božji došao u tijelu i umro na krstu.

Biblija iznova otkriva da su oni stvarni Otac i Sin. Ali doktrina o trojstvu kaže ne. Danas možete čuti propovjednike koji će na pitanje da li je Isus Sin Božji odgovoriti „ne, On je samo jedan Bog koji igra ulogu Sina.“ Ali nigdje u Svetom Pismu nema ni najmanje naznake da oni samo igraju uloge i da nisu zaista Otac i Sin. Bog je donio svog Sina na svijet, a Sotona se veoma trudi da sakrije ovu činjenicu. Kako uopšte možemo cijeniti nešto što ne razumijemo i što atakuje na zdravi razum?

I ako je doktrina o trojstvu pogrešna, tada je Sveti Duh kao zasebno biće u stvari tvorevina Sotone. Itekako je važno da li se klanjamo tvorevini Sotone tj. njemu samom preko predstavništva ili imamo ispravan stav prema Duhu od Oca i Sina. Sveto Pismo nas obavještava da Sotona želi da bude obožavan kao Bog najviši. Da li je on uspio u postizanju svog cilja uključivanja u božanstvo? Sve je više vjernika u današnje vrijeme koji

prihvataju obožavanje Svetog Duha, što nam Biblija nikad ne kaže da radimo. Ako vjerujemo da se Sveti Duh treba obožavati poput Oca i Sina, ko prima ovo obožavanje? Isti onaj „Veliki Duh“ pagana odnosno sam Sotona! Mislite li da to nije važno Ocu i Sinu? Treba li objašnjavati takve stvari?

Otkrivenje 13:17 konstatuje: „I da niko ne može ni kupovati ni prodavati osim onoga ko ima žig ili ime zvijeri ili broj njenog imena.“

Da li ste zapazili da se pominju tri stvari? Nije samo žig zvijeri, već takođe ime i broj njenog imena koje je 666. Pagansko porijeklo trojstva otkriva da 666 dolazi od prvobitne doktrine o trojstvu i obožavanja sunca i Sotone!

Postavljeno je pitanje u katoličkom Katehizmu: „Šta je nedjelja...“ Odgovor je da je nedjelja „dan posvećen od apostola u čast najsvetijeg Trojstva.“ (Review and Herald, vol. 5, no. 24, p. 86)

Interesantna izjava koja otkriva da „nedjeljna služba“ i „doktrina o trojstvu“ oboje dolaze od obožavanja sunca i Sotone u Vavilonu, i da je oboje unijeto u hrišćanstvo od strane Katoličke crkve koju Bog naziva Vavilonom! Takođe je i jedno i drugo povezano sa obožavanjem koje Otkrivenje 13. i 14. glava identifikuje kao žig zvijeri. Dakle, obožavamo li jedinog istinskog Boga na Njegov sveti dan ili paganskog katoličkog 3 u 1 boga? I šta je sa pečatom Božjim? Koji Bog treba da nas zapečati za spasenje? Jedini pravi Bog Otac ili paganski katolički 3 u 1 bog? Ovo izvjesno objašnjava zašto Otkrivenje kaže da će mnoštvo biti obmanuto i poginuti na kraju.

„Poruka trećeg anđela poslata je svijetu, upozoravajući ljude protiv primanja žiga zvijeri ili njenog lika na svojim čelima ili rukama. Primiti ovaj žig znači doći do iste odluke kao što je uradila zvijer i zastupati iste ideje, u direktnoj suprotnosti sa riječju Božjom.“ (Ellen G. White, Review and Herald, July 13, 1897)

Elen Vajt kaže da ima još toga što će se otkriti: „Svjetlost koju imamo o trećoj anđeoskoj poruci je istinska svjetlost. Žig zvijeri je upravo ono što je objavljeno da jeste. Nije još sve shvaćeno u pogledu ovog predmeta niti će biti shvaćeno dok se ne odvije svitak.“ (Ellen G. White, 6 Testimonies 17.1, 1900)

Hrist je bio Sin Božji prije dolaska na zemlju. „Hrist je bio jedinorođeni Sin Božji, a Lucifer, taj slavni anđeo, pokrenuo je rat po ovom pitanju, dok nije bio zbačen na zemlju.“ (Ellen G. White, Manuscript 86, Aug 21, 1910)

Sotona mrzi Sina Božjeg i želi da ga se mi odreknemo ne samo radi vlastitog zadovoljstva. Jednom kad budete potpuno shvatili ovaj predmet nećete imati problema da uvidite da je doktrina o trojstvu djelo Sotone kroz Katoličku crkvu sa svrhom krađe vašeg spasenja. Da li se onda treba čuditi što Sotona ima toliko radnika koji ulažu sve moguće napore da zadrže hrišćane u zamci ove satanske doktrine. To nije samo najgora moguća prevara, već takođe i njegova najveća obmana na kraju vremena koja se tiče žiga zvijeri.

14. Zašto većina crkava vjeruje u doktrinu o trojstvu?

Razlog je isti kao u odgovoru na pitanje zašto većina svetkuje nedjelju umjesto sedmog dana Subote. Stotine denominacija sada zna da je Katolička crkva promijenila subotu na nedjelju upravo pred mračne vjekove ili period od 1260 godina kada je Papska crkva vladala kao duhovna i svjetovna sila i progonila hrišćane koje su nazivali jereticima. To je uključivalo držaoce Subote koji su se radije pokoravali Bogu nego ljudima. Sa dolaskom štamparija u 15. vijeku i eksplozijom Biblija postalo je očito da je Katolička crkva bila sila identifikovana u Svetom Pismu.

„Džon Viklif, Vilijam Tindejl (koji je preveo Tindejl Bibliju), Martin Luter, Žan Kalvin, Tomas Kranmer; u sedamnaestom vijeku, Banjan, prevodioci King Džejms Biblije i ljudi koji su radili na Vestminsterskom i Baptističkom priznanju vjere; ser Isak Njutn, Džon Vesli, Vitfild, Džonatan Edwards; i skorije Spurdžen, biskup Dž.S. Rajl i dr Martin Lojd-Džons; ovi ljudi među bezbroj drugih, svi su vidjeli papski ured kao antihrista.“ (Michael de Semlyen, *All Roads Lead to Rome*, Dorchester House Publications, p. 205, 1991)

Ovo saznanje rezultiralo je u protestantskoj Reformaciji kad su mnogi shvatili da je Katolička crkva antihristova sila. Istinska Subota je gotovo potpuno bila istisnuta iz postojanja do ovog vremena i tako su svi novi hrišćani koji su potekli iz vremena Reformacije nastavili držati nedjelju u neznanju, zbog čega ona i danas ima tako jako uporište. Crkve će po prirodi svoje ustanove najteže priznati neku zabludu ili neće uopšte po bilo kojoj cijeni.

Ali nije samo držanje nedjelje proisteklo iz protestantske Reformacije već takođe i doktrina o Trojstvu. Kao što smo vidjeli, Konstantin je odigrao ulogu kod obje ove ustanove. On je uspostavio prvi nedjeljni zakon 321. godine, nazvavši nedjelju skladno svom vjerovanju „časnim danom sunca“, a trojstvo 325. godine na saboru u Nikeji. Za samo četiri

godine zvanično su uvedene dvije ustanove koje potiču iz istog sistema obožavanja sunca. Tako i doktrina o trojstvu i svetkovanje nedjelje potiču od obožavanja sunca i Sotone u Vavilonu i oboje je unijeto u hrišćanstvo od strane Katoličke crkve koju Bog naziva duhovnim Vavilonom.

Nedjelja je Sotonin falsifikat istinskog Dana odmora a doktrina o trojstvu je Sotonin falsifikat Božanstva. „Kao fundamentalne zablude, sa ovim falsifikovanim šabatom možemo ocijeniti druge zablude koje su protestantni unijeli iz Katoličke crkve, kao što je šrkopljenje na krštenju, trojstvo.“ (James S. White, Review and Herald, September 12, 1854, p. 36)

Da se još jednom podsjetimo pitanja u katoličkom Katehizmu: „Šta je nedjelja...“ Odgovor je da je nedjelja „dan koji su posvetili apostoli u čast najvestijeg Trojstva.“ (Review and Herald, vol. 5, no. 24, p. 86)

Tako su obje ove doktrine u uskoj vezi sa istim porijeklom. Dakle, kad je protestantska Reformacija počela, sve nove protestantske crkve nastavile su sa nedjeljnim bogoslužjenjem i dogmom o trojstvu u neznanju, a veoma malo ljudi je to dovodilo u pitanje. Kao rezultat, većina crkava sada drži nedjelju i vjeruje u dogmu o trojstvu, a na svakog ko pokuša da podijeli istinu o ovim predmetima gleda se kao na jeretika radije nego kao na osobu koja je proučavala i pronašla istinu. Ustanovljeni sistem uvijek radi protiv pojedinaca, jer sistem povlači za sobom cijelu mašineriju jedne ustanove ili uhljebljenog (samozvanog) klera koji su vojnici svojih crkava, a ne vojnici Hristovi.

Adventistička crkva je bila prva crkva koja je imala istinu o Suboti i doktrini o trojstvu. Ali nakon što su pomrli pioniri Adventnog pokreta, jezuiti i drugi agenti su se infiltrirali u crkvu i polako i gotovo neprimjetno uveli dogmu o trojstvu, koristeći pri tome i citate Elen Vajt koji se lako mogu pogrešno protumačiti ako ne gledate kontekst i druge stvari koje je pisala. Kao rezultat, adventisti danas misle da je ona postala trinitarac zbog sporadične upotrebe nekih fraza kao što su „nebeski trio“ ili nazivanja Svetog Duha osobom. Ali ona je u stvari imala na umu svetog Duha Hristovog a ne treće biće. Danas nalazimo na popisu rastuću brojku od preko 550 denominacija držalaca Subote od kojih su većina još uvijek u zamci trinitizma. Pogledajte sledeća dva navoda od Katoličke crkve koji konstatuju da nijedno nije zasnovano na Bibliji.

„Većina hrišćana pretpostavlja da je nedjelja biblijski odobren dan bogoslužnja. Katolička crkva protestuje jer je ona prenijela hrišćansko bogoslužnje sa Subote na nedjelju tako da je svaki pokušaj sporenja i dokazivanja da je ta promjena napravljena u Bibliji i nepoštena i poricanje katoličkog autoriteta. Ako protestantizam želi da zasniva svoja učenja samo na Bibliji, treba da služi Bogu subotom.“ (Rome’s Challenge, www.immaculateheart.com/maryonline, Dec 2003)

„Naši oponenti ponekad tvrde da nijedno vjerovanje ne treba držati dogmatski koje nije eksplicitno navedeno u Svetom Pismu... Ali protestantske crkve su same prihvatile takve dogme, kao Trojstvo, za koje nema preciznog autoriteta u Jevanđeljima.“ (Assumption of Mary, Life magazine, Oct 30, 1950, p. 51)

Da li su apostoli vjerovali u Trojstvo?

Do sada bi odgovor na ovo pitanje trebao biti očigledan ali svakako ćemo se time pozabaviti. Riječ „trojstvo“ potiče od Tertulijana, katoličkog teologa, oko 200. godine n.e. Ovaj pojam nema veze sa Svetim Pismom i došao je od platonskog termina „trias“ koje je filozofsko u svom porijeklu, a Biblija ne uči grčku filozofiju. Važno je zapaziti da Tertulijan nije učio da je Sveti Duh treće biće i nikad nije učio o bogu 3 u 1 kao današnja doktrina o trojstvu. Tako znamo da se ova doktrina razvijala u fazama i nije mogla postojati prije 200. godine.

Oko 225 godina nakon smrti apostola na Nikejskom saboru (325. godine) pod pritiskom imperatora Konstantina odlučeno je u korist Atanasijevo viđenja Božanstva. Predlagači su bili Arije koje je vjerovao da su Otac i Sin dva različita bića i Atanasije koji je zastupao boga 3 u 1. Većina arijanaca nije se usudila da izazovu Konstantina odbijajući da potpišu novi kredo ali Arije jeste zbog čega je bio prognan. Međutim, Konstantin je kasnije promijenio mišljenje u korist Arija i dozvolio mu da se vrati. Ali Arije je bio ubijen na putu, za šta neki skolari sumnjaju da je uredio Atanasije. U svakom slučaju, Atanasije je sada bio prognan. Izabrani pogled se mijenjao decenijama shodno vladajućem pogledu zasnovanom na tome ko je bio na poziciji moći i njihovim preferencijama.

Oko 280 godina nakon smrti apostola, 381. n.e. Sveti Duh je zvanično proglašen trećim bićem Božanstva. Doktrina o trojstvu sada je bila u potpunosti uspostavljena kakvu znamo i danas. Zapaženi trinitarski historičar Adolf Harnack primjećuje da je do 325. godine većina hrišćana insistirala da Sveti Duh nije treće biće. Dakle, ni apostoli niti njihovi sledbenici koji su ih nadživjeli, čak ni njihovi navodni naslednici (tzv. očevi rane crkve) nisu vjerovali u trojstvo.

Doktrina o trojstvu je ljudska dogma iz Katoličke crkve koja je oformljena u dva dijela. Prvi dio je sačinjen 325. godine koji iznosi tezu o bogu 3 u 1. Drugi i konačni dio je dovršen 381. godine. Ovaj završni dio konstatuje da je Sveti Duh treće biće. Mnogi ljudi odbacuju doktrinu o bogu 3 u 1 ali i dalje prihvataju dio o Svetom Duhu, iako je oboje proizvelo papstvo. Ako i pored svega insistirate da vjerujete u ovu ljudsku dogmu, onda ili prihvatite oba dijela ili odbacite oba dijela. Kako možete biti pola trinitarac a pola ne-trinitarac?

Bitka oko različitih pogleda nastavila se decenijama prema politici Imperije sa tucetom održanih sabora koji su pokušavali da riješe sporenja. Kad su arijanci bili dominantni, progonjeni su trinitarci, a kad su trinitarci bili dominantni, progonjeni su arijanci. Krv je tekla ulicama. Do 8. vijeka, arijanizam je gotovo bio iskorijenjen. Trinitarci su se pokazali efikasnijim u ubijanju arijanaca. Da su arijanci bili uspješniji u ubijanju, tada doktrina o trojstvu vjerovatno ne bi danas postojala. Konačan ishod nije bio rezultat racionalne debate i pobožnog učenja, već sile, politike, podaništva vlastima, kompromisa sa paganizmom i prolivanja krvi.

Dakle, apostoli nisu vjerovali u trojstvo niti su to mogli i da su kojim slučajem htjeli. Za njih je bilo nemoguće da vjeruju ili pišu o ljudskoj dogmi koja nije postojala za oko tri životna vijeka nakon njihove smrti. Tako ako mislite da Sveto Pismo otkriva boga 3 u 1 i da je Sveti Duh još jedno biće, razmislite ponovo. To je samo jedna pogrešna ideja s kojom ste indoktrinirani pošto apostoli nisu ni mogli pisati o nečemu što nije čak ni postojalo u njihovo vrijeme. Uskoro ćemo se baviti pravom istinom o Svetom Duhu i razobličavanjem obmana. Istina je mnogo bolja od laži.

15. Koliko je bića u Božanstvu?

Sveti Duh je sila i prisutnost Boga i Hrista gdje oni nisu lično prisutni. Pošto je Sveti Duh od Oca i Sina, koliko ima doslovnih božanskih bića? Podsjetimo se da doktrina o trojstvu uči o tri „su-jednaka“ bića za koja se pretpostavlja da su tri boga koji su jedan bog, što nema smisla, kao uostalom ni druge stvari koje dolaze od Sotone. U sledećem stihu nalazimo da se pominju sva moguća bića kako bi se pojasnilo da samo Otac zna dan i čas Drugog Hristovog dolaska. Ako je Sveti Duh doslovno biće takođe bi morao biti pomenut kao relevantniji od anđela! „A o tom danu ili času niko ne zna, ni anđeli na nebu ni Sin, već Otac.“ (Marko 13:32)

S koliko bića je naša zajednica? „A naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom.“ (1. Jovanova 1:3) – Odgovor je 2.

Koliko bića neko poriče da bi bio nazvan antihristom? Zašto je Sveti Duh isključen? „To je Antihrist, onaj koji poriče Oca i Sina. Ko god poriče Sina, nema ni Oca. Ko priznaje Sina, ima i Oca.“ (1. Jovanova 2:22,23) – Odgovor je 2.

Koliko bića poriču bezbožni ljudi i da li je to konzistentno sa onim što je Jovan kazao gore? „Jer imaju neki ljudi koji su se uvukli među neopreznima koje su Pisma još davno odredila za sud, bezbožnici, koji blagodat našeg Boga pretvaraju u izgovor za besramna djela i koji se odriču jedinog Gospoda Boga, i našeg Gospoda Isusa Hrista.“ (Juda 1:4) – Odgovor je 2.

Koliko bića sam Isus kaže da treba da znamo da bismo imali vječni život? „A ovo je život vječni: da upoznaju tebe jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao.“ (Jovan 17:3) – Odgovor je 2.

Obratite sada pažnju kako se savršeno uklapaju biblijske istine. Kolika imena božanskih bića nose 144.000 zapečaćenih na spasenje? „I pogledao sam, kad gle – Jagnje stoji na gori Cionu i s njim sto četrdeset i četiri hiljade onih koji **imaju njegovo [Hristovo] ime i ime njegovog Oca** napisano na svojim čelima.“ (Otkrivenje 14:1) – Odgovor je 2.

Koliko bića može vidjeti Oca, uključujući Njega samog? „To ne znači da je iko vidio Oca, osim onoga koji je od Boga, on je vidio Oca.“ (Jovan

6:46) – Odgovor je 2.

Koliko bića može otkriti Oca i Sina? „Niko ne zna ko je Sin, osim Oca, i niko ne zna ko je Otac, osim Sina i onoga kome Sin hoće da ga otkrije.“ (Luka 10:22) – Odgovor je 2.

Kolika božanska bića je moguće mrziti? „Ko mrzi mene, mrzi i mog Oca. Da nisam među njima činio djela koja niko drugi nije činio, ne bi imali grijeha, ali sada su ih vidjeli pa su zamrzjeli i mene i mog Oca.“ (Jovan 15:23,24) – Odgovor je 2.

Koliko bića je uključeno u posredovanju za nas? Doktrina o trojstvu gradi Svetog Duha kao posrednika ali Sveto Pismo kaže ne! „Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.“ (1. Timoteju 2:5) – Odgovor je 2.

Koliko bića se pominje na prestolu kroz knjigu Otkrivenje? „Uzvikivali su jakim glasom: ‘Spasenje (dugujemo) našem Bogu, koji sjedi na prestolu, i Jagnjetu!’“ (Otkrivenje 7:10; uporedi sa Otk. 5:13)

Nakon realizacije Plana spasenja koliko bića nalazimo na prestolu? „I pokazao mi je rijeku vode života, bistru kao kristal, kako teče iz Božjeg i Jagnjetovog prestola.“ (Otkrivenje 22:1) – Odgovor je 2.

Koliko božanskih bića su na Nebu: „Evo, vidim otvorena nebesa i Sina čovečijeg kako stoji s desne strane Boga.“ (Djela 7:56) – Odgovor je 2.

Sa koliko božanskih bića smo sunaslednici? „A ako smo djeca, onda smo i naslednici – naslednici Božji, a sunaslednici Hristovi.“ (Rimljanima 8:17) – Odgovor je 2.

Koliko božanskih bića nosi svjedočanstvo Hristovo? „Ja sam onaj koji svjedoči o sebi, a i Otac koji me je poslao svjedoči o meni.“ (Jovan 8:18) – Odgovor je 2.

U koliko božanskih bića mi vjerujemo? „Vjerujte u Boga, i u mene vjerujte.“ (Jovan 14:1) – Odgovor je 2.

Koliko bića je bilo uključeno u stvaranje? „I da rasvijetlim svima šta je zajedništvo tajne koja je od eona sakrivena u Bogu, koji je sve stvorio kroz Isusa Hrista.“ (Efescima 3:9) – Odgovor je 2.

Koliko božanskih bića su u nebeskom kraljevstvu? „Jer ovo znate i dobro razumijete da niko ko je bludnik ili nečist ili pohlepan – što znači da je idolopoklonik – nema nasledstva u kraljevstvu Hrista i Boga.“

(Efescima 5:5) – Odgovor je 2.

Koliko božanskih bića poštujemo? „Da bi svi poštovali Sina kao što poštuju Oca. Ko ne poštuje Sina, ne poštuje ni Oca koji ga je poslao.“ (Jovan 5:23) – Odgovor je 2.

Koliko bića služimo? „Jakov, sluga Boga i Gospoda Isusa Hrista, pozdravlja dvanaest plemena koja su rasijana po svijetu.“ (Jakov 1:1) – Odgovor je 2.

Od koliko bića Pavle šalje pozdrave u svakom pismu koje je napisao? Petar je činio isto. „Svima Božjim voljenima koji su u Rimu, pozvanima svetim: Blagodat i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (Rimljanima 7:1; vidi takođe 1. Korinćanima 1:3; 2. Korinćanima 1:2; Galatima 1:3; Efescima 1:2; Filipljanima 1:2; Kološanima 1:2; 1. Solunjanima 1:1; 2. Solunjanima 1:2; 1. Timoteju 1:2; 2. Timoteju 1:2; Titu 1:4; Filimonu 1:3; 2. Petrova 1:2) – Odgovor je 2.

I konačno, koliko bića su u Božanstvu? „Za nas postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6) – Odgovor je 2.

Sledeća dva stiha koriste trinitarci u pokušaju da dokažu da su Otac, Sin i Sveti Duh jedan Bog. Ali koliko se bića opisuje u oba stiha? Dva! Prema učenju o trojstvu, prvi stih bi trebao da glasi: „Ko je vidio mene, vidio je i Oca i Svetog Duha.“ Drugi bi takođe imao sličnu formulaciju: „Ja i Otac i Sveti Duh smo jedno.“ Ali ne, kroz cijelo Sveto Pismo uvijek se otkrivaju samo dva bića.

Koliko se ovdje navodi božanskih bića? „Isus mu reče: Već sam toliko vremena s vama, a ti me, Filipe, još nisi upoznao? Ko je vidio mene, vidio je i Oca.“ (Jovan 14:9) – Odgovor je 2.

Koliko je bića u sledećem stihu? „Ja i Otac jedno smo.“ (Jovan 10:30) – Odgovor je 2.

Kolika bića treba veličati prema Duhu proroštva? „Otac i Sin su jedini koje treba veličati.“ (Ellen G. White, Youth Instructor, July 7, 1898) – Odgovor je 2.

Koliko bića zna koliko su stajale ljudske duše? „Bog i Hrist jedini znaju koliko su stajale ljudske duše.“ (Ellen G. White, The Signs of the Times, Jan 13, 1909) – Odgovor je 2.

Koliko bića ima u Savjetu Božjem? „Hrist riječ, Jedinorođeni od Boga, bio je jedno sa vječnim Ocem – jedno u prirodi, u karakteru i u namjeri – jedino biće u cijelom univerzumu koje je moglo ući u sve savjete i namjere Božje.“ (Ellen G. White, *The Great Controversy*, 493.1) – Odgovor je 2.

Koliko bića je bilo uključeno u djelu stvaranja? „Otac i Sin su počinili nakon Njihovog djela Stvaranja.“ (Ellen G. White, *Manuscript 25*, p. 3, 1898) – Odgovor je 2.

Pogledajmo sada još neke izjave Duha proroštva koje se savršeno slažu sa ovom činjenicom:

„**Samo Otac i Sin** moraju biti uzvišeni.“ (Ellen White, *The Youth's Instructor*, July 7, 1898) „**Sin Božji je bio sledeći u autoritetu do velikog Zakonodavca.**“ (Ellen White, *Spirit of Prophecy*, vol. 2, p. 9) „**Pozicija Sotone na nebu bila je sledeća do Sina Božjeg.** On je bio prvi među anđelima.“ (Ellen White, *Selected Messages*, book 1, p. 341) Ovo je nemoguće ako postoji treća božanska ličnost.

Dakle, odgovor je svaki put **DVA**, pa ipak prema doktrini o trojstvu trebaju biti tri „su-jednaka“ bića, a Sveti Duh je isključen svaki put. A ako je Sveti Duh bog, tada bi se trebao zvati „bog duh“, ne „Duh Božji“. Sveto Pismo govori samo o poštovanju Oca i Sina. Nigdje nema ni naznake da trebamo obožavati Svetog Duha. Svi navedeni stihovi i mnogi drugi otkrivaju da Sveti Duh nije doslovno biće. U stvari neki tekstovi dokazuju nemogućnost da Sveti Duh bude doslovno biće, što je vjerovanje koje je poteklo i nametnuto od imperatora Teodosija 348 godina posle krsta. Otuda ideja o Svetom Duhu kao trećem biću nikad nije mogla doći iz Svetog Pisma već je ljudska umotvorina nastala više od 250 godina nakon završetka pisanja Biblije. Dakle, dok postoje tri sile, imamo samo dva doslovna bića. Sveti Duh je sila i prisutnost Božja.

Poređenje imena za Božanstvo

Postoje mnoga imena i fraze unutar doktrine o trojstvu ali nijedna nije biblijska i prema tome nijedna ne postoji u Svetom Pismu. U sledećoj tabeli su fraze koje se nalaze u Svetom Pismu za Oca, Sina i Svetog Duha poređene sa trinitarskim frazama. Trinitarci nastoje dokazati da dok se

riječ „trojstvo“ ne nalazi u Bibliji, doktrina se nalazi. Ali uskoro ćete otkriti da od toga nema ništa do ljudskih bezvrijednih argumenata i da je ova doktrina odsutna baš kao i druge trinatarske riječi.

Otac	Isus Hrist	Sveti Duh	Trinitarske fraze
„Svemogućí“ 42 puta	„Sin Božji“ 47 puta	„Duh Božji“ 26 puta	„Bog Sveti Duh“ 0 puta
„Bog Otac“ 13 puta	„Jedinorođeni“ 6 puta	„Božji Duh“ 9 puta	„Bog Duh“ 0 puta
„Najviši Bog“ 11 puta	Njegov „prvorodeni“ 4 puta	„Sveti Duh“ 7 puta	„Bog Sin“ 0 puta
„Moćni Bog“ 8 puta	„Utješitelj“ 4 puta	„Tvoj duh“ 4 puta	„Bog u tri osobe“ 0 puta
„Najviši“ 6 puta	„Posrednik“ 4 puta	„Duh Hristov“ 2 puta	„Trojstvo“ 0 puta
„Aba“ 3 puta	Božje „sveto dijete“ 2 puta	„Sveti Duh Božji“ 1 put	„Trojedini Bog“ 0 puta
„Pradavni“ 3 puta	„Prvorodeni“ 1 put	„Duh vašeg Oca“ 1 put	„Su-jednaki“ 0 puta
„Svemoćni Bog“ 2 puta	„Sveti“ 1 put	„Duh Isusa Hrista“ 1 put	„Su-vječni“ 0 puta
„Jedini pravi Bog“ 1 put	„Zastupnik“ 1 put	„Duh Njegovog Sina“ 1 put	„Iste suštine“ 0 puta

16. Jedan Bog ili tri boga?

Više od 3 hiljade godina, Jevreji su ponavljali riječi iz Ponovljenog Zakona 6:4: „*Čuj, Izraele: Gospod Bog naš, Gospod je jedini.*“ Ovaj sveti pasus se zove Šemá (nazvan je po prvoj riječi u rečenici na hebrejskom jeziku) i visoko je cijenjen i pamćen od posvećenih Jevreja vjekovima. Trinitarci koji vjeruju da postoje tri boga pretpostavljaju da ako Biblija kaže da ima samo jedan Bog, onda sva tri moraju biti jedan, a drugi, pak, kažu ako ima samo jedan Bog kako onda Bog može da se sastoji iz tri bića? Kad bi hrišćani samo prihvatili jednostavne riječi Svetog Pisma umjesto čitanja sa predrasudama u pokušaju da nametnu da Biblija kaže nešto što ne stoji.

Kad je Mojsije rekao: „Gospod Bog naš je jedan,“ Izrael je bio okružen politeističkim nacijama koje su obožavale mnoštvo bogova. U Ponovljenom Zakonu, 6. glava, Mojsije podstiče Izrael da sluša Boga i drži Njegovu Upute. Koji je Uput najviše kršen u starosaveznim vremenima? Zabrana idolatrije! Politeizam je djelovao neobuzdano kroz cijeli Stari Savez i stoga je Bog stalno ukoravao Izrael za idolatriju. Oni su služili mnogim lažnim bogovima, uključujući sunce i mjesec kao muško i žensko božanstvo. Kao rezultat, svaki posvećeni Jevrej recitovao je Šemu dvaput svaki dan, i još uvijek čine to do današnjeg dana kako bi održali taj veliki drevni protest protiv politeizma i panteizma neznabožačkog svijeta. To je velika izjava nacionalne vjere u Jednog Jehovu!

Ono što mnogi propuštaju da prepoznaju je da za Jevreje postoji samo jedan Bog, a Duh Božji je upravo to što jeste, ne odvojeno biće ili bog. Jevreji su bili Božji izabrani narod, i Bog je podigao jevrejsku naciju kao ne-trinitarce što se nikad nije promijenilo. Trinitarci često pokušavaju da koriste jezik Jevreja u dokazivanju doktrine o trojstvu, ali ljudi kojima ovaj jezik pripada nikad nisu bili trinitarci! Sledeći tekstovi iz Svetog Pisma otkrivaju da postoji samo jedan Bog.

„Zar nemamo svi jednog oca? Zar nas nije jedan Bog stvorio? Zašto smo onda nevjerni jedni drugima, skrnaveći savez naših praočeva?“

(Malahija 2:10)

U pasusu Marko 12:28-34, „jedan od književnika je prišao“ Isusu i „upitao ga: ‘Koji je nauk prioritetniji od svih?’ Isus je odgovorio: ‘Prvi nauk ispred svih je: **Čuj, Izrael, Gospod Bog naš, Gospod je jedini**, i Voli Gospoda, svog Boga, svim svojim srcem i svom svojom dušom i svom svojom snagom. Drugi sličan ovom je: Voli svog bližnjeg kao samog sebe. Većeg nauka od ovih nema.’ Književnik mu je rekao: ‘Učitelju, dobro je i istinito što si rekao: **‘On je jedan i nema drugog osim njega.’** I voljeti ga svim srcem i svim razumom i svom snagom i voljeti bližnjeg kao samog sebe vrijedi mnogo više od svih žrtava paljenica i drugih žrtava.’ Tada mu je Isus, vidjevši da je **pametno odgovorio**, rekao: ‘Nisi daleko od Božjeg kraljevstva.’“

Da li za vas Isusove riječi imaju težinu neupitnog autoriteta ili vaši crkveni „autoriteti“ znaju bolje?

„Jer je *Bog samo jedan* – i on će opravdati obrezanje vjerom, i neobrezanje kroz vjeru.“ (Rimljanima 3:30)

„Ti vjeruješ da postoji *jedan Bog*, zar ne? Sasvim dobro činiš. Ali i demoni vjeruju i drhte.“ (Jakov 2:19) Ovi demoni su pali anđeli koji su poznavali Boga i Njegovog Sina. Oni su bili stanovnici Neba prije svog pada. Dakle, oni znaju da „postoji jedan Bog“ i oni znaju da je Isus „Sin Božji“, a ne još jedan pravi Bog. „Šta mi imamo s tobom, Isuse, Sine Božiji?“ (Matej 8:29)

„A Kralju vječnom, neraspadljivoj, nevidljivoj, *jedinom premudrom Bogu*, neka je čast i slava u vjekovima vjekova. Amin.“ (1. Timoteju 1:17)

Napomena: Sledeći stihovi iz Svetog Pisma takođe konstatuju da postoji jedan Bog. Ali da li Biblija uključuje Isusa kao tog jednog Boga kao što tvrdi dogma o trojstvu, ili jedan Bog „i“ Gospod Isus Hrist znači da postoje dva odvojena bića?

„Jedno je tijelo i jedan duh – kao što je i jedna nada na koju ste pozvani – jedan Gospod [Isus], jedna vjera, jedno krštenje, *jedan Bog i Otac svih*, koji je nad svima i u svima vama.“ (Efescima 4:4-6)

„Jer *jedan je Bog*, i *jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus*.“ (1. Timoteju 2:5)

Str. | 98

„A ovo je život vječni: da upoznaju tebe *jedinog istinitog Boga* i Isusa Hrista koga si poslao.“ (Jovan 17:3)

„Jer imaju neki ljudi koji su se uvukli među neopreznima koje su Pisma još davno odredila za sud, bezbožnici, koji blagodat našeg Boga pretvaraju u izgovor za besramna djela i koji se odriču *jedinog Gospoda Boga, i našeg Gospoda Isusa Hrista.*“ (Juda 1:4)

„Za nas postoji *jedan Bog Otac* od koga je sve, i mi u Njemu, *i jedan Gospod, Isus Hrist*, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6)

Dakle, Pavle, Jovan, Jakov i Juda konstatuju da je Otac jedini pravi Bog dok za Isusa Hrista otkrivaju da On nije Otac i da je odvojena osoba od jedinog pravog Boga Oca. Tako jedina kontradikcija može biti vjerovanje u trojstvo.

Pošto doktrina o trojstvu uči o bogu tri u jedan, trinitarci koriste odgovarajuće fraze „Bog Otac“, „Bog Sin“ i „Bog Sveti Duh“. Oni svu trojicu nazivaju bogovima. Ali pošto Biblija kaže da postoji samo jedan Bog, onda su trinitarci primorani da kažu da su sva trojica jedan Bog. (Ovo bismo mogli nazvati silovanjem monoteizma.) Kad bi to bilo tačno, onda bi Biblija zaista koristila ove fraze i nazivala ih sve bogovima. Dakle, da li je to istina? Da li Biblija kaže tako? Ne! Kad bi stvarno postojala tri Boga tada bi Biblija koristila ove fraze. Biblija misli ono što kaže i kaže ono što misli! Ona kaže da postoji samo jedan Bog, „Bog Otac“, i Otac je jedini koji se naziva Bogom.

Fraze „Bog Sin“ i „Bog Duh“ ne postoje nigdje u Svetom Pismu, ni na jednom jedinom mjestu! Ove fraze potiču iz Katoličke crkve i skovane su da odgovaraju doktrini koju su oni napravili. Biblija koristi izraz „Sin Božji“ jer to je opis onoga što Isus jeste. I ona koristi „Duh Božji“ ili „Duh Očev“ jer Duh to jeste. Dakle, zašto trinitarci koriste sastavljene fraze koje imaju potpuno drugačije značenje i ne nalaze se u Bibliji? Ako koristite katoličke fraze „Bog Sin“ ili Bog Duh“, koje nikad nisu potekle iz Svetog Pisma, tada slijedite papsku crkvu i antihrista, ne nadahnute riječi Božje.

„Božanska priroda u ličnosti Hristovoj nije bila transformisana u ljudsku prirodu i ljudska priroda Sina čovječjeg nije bila promijenjena u božansku prirodu, ali one su bile tajanstveno pomiješane u Spasitelju čovječanstva. On nije bio Otac ali u njemu je boravila sva punoća Božanstva

tjelesno.“ (Ellen G. White, Letter 8a, July 7, 1890)

„Čovjek Hristos Isus nije bio Gospod Bog Svemogući, pa ipak Hrist i Otac su jedno.“ (Ellen G. White, Manuscript 140, 1903)

„Jedinstvo koje postoji između Hrista i Njegovih učenika ne uništava ničiju ličnost. Oni su jedno u namjeri, u umu, u karakteru, ali ne u ličnosti (osobi). Na taj način su Bog i Hrist jedno.“ (Ellen G. White, 8 Testimonies 269.4, 1904)

Pošto se trojstvo ne nalazi u Bibliji kao što mnogi skolari i teolozi priznaju, tada oni koji drže to učenje pribjegavaju sledećim koracima u pokušaju da ga dokažu. Prvo, govore da Biblija kaže da je Bog Otac i da je Isus nazvan Bogom od Njegovog Oca, i da Biblija kaže da je Sveti Duh Bog. Kasnije ćemo se ovim pozabaviti detaljnije.

Oni dalje odatle izvode zaključak da pošto su sva trojica nazvani Bogom, a Ponovljeni Zakon 6:4 kaže da postoji samo jedan Bog, sva trojica moraju biti jedan! Zapazićete da ovo nije „Tako govori Gospod“, već tip pretpostavke koja dopušta da napravite da Sveto Pismo kaže sve što vi želite. Ovo se naziva logikom crvenog vatrogasnog vozila! To jest, vatrogasno vozilo je crveno, moje auto je crveno, stoga je moje auto vatrogasno vozilo! Pretpostavljati nešto tako važno kao ko su Otac i Sin na način koji Sveto Pismo ničim ne podržava je glupost, bezobrazluk ili intelektualno nepoštenje. Da je Bog želio da vjerujemo da je On Trojstvo, On bi nam to saopštio jasnim riječima. Nema nijednog teksta koji specifično konstatuje da je Sveti Duh Bog tako da je ovo pogrešna pretpostavka.

I treće, dok, prema trinitarcima, jedan istinski Bog naziva svog Sina Bogom, Pavle, Jovan, Jakov i Juda u stihovima koje smo prethodno citirali nedvojbeno isključuju Hrista iz entiteta jedan Bog. Dakle, opet dolazimo do konstatacije da postoji samo jedan Bog Otac, baš kao što kaže Ponovljeni Zakon 6:4, i upravo kao što je vjerovala jevrejska nacija kad su pisali ove riječi, i kao što vjeruju i danas. Pravo hrišćanstvo je poteklo iz biblijske starosavezne vjere, ne iz katoličkog paganizma. U Otkrivenju 12. glava jasno se vidi taj neprekinuti kontinuitet Božjeg duhovnog Izraela. Ne možete, dakle, dokazivati doktrinu o trojstvu iz riječi Jevreja koji su ih pisali kad oni nikad nisu u to vjerovali.

Najveći dio Biblije napisali su Jevreji koji nisu vjerovali ili čak
Str. / 100

pomišljali na doktrinu o trojstvu niti to misle danas. Isus je naravno bio Jevrej kao i Njegovi učenici. Vidjeli smo jasno šta je Isus vjerovao o Bogu Ocu i sebi samom. Kako možete učiti doktrinu o trojstvu iz Biblije kad je ona ne-trinitarska knjiga? Na primjer, apostol Jovan nikad ne bi mogao učiti da je Utješitelj ili Duh istine drugo biće pošto Jevreji nikad nisu učili ili vjerovali tako nešto. Biblija je imala ne-trinitarske autore. Hrišćani su vjekovima indoktrinirani mnogim pogrešnim idejama koje lijepo zvuče kako bi se ubijedili da se neka doktrina nalazi u Bibliji dok to u stvarnosti nije ni blizu istine.

Takođe znamo da je Biblija ne-trinitarska knjiga jer riječ „trojstvo“ nije ni postojala do oko 200. godine n.e., u vrijeme kada ideja da je Sveti Duh treće biće i 3 u 1 nije uopšte postojala. Potpuno razvijena doktrina o trojstvu nije postojala do 381. godine n.e. Tako je nemoguće da je ijedan biblijski autor pisao o nečemu što nije ni postojalo za njihovog života.

Osim toga, logički je razumljivo da može postojati samo jedan Bog, Izvor i Apsolut svega. Takođe je razumski lako shvatljivo da je Sin Božji, kroz koga je sve stvoreno, Kanal života, kao što je to shvatljivo u zdravom porodičnom odnosu muškarca i žene, stvorenih po Božjem obličju.

U diskusiji između Samerbela i Flada o trojstvu, str. 38, vezano za trojstvo on kaže: „Izvjesno je da jevrejska crkva nije držala takvu doktrinu.“ G-din Samerbel je rekao: „Jedan moj prijatelj koji je bio prisutan u njujorškoj sinagogi pitao je rabina za objašnjenje riječi ‘Elohim’. Jedan trinitarski klerik koji je stajao pored je odgovorio: ‘To se odnosi na tri osobe u Trojstvu.’ Tada je jedan Jevrejin istupio naprijed i rekao da ne smije opet pominjati tu riječ ili će morati da napusti prostoriju, jer nije dozvoljeno pominjanje nijednog tuđeg boga u sinagogi.“ (Summerbell and Flood on Trinity)

Zaista se radi o tuđem bogu. Mi trebamo služiti jednom pravo Bogu Ocu i Njegovom Sinu Isusu Hristu, našem Gospodu, a ne nekom 1 u 3 i 3 u 1 bogu koji je došao od obožavanja sunca i Sotone! „A naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom.“ (1. Jovanova 1:3)

17. Elohim, „inherentna množina“ i trojstvo

Neki tvrde da zato što se riječ Elohim (množina od El) najčešće upotrebljava za Boga u hebrejskoj Bibliji, to mora da znači da je jedini pravi Bog trojstvo. Ali ovo je još jedna obmana ili neznanje. Činjenica je da se pojam Elohim koristi za pravog Boga, lažne bogove, natprirodne duhove (anđele) i čak ljudske vođe kao što su kraljevi i sudije. Tako se riječ Elohim može koristiti i koristi se vezano za pojedinačnu osobu, i u tom slučaju lingvisti je nazivaju „množinom veličanstva“ koja označava veličinu. Jevreji su pluralizovali imenice kad su željeli da izraze veličinu ili veličanstvo kao što su činili sa Bogom. Tako kad se Elohim koristi za jedinog pravog Boga, to se naziva „množinom veličanstva“ koja naglašava Božju veličinu, ne broj.

Ovo su radili Jevreji tako da u grčkom prevodu hebrejske Biblije (Septuaginti, koju su Isus i apostoli citirali) na mjestima gdje se Elohim odnosi na pravog Boga, korišćena je riječ Teos koja nije u množini već u jednini. Istu primjenu nalazimo u Novom Savezu gdje je Teos na grčkom ekvivalent Elohimu i opet nije množina već jednina. Na primjer, Isus citira Ponovljeni Zakon 6:4 u Marku 12:29. Riječ Teos za Boga u ovom stihu je jednina, ne množina. Da je Elohim zaista množina jedinog pravog Boga, onda bi novosavezni pisci koristili množinu od Teos kad je riječ o Bogu. Umjesto toga, oni su koristili jedninu svaki put. Ipak množina se koristi osam puta u Novom Savezu vezano za ljude ili lažne bogove (Jovan 10:34-35; Djela 7:40, 14:11, 19:26; 1. Korinćanima 8:5; Galatima 4:8). Vjerujemo da niko normalan neće kazati da je Bog trojstvo na hebrejskom jeziku dok je jedan Bog na grčkom jeziku.

Obratite pažnju na sledeće primjere. Hebrejski morfološki kodovi [IMMA] koji se koriste za Elohim ispod su zajednička imenica, muški rod, množina i apsolutni, dok su grčki morfološki kodovi [I-NJM] koji se koriste za Teos imenica, nominativ, jednina i muški rod. U svim slučajevima riječ Teos za Boga je uvijek jednina u grčkom Starom i Novom Savezu.

Postanje 1:1 hebrejski – „U početku stvori Bog [אלהים *ělohîm*“⁴³⁰

[IMMA] m=množina] nebesa i zemlju.“

Postanje 1:1 grčki – „U početku stvori Bog [θεος theos ²³¹⁶ [I-NJM] j=jednina] nebesa i zemlju.“

Da se zaista misli na množinu (više bogova), glagol „stvori“ (heb. „bara“) morao bi takođe biti u množini (bar’u)!

Šta je sa Mojsijem, da li je on bio trojstvo za faraona? Očito ne. „Gospod reče Mojsiju: ‘Evo, postavljam te da budeš bog faraonu, a tvoj brat Aron biće ti prorok.’“ (Izlazak 7:1) Ovdje se Elohim odnosi na jednu osobu te je stoga „množina veličanstva“ i označava veličinu. Dakle, ovaj stih jednostavno znači da će Bog učiniti Mojsija velikim u faraonovim očima. „Tako je Gospod učinio da narod nađe milost u očima Egipćana. A i sam Mojsije bio je veoma uvažen u egipatskoj zemlji, u očima faraonovih slugu i u očima naroda.“ (Izlazak 11:3) Riječ Elohim se stoga može na nekim mjestima prevesti shodno kontekstu i smislu kao „veliki“ ili „moćni“.

Slijede neke definicije iz rječnika od skolara vezano za upotrebu riječi Elohim kao „množine veličanstva“ ili „punoće moći“.

„Elohim je oblik množine koji se često koristi u hebrejskom da označi punoću moći.“ (Hertz, The Pentateuch & Haftorahs)

„Oblik riječi Elohim je množina. Jevreji su pluralizovali imenice da izraze veličinu ili veličanstvo.“ (Flanders, Cresson; Introduction to the Bible)

„Hebrejska imenica Elohim je množina ali je glagol jednina, što je uobičajena upotreba u Starom Zavjetu kad se odnosi na jedinog pravog Boga. Ova upotreba množine izražava intenzifikaciju prije nego broj i nazvana je množinom veličanstva ili potencijalnosti.“ (New International Version Study Bible, Grand Rapids: Zondervan, 1985, p. 6)

„Ova riječ [elohim], koja se uopšteno posmatra kao množina od *e-loah* [Strong’s #433], nalazi se puno češće u Svetom Pismu nego *el* ili *e-loah* za pravog Boga. Pluralni završetak se obično opisuje kao množina veličanstva i nije namijenjen kao stvarna množina kad se koristi za Boga. Ovo se vidi u činjenici da se imenica *elohim* konzistentno koristi sa glagolskim oblikom u jednini i sa pridjevima i zamjenicama u jednini.“ (Theological Wordbook of the Old Testament, Vol. 1, 1980, p. 44)

„Pluralni oblik Elohim pokrenuo je mnoge diskusije. Zanesenjačka

ideja da se to odnosi na trojstvo osoba u Božanstvu teško sada nalazi podržavaoce među skolarima. To je ili ono što gramatičari nazivaju množinom veličanstva ili označava punoću božanske snage, zbir moći koje pokazuje Bog. Jehova se specifično odnosi na jedinog pravog Boga, čiji narod su bili Jevreji koje je On načinio čuvarima svoje istine.“ (Smith’s Bible Dictionary)

Zašto, dakle, zanesenjačka ideja da se Elohim odnosi na trojstvo sada teško nalazi podržavaoce među naučnicima? Zato što je istinu nemoguće izbjeći i na kraju biste ispali vrlo glupi i obmanuti ako to koristite kao argument u pokušaju da dokažete laž.

Ispod se nalaze Braun-Drajver-Brigsove (Brown-Driver-Briggs) definicije za riječ Elohim. Kad se Elohim odnosi na onoga ko je velik, to se naziva množinom moći koja ima značenje jednine. Ali kad je imenica stvarno u množini, prevodi se u množini kao bogovi. A kad je imenica stvarno u jednini, prevodi se u množinu moći – sa značenjem jednine kao Bog koji je jedan ali takođe veliki. To se naziva „množinom moći“ ili „množinom veličanstva“.

Braun-Drajver-Brigsova⁴ definicija:

- 1) (množina)
 - 1a) vladari, sudije
 - 1b) božanska jednina
 - 1c) anđeli
 - 1d) bogovi
- 2) (množina moći – značenje jednine)
 - 2a) bog, boginja
 - 2b) bogoliki
 - 2c) djela ili naročita svojstva Božja
 - 2d) pravi Bog
 - 2e) Bog

Kad, dakle, čujete argument da Elohim znači da Bog mora biti trojstvo, treba da znate da ili je u pitanju namjerno obmanjivanje ili potpuno

⁴ Brown–Driver–Briggs or BDB, A Hebrew and English Lexicon of the Old Testament.

neznanje i da se takvoj osobi ne može pokloniti povjerenje.

Što se tiče Postanja 1:26, zamjenice su u množini u hebrejskom tekstu tako da se prevodi na sledeći način: „Zatim Bog reče: ‘Hajde da **načinimo** čovjeka po svom (**našem**) obličju, sličnog **nama...**’“ Trinitarci tvrde da pošto je Elohim množina, i zamjenice su u množini, Bog mora biti više nego jedan. Ali Elohim se odnosi na jedinog pravog Boga, što samo ostavlja upitnim ko je još sudjelovao u činu stvaranja. Sveto Pismo nas ne ostavlja u nedoumici. U Efescima 3:9 čitamo: „I da rasvijetlim svima šta je zajedništvo tajne koja je od eona sakrivena u Bogu, *koji je sve stvorio kroz Isusa Hrista.*“ U ovom stihu Bog je očigledno neko drugi pored Isusa Hrista, a Jevrejima 1:2 i Jovan 1:3 takođe potvrđuju da je Bog sve stvorio preko svog Sina. Ovdje se potvrđuje biblijski odnosno božanski princip Izvora i Kanala. Dakle, ko govori u Postanju 1:26 i kome se On obraća? Bog Otac kaže svom Sinu: „Hajde da načinimo čovjeka po NAŠEM obličju.“ Hrist je izraz Očevog lika, tako da je svako ko je stvoren po Očevom obličju takođe stvoren po obličju Njegovog Sina.

„Otac i Sin su se uposlili u moćnom, čudesnom djelu koje su planirali obaviti, stvaranju svijeta... I sada je Bog rekao svom Sinu: ‘Hajde da načinimo čovjeka po našem obličju.’“ (Ellen G. White, 1 Spirit of Prophecy, 24.1,2).

Da li je riječ „ehad“ (ili „jedan“) „inherentno množina“?

Veoma je zanimljivo kojim se sve pseudo argumentima služe pobornici dogme o trojstvu ne bi li nekako opravdali svoju doktrinu. Ponekad je to dokazivanje toliko suptilno da može dovesti u nedoumicu i dobre poznavaoce Biblije.

Tako neki dovrtljivi teolozi naglašavaju „činjenicu“ da je hebrejska riječ „ehad“ (ili „jedan“) po svojoj definiciji „inherentno množina“ (*The Trinity*, Whidden, Moon, Reeve, pp. 34, 39, 76). Međutim, ova pretpostavka se može lako pokazati da je lažna i obmanjujuća. Nije li malo čudno ili misteriozno što se moderni crkveni naučnici hvataju za svaki mogući argument u korist trinitarne teologije? Ali to što jednostavne riječi redefinišu tako da znače nešto potpuno drugačije od originalne namjere

autora nije najveće iznenađenje.

Ono što je zapanjujuće, ako ne i potpuno šokantno, je smjela pretpostavka, drskost, neobuzdana arogancija – optuživati Jevreje kako NE razumiju i krivo tumače vlastiti maternji jezik. „Znamo da vi Jevreji svakodnevno recitujete Šemu (5. Mojsijeva 6:4,5), ali sada ću objasniti pravo značenje ovih riječi koje NIKADA niste pravilno razumjeli. Iako ne mogu čitati ili pisati drevni ili moderni hebrejski, potpuno sam uvjeren da ja imam ispravnu interpretaciju, a NE vi.“

Ali da bismo znali šta neka strana riječ, oko koje možemo imati neke nedoumice, zaista znači, prirodno je da se obratimo onima kojima je to maternji jezik.

Rabi Singer kaže sljedeće o nepravilnoj upotrebi „ehada“:

„Iako je ovaj ‘dokaz’ jednako manjkav kao i doktrina koju nastoji podržati, za one kojima nedostaje elementarno znanje hebrejskog jezika, ovaj argument može biti prilično zbunjujući. Riječ koja se pojavljuje u hebrejskom jeziku funkcionira na tačno isti način kao riječ ‘jedan’ koja postoji u engleskom jeziku. Na engleskom jeziku se može reći: ‘Ove četiri stolice i sto čine jedan trpezarijski set’, ili alternativno, ‘u ruci je jedan peni’. Koristeći ova dva primjera, lako je vidjeti kako engleska riječ ‘one’ može značiti ili mnoge stvari u jednoj, kao u slučaju trpezarijskog seta, ili jednu samu, kao u slučaju penija. Iako hebrejska riječ ehad funkcionira na potpuno isti način, evanđeoski hrišćani nikada neće ponuditi biblijske primjere gdje riječ ehad znači jedno samo. Tako samo predstavljanjem biblijskih stihova poput Postanja 1:5 i Brojeva 23:13, početnicima stvara iluziju da je riječ ehad na neki način sinonim za sjedinjenje – jedinstvo. Ništa, naravno, ne bi moglo biti dalje od istine.“

Sledeći navod je uzet iz knjige *The Doctrine Of The Trinity* By A. F. Buzzard And C. F. Hunting:

„Netačno je reći da hebrejska riječ ehad (jedan) u 5. Mojs. 6: 4 ukazuje na ‘složeno jedinstvo’. Nedavna odbrana Trojstva tvrdi da kad ‘jedan’ modifikuje kolektivnu imenicu poput ‘hrpa’ ili ‘stado’, množina se podrazumijeva u ehadu. Argument je pogrešan. Smisao množine potiče od kolektivne imenice (stado itd.), a ne od riječi ‘jedan’. Ehad na hebrejskom je broj ‘jedan’. ‘Abram je bio jedan [ehad]’ (Ezek. 33:24); ‘samo jedan
Str. / 106

čovjek', NIV). Isaija 51:2 takođe opisuje Abrama kao 'jednog' (ehad, 'sam', KJV; 'jedini,' NJB), gdje ne postoji mogući nesporazum o značenju ove jednostavne riječi. ... Tvrdnja da 'jedno' zaista znači 'složenost' primjer je argumentacije tvrdnjom bez logičkog dokaza. ... Taj argument uključuje lako uočljivu zablude. Ehad se u hebrejskoj Bibliji pojavljuje oko 650 puta i ni u kojem slučaju sama riječ ne nagovještava pluralnost. Ehad je brojčani pridjev i ponekad se, naravno, može mijenjati u kolektivnu imenicu – jedna porodica, jedno stado i jedna hrpa. Ali treba pažljivo posmatrati da smisao množine leži u složenoj imenici, a ne u riječi ehad (jedan).“

„...Potrebno je stalno skretati pažnju na naše stajalište, jer nedavna odbrana Trojstva iznosi zapanjujuću tvrdnju da ehad uvijek podrazumijeva 'složeno jedinstvo'. Autor zatim gradi svoj slučaj multi-ličnog Boga na onome što on smatra čvrstim temeljom u hebrejskoj Bibliji. Lingvistička činjenica je da ehad nikada ne znači 'složen jedan', već strogo 'jedan jedini.'“

„Već u Postanju 2:24 saznajemo da će njih dvoje postati jedno (ehad) tijelo. Riječ ovdje precizno znači jedno i ne više (jedno meso, a ne dva mesa!). Jedan grozd grožđa je samo taj jedan, a ne dva ili više grozdova. Prema tome, kada se kaže da je Vječni Bog jedan (Ponovljeni zakon 6:4, koji je Isus citirao u Marku 12:29), on je jedini JHVH (Vječni Bog), ne više njih.

Zamislite da neko tvrdi da riječ jedan znači složenicu u izrazu jedan tronožac (stativ). Pretpostavimo da je neko pomisli da jedan za Sjedinjene Američke Države podrazumijeva da je to zaista množina u značenju. Varljivo obrazloženje je očigledno: ideja množine pripada samo riječima tronožac i Države, a ne riječi jedan. Izgovor je prenijeti na jedan množinu koja pripada samo sljedećoj imenici. Bilo bi slično reći da jedan u stvari znači sto kad se pojavi u kombinaciji jedne stonoge!“

„...Lingvistička činjenica je da ehad nikada ne znači složenicu, već strogo jedan. Činjenica da se mnogo vode sakupilo na jednom (ehadskom) mjestu (Postanje 1:9) uopšte ne daje nikakve podatke za složeni smisao. (Buzzard and Hunting, The Doctrine of the Trinity, Christianity's Self-Inflicted Wound, read pp 22-30).

Uz toliki naglasak na lažnoj (pluralnoj) interpretaciji i „ehada“ i „Elo-hima“, ne čudi što mnogi adventisti „trinitarni“ politeizam doživljavaju kao legitimnu biblijsku alternativu „paganskoj“ verziji istog. Drugim riječima, politeizam je dobar, sve dok je unutar crkvenog hrišćanskog konteksta. Sljedeći odlomak iz članka Woodrow Whiddena u časopisu *Ministry* poslužiće kao klasičan primjer.

„Jedan od odlomaka koji se najčešće navodi u prilog unitarnim tumačenjima Božanstva je Ponovljeni zakon 6:4. Ovaj veliki odlomak, poznat kao ‘Sveta Šema’, izričito objavljuje Božje jedinstvo: ‘Čuj, Izraele! Gospod, Bog naš, Gospod je jedan’ (NASB).“

„Površno čitanje ovog teksta moglo bi ukazivati na unitarizam, ali kada se značenje hebrejske riječi koja je prevedena kao ‘jedno’ (‘ehad’) dubinski istražuje (i upoređuje sa riječju yachid), rezultati su otkrovičjski. ‘Ehad’ zapravo znači ‘jedan (među drugima)’, pri čemu je naglasak stavljen na jednog određenog... Mogućnost postojanja drugih je svojestvena ‘ehadu’, ali ‘yachid’ tu mogućnost isključuje.“

„Razlika između ehada i yachida može se dalje objasniti: ‘ehad’ se odnosi na jedinstvo koje proizlazi iz jedinstva brojnih osoba, dok se na hebrejskom jeziku ‘yachid’ isključivo odnosi na jedinstveno biće. Za razliku od ‘ehada’, ‘yachid’ znači ‘jedno’ u smislu ‘samo’, ili ‘sam.’ Mojsije je, stoga, odabrao upotrijebiti riječ ‘ehad’ kako bi izrazio ideju jednog među drugima u pridruženom ili zajedničkom jedinstvu.“ (Woodrow Whidden, *Ministry*, Feb. 2003, p. 10).

Odgovor Whiddenu više liči na politeizam nego na Trojstvo.

„U članku dr Whiddena o Trojstvu, on je obrazložio da se ehad, kako je upotrijebljen u 5. Mojsijevoj 6:4, ‘Gospod je jedan’ koristi ‘da izrazi ideju jednoga među drugima u spojenom ili dijeljenom jedinstvu.’ Međutim, izgleda da ova linija rezonovanja prije podržava koncept politeizma nego koncept Trojstva. Ako je Gospod ‘jedan među drugima’, čini se da implicira da postoje i drugi bogovi, a ne da postoji množina unutar Gospoda. – Lewis Anderson, pastor, Grand Haven, Mičigen.“ (*Ministry*, Oct. 2003, p. 3).

18. Da li Jovan 1:1 kaže da je Isus Bog?

Tekst u Jovanu 1:1 glasi: (a) U početku je bila Riječ, (b) i Riječ bila sa Bogom, (c) i Bog je bio Riječ.

Da je božanska Riječ niko drugi do Isus Hrist pokazuje stih 14: „I Riječ postade tijelo i napravi sjenicu među nama, i gledali smo njegovu slavu, slavu kao jedinorođenog od Oca, punu blagodati i istine.“ Jovan 1:1a kaže da je ta Riječ bila u početku, ali početku čega? To je morao biti početak nečega. Da li je to bio početak svijeta? Da li je to bio početak stvaranja anđela? Na koji god početak da to stavite, morao je biti početak nečega. Mnogi trinitarci koriste ovaj tekst da kažu kako je Hrist bio oduvijek i nije imao početak. Ali to nije ono što ovaj stih kaže. Bog nije imao početak! Takođe i predlog „kod“ ili „sa“ mora nešto značiti. Riječ je bila „kod“ Boga ili „sa“ Bogom. Oni ne mogu biti isto biće, ili jedan ne može biti kod drugoga. Sledeći stih to potvrđuje: „Ona (Riječ ili Isus) je bio u početku sa Bogom.“

Ispravno tumačenje Jovana 1:1 sa originalnog „kovanog“ grčkog teksta nastavlja biti izvor žustre rasprave među prevodiocima Biblije, a posebno fraza Riječ je bila Bog (c). Prvi stih Jovanovog jevanđelja kaže da je Božji Sin Hristos Isus, na kojeg se ovdje ukazuje kao na Riječ, bio sa Bogom u početku (a+b). Jovan 1:1b ne kaže da je Mesija Bog već da je bio kod Boga. Važno je primijetiti da određeni član kod „Riječi“ postoji u grčkom tekstu i da su ga prevodioci izostavljali, vjerovatno zato što su mislili da je greška, ali on je korektan i ima svoju svrhu. Evo originalnog grčkog teksta za (1b).

καὶ ἰ ^{2532 VEZNIK} (određeni član) ^{3588 T-IJM} λογος Riječ ^{3056 N-IJM} ἦν je bila
^{2258 V-IXI-3S} πρὸς sa ^{4314 PREDLOG} τὸν (određeni član) ^{3588 T-PJM} θεὸν Bogom ^{2316 I-PJM}

Izraz „Bog“ (sa određenim članom) identifikuje jedinog pravog Boga Oca u ovom stihu tako da je određeni član važan. Dok je Isus nazvan Bogom u ovom stihu, postoji jasna razlika između Njega i Boga (sa određenim članom) sa kojim je bio. Bog s kojim je Isus bio je Bog Otac. Isus nije

bio isti Bog s kojim je bio, već je prije Isus bio Bog u smislu božanskih atributa poput Njegovog Oca, jer je kao Sin naslijedio karakteristike od svog Oca. Otac je Bog pa je tako i Njegov Sin Bog po prirodi baš kao svako ljudsko biće po nasleđu posjeduje istu prirodu i formu ljudskosti.

Jovan 1:1 možemo bolje razumjeti koristeći istu gramatičku strukturu ali sa različitim subjektima kao na primjer Adamom i Evom. „U početku je bila žena, i žena je bila sa (određeni član) čovjekom, i žena je bila čovjek.“ Adam je „čovjek“ a žena je Eva, ali Eva je takođe „čovjek“ po prirodi ali Eva nije „čovjek“ u identitetu. Oni su dvije različite osobe. Pogledajte opet isti stih sa ovom perspektivom na umu. „U početku bila je Riječ, i Riječ je bila sa Bogom, i Riječ je bila Bog.“ Riječ, Sin, je bila sa vrhovnim Božanstvom, Ocem, i Riječ je bila božanska u prirodi. Ali Sin nije bio „Bog“ (sa određenim članom), Sin nije bio Otac, pa ipak Sin ima božansku prirodu i isto božanstvo kao Njegov Otac. Tako je Isus bio sa Bogom u početku, ali On nije Bog Otac (sa određenim članom) već Bog po nasleđu i prirodi Sina. On je Bog zato što je Sin Božji. To je prosto.

U Jevrejima 1:1-9 zapažamo da govori Bog Otac i da se On obraća svom Sinu i naziva ga Bogom. Drugi stih kaže da je Hrist „postavljen za nasljednika“ svega. A nasljednik je naravno neko ko prima nasleđe od nekog. U ovom slučaju Hrist Sin je primio nasleđe od svog Oca. Ali šta je On to primio? Njegovo ime, Njegov autoritet i Njegovu moć! Drugim riječima, Isus budući jedan i jedinorođeni Sin živog Boga primio je vrlinom svog rođenja sve atribute koje je posjedovao Njegov Otac. Stih 4 kaže: „I postao je toliko veći od anđela koliko je ime koje je naslijedio uzvišenije od njihovog imena.“ Stih 8 objašnjava da je ovo vrsnije ime ime „Božje“, koje je Otac dao svom Sinu. „A za Sina (Bog) kaže: ‘Tvoj je presto, Bože, u vijek vijeka.’“ Tako On ovo ime „ima po nasleđu“. To nije ime koje je dodijeljeno već ime koje je On naslijedio od svog Oca.

Tako je Hrist ne samo naslijedio svoje ime već i druge stvari. Ime označava autoritet (Marko 11:9; Jovan 5:43) i takođe označava karakter i prirodu (Izlazak 33:18,19; Izlazak 34:5,6). Na primjer, ime Adam označava čovjeka (čovječanstvo). Kad ljudi imaju djecu, ona ne nasleđuju samo ime svojih roditelja već takođe nasleđuju njihovu prirodu, koje je naravno ljudska priroda. Na taj način, Isus je naslijedio istu prirodu kao Njegov

Str. / 110

Otac, baš kao što dijete nasleđuje ime od roditelja, i On je takođe naslijedio prirodu od svog Oca koje je božanska priroda. Hrist takođe nasleđuje život svog Oca. „Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi.“ (Jovan 5:26) Ali ako je Isus oduvijek postojao zajedno sa Ocem kao što tvrdi doktrina o trojstvu, onda Bog ne bi mogao dati život svom Sinu pošto bi ovaj uvijek imao život. Ali Sveto Pismo otkriva da je to nemoguće. Dakle, Hrist je naslijedio ne samo ime svog Oca i prirodu od svog Oca već takođe i sam život od Oca. Drugim riječima, Hrist je naslijedio iste atribute i prirodu kao Njegov Otac. Zato Hrist ima vrsnije ime od anđela. On ima božansku prirodu od Oca pošto dolazi od Oca i stoga je jednak i potpuno božanski kao Otac.

Neki su čini se skloni da vjeruju u trinitizam zato što smatraju da bi Isus trebao biti potpuno isti kao Njegov Otac na svaki način kako bi se mogao nazvati Bogom. Ali mora li vaše potomstvo biti tačno isto kao vi u dobi, autoritetu, itd. da bi bilo 100% ljudsko biće? Ne bi li vam smetala pomisao da vaše dijete, da bi bilo potpuno ljudsko biće, mora biti kao vi na svaki način? Štaviše, kad posmatramo ljudski rod, zapažamo da ne postoje dvije iste jedinice niti je to moguće.

Pokrićemo još jedanput zašto je Isus nazvan Bogom jednostavnim tačkama pošto je ovo veliki kamen spoticanja za mnoge.

Da li ste vi ljudsko biće po prirodi? – Da. Da li su vaša djeca ljudska bića po prirodi? – Da.

Da li vaša djeca nasleđuju vašu ljudsku prirodu? – Da.

Da li vaša djeca nasleđuju ime svog oca? – Da.

Da li je Otac Bog po prirodi? – Da. Da li je Njegov Sin Bog po prirodi? – Da.

Da li je Isus naslijedio ime svog Oca? – Da.

Da li je Isus naslijedio prirodu svog Boga Oca? – Da.

Zašto bismo očekivali nešto drugo? Isus je naslijedio ime svog Oca i Božju prirodu zato što je On Božji Sin! Isto je primjenljivo na ljude.

Tako u osnovi, postoji „jedan“ Bog. Isus „nije“ Bog, On je Sin Božji. On nosi „ime“ Božje vrlinom svog „nasleđa“. I zato što je Sin Božji, On je „jednak“ sa Bogom.

Pogledajmo sada kako ovaj predmet komentariše jedan duhovni

pisac iz 19. vijeka.

„Ovo ime nije dato Hristu kao rezultat nekog velikog postignuća, već je Njegovo po pravu nasleđa. Govoreći o sili i veličini Hristovoj, pisac poslanice Jevrejima kaže da je On načinjen toliko boljim od anđela zato što je 'ime koje je naslijedio uzvišenije od njihovog imena.' Jev. 1:4 A sin po pravu uzima ime od oca; i Hrist je kao 'jedinorođeni Sin Božji' imao pravo na isto ime. Sin je takođe, u većoj ili manjoj mjeri, reprodukcija oca; on ima, u određenoj mjeri, osobine i lične karakteristike svog oca; ne savršeno, jer nema savršene reprodukcije među ljudskim rodovima. Ali u Boga nema nesavršenosti ili u nekom od Njegovih djela; i tako je Hrist 'obličje bića' Očeve ličnosti. Jev. 1:3. Kao Sin samopostojećeg Boga, On po prirodi ima sve atribute Božanstva. Istina je da ima mnogo sinova Božjih; ali Hrist je 'jedinorođeni Sin Božji', te stoga Sin Božji u smislu u kojem nikad jedno biće nije bilo i nikad neće biti. Anđeli su sinovi Božji, kao što je bio i Adam (Jov 38:7; Luka 3:38), po stvaranju; hrišćani su sinovi Božji po usvojenju (Rim. 8:14,15); ali Hrist je Sin Božji po rođenju. Pisac Jerejima poslanice dalje pokazuje da položaj Sina Božjeg nije onaj na koji je Hrist bio uzdignut, već onaj koji On ima po pravu.“ (E.J. Waggoner, *Christ and His Righteousness*, p. 11-12)

19. Da li je Isus Bog?

Riječ Bog se koristi na dva različita načina u Svetom Pismu. Prvo, pojam Bog se upotrebljava vezano za Vrhovno Biće univerzuma koje je konačni izvor svega. Svaki put kad Biblija pominje jedinog pravog Boga, to se odnosi na vrhovno biće, Onoga koji je bio prije svega drugog i od kojeg je sav život potekao. U ovom smislu niko drugi nije Bog. Ali riječ Bog se takođe koristi vezano za nekog ko posjeduje attribute božanstva ili karakteristike Boga.

Na mnogo mjesta Biblija uči da je Isus Hrist jedinorođeni Sin jedinog pravog Boga Oca, i budući da je Sin, On posjeduje iste attribute i karakteristike kao Njegov Otac. Očigledna je činjenica da svaki sin nasleđuje prirodu svog oca. I pošto je Hrist izašao od Oca, On je iste suštine kao Njegov Otac te otuda ima istu Božju prirodu Njegovog Oca pošto rođenjem posjeduje sve attribute i karakteristike svog Oca. U stvari, Jevrejima 1:3 kaže da je On „jasno obličje Njegove [Očeve] ličnosti“. Sin uvijek i punopravno uzima ime očevo pa tako i Hrist kao jedinorođeni Sin Božji punopravno ima isto ime. Zapazite da Jevrejima 1:1-9 kaže da je Isus nasljednik koji je nasleđem stekao vrsnije ime od anđela, a to ime je Bog! Dakle, Isus je naslijedio Očevo ime, karakter i božansku prirodu na isti način na koji svaki sin nasleđuje ljudsku prirodu od svojih roditelja.

Dakle, Isus može biti Bog zato što je Sin Božji. Ali On nije i ne može biti „Bog Otac“. On je „Sin Božji“ baš kao što Biblija jasno konstatuje više od stotinu puta. On je Božji doslovni Sin. Kazati da je Isus Bog Otac je isto što i reći da je „Sin Otac“, što znači da Sin nije zaista Sin i Otac nije zaista Otac. Ili da postavimo to na drugi način, kazati da je Isus Otac zato što On ima istu božansku prirodu kao Njegov Otac, ne se razlikuje od nebuloze da pošto je moj otac čovjek i ja sam čovjek stoga ja moram biti moj otac! To je svakako pogrešna logika ili teologija i to odjednom obezvređuje i obesmišljava stotine stihova u Svetom Pismu da zapravo ne znače ono što jasno govore. Bog je Otac Hristu; Hrist je Sin Božji. Biblija nikad ne naziva Isusa „Bogom Sinom“ kao što čine trinitarci i to sa vrlo dobrim

razlogom. Uvijek je „Sin Božji“ jer je to ono što On jeste.

Sotonin plan je da se odrekemo Oca i Sina i to je ono što je Jovan nazvao antihristom (1. Jovanova 2:22,23). On se ne brine ako je vaše vjeronanje trinitarsko, unitarijansko ili slično sve dok poriče Isusa kao doslovnog Sina Božjeg, što takođe poriče Boga kao Oca. Priznanje da je Isus Sin Božji je naš put k Ocu, kao što i poricanje tog fakta ima vječne konsekvence.

U zaključku, Isus nije još jedan Bog ili Bog u smislu jedinog samopostojećeg Boga, već Bog samo po prirodi kroz nasleđe budući da je Sin. Isus je božansko biće ali On nije Vrhovno biće. Otac je Vrhovno biće i Izvor svega, a život od Oca teče kroz Sina i dalje na sve. Isus je kanal kroz koji sve dolazi i zato je Otac sve predao u Njegove ruke. Samo Otac se opisuje kao Onaj „od koga je sve“. On je veliki Izvor svega. Isus nije još jedan izvor „od koga je sve“. To bi Ga načinilo drugim Bogom. Isus se stoga opisuje kao Onaj „kroz koga je sve“. Otac je dao Hristu autoritet da vlada nad svime ali to ne uključuje samog Oca. Otac je veći autoritet i uvijek će to biti. Pogledajte kako to sjajno opisuje apostol Pavle: „Jer Bog je sve pokorio pod njegove [Hristove] noge. A kad kaže da je sve pokoreno, jasno je da je pokoreno sve osim onoga koji mu je sve pokorio [ili osim samog Boga]. A kad mu sve bude pokoreno, tada će se i sam Sin pokoriti onome koji mu je sve pokorio, da Bog bude sve svima.“ (1. Korinćanima 15:27,28)

Bog Otac je izvor svega uključujući Njegovog Sina. Tako sve proističe od Oca; uključujući samog Hrista, ali Ocu je bilo ugodno da u Njemu prebiva sva punoća (Kološanima 1:19). Kad, dakle, kažemo „Isus je Bog“, moramo biti oprezni da izrazimo tačno ono što mislimo. Hrist je božansko biće, ali nije vrhovno biće. Kad govorimo o Vrhovnom Biću, postoji samo jedna takva Ličnost, a to nije Isus.

Dakle, postoji samo „jedan“ Bog. Isus nije Bog, On je Sin Božji. On nosi „ime“ Božje vrlinom svog „nasleđa“. I zato što je Sin Božji, On je „jednak“ sa Bogom.

„Za nas postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6)

„Jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima i u svima vama.“ (Efescima 4:6)

Pogledajte sada ove citate iz pera Duha proroštva:

„Bog je Otac Hristov; Hrist je Sin Božji. Hristu je dat uzvišeni položaj, On je načinjen jednakim sa Ocem. Svi savjeti Božji su otvoreni Njegovom Sinu.“ (Ellen G. White, 8 Testimonies 268.3)

„Samo jedno biće u univerzumu pored Oca nosi ime Božje, a to je Njegov Sin, Isus Hrist.“ (James E. White, The Coming King, p. 33)

„On [Hrist] nije bio Otac ali u njemu prebiva sva punoća Božanstva tjelesno.“ (Ellen G. White, Letter 8a, July 7, 1890)

„Čovjek Hristos Isus nije bio Gospod Bog Svemogući, pa ipak Hrist i Otac su jedno.“ (Ellen G. White, Manuscript 140, 1903)

„Jedinstvo koje postoji između Hrista i Njegovih učenika ne uništava ničiju ličnost. Oni su jedno u namjeri, u umu, u karakteru, ali ne u ličnosti. Na taj način su Bog i Hrist jedno.“ (Ellen G. White, 8 Testimonies 269.4, 1904)

„Hrist je jedno s Ocem, ali Hrist i Bog su dvije različite ličnosti.“ (Ellen G. White, Review and Herald, June 1, 1905)

„Gospod Isus Hristos, jedinorođeni Sin Božji, jeste uistinu Bog u beskonačnosti, **ali ne i u ličnosti**.“ (Ellen G. White, The Upward Look, p. 367)

„Sveto Pismo jasno ukazuje na srodstvo između Boga i Hrista i isto tako jasno predočava ličnost i osobitost i Jednog i Drugog... Bog je Otac Hristov; Hrist je Sin Božji.“ (Ellen G. White, 8 Testimonies, p. 268)

Biblija iznova fizički odvaja Oca i Sina. Dok je Hrist bio na zemlji, On se obraćao „Ocu koji je na nebesima.“ (Matej 10:32) On je uvijek upućivao svoje molitve u pravcu Neba k Ocu i konstatovao da i On sam i Otac imaju svoju individualnu volju: „Oče, ako hoćeš, ukloni ovu čašu od mene. Ali neka ne bude moja volja, nego tvoja.“ (Luka 22:42) „U deveti sat Isus je povikao na sav glas: ‘Eli, Eli, lama savahtani?’, što znači: ‘Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?’“ (Marko 15:34) „Isus je povikao iz sveg glasa: ‘Oče, u tvoje ruke predajem svoj duh!’ Kad je to rekao, izdahnuo je.“ (Luka 23:46) Zatim nakon što je umro i opet ustao, On je uzašao „s desne strane Bogu“ (Rimljanima 8:34). Samo Bog zna čas povratka svog Sina. „A o tom danu ili času niko ne zna, ni anđeli na nebu ni Sin, već Otac.“ (Marko 13:32) Jovan često upućuje na Oca i Sina kao odvojena bića. „A naša je

zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom.“ (1. Jovanova 1:3) Isto čini Pavle: „Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.“ (1. Timoteju 2:5) „Za nas postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6) I Stefan: „A on je, pun Svetog Duha, upro pogled u nebo i ugledao Božju slavu i Isusa kako stoji s desne strane Bogu.“ (Djela 7:55) Ovi i mnogi drugi tekstovi dokazuju da Otac ima odvojeno postojanje.

Ne samo što imamo pregršt tekstova iz Svetog Pisma koji otkrivaju da Isus nije jedini pravi Bog i da je jasno odvojen, već možemo i postaviti pitanje kako neko može kazati da je Isus jedan Bog kad nijedan čovjek nije vidio Boga? „Boga nikada niko nije vidio. Ako volimo jedni druge, Bog ostaje u nama i njegova je ljubav savršena u nama.“ (1. Jovanova 4:12) Samo Hrist je vidio jedinog pravog Boga Oca. „To ne znači da je iko vidio Oca, osim onoga *koji je od Boga*, on je vidio Oca.“ (Jovan 6:46)

U stvari, Isus je rekao da On nije Otac više od 80 puta. Dok uvijek ostaju jedno u namjeri, Isus i Otac su dva jasno odvojena i zasebna bića. I više nego jednom prilikom, Otac se obraćao Isusu s neba: „A glas sa neba reče: ‘Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji!’“ (Matej 3:17) Ili su Isus i Otac dva odvojena individualna bića ili je Isus bio ekspert trbuhozborac.

Pokušaj manipulacije trinitaraca sa primjenom imena Jehova

Pošto Bog Otac preko Hrista realizuje Plan spasenja, kroz Bibliju možemo uočiti da se ime „Jehova“ primjenjuje i za Oca i za Sina.

„Tada Bog reče Mojsiju: Ja sam Onaj koji Jeste [JHVH]“ (2. Mojsijeva 3:14). Doslovno, ovo bi trebalo prevesti kao „Biću ono što ću biti“. Ovo se odnosi na pravog Boga.

Ali i na Sina Božjeg u Starom Savezu je primjenljivo ime Jehova jer je izvršni božanski realizator Plana iskupljenja i jedno po prirodi, osobinama, vlasti, autoritetu, cilju, namjeri, djelovanju... sa Ocem. Sin je Jehova isto kao što je i Otac Jehova. Naravno ovo je nešto što će trinitarci rado iskoristiti u prilog njihovoj dogmi o jednakosti Oca i Sina. Ali postoje biblijski

tekstovi koji prave razliku: „Tada je Gospod [Jehova] na Sodom i Gomor pustio kišu od sumpora i vatre od Gospoda [Jehove], s nebesa“ (1. Mojsijeva 19:24). Kao što vidimo iz ovog izvještaja, dok je jedan „Jehova“ djelovao konkretno na zemlji, drugi „Jehova“ je pustio vatru s nebesa. Iz prethodnog 18. poglavlja jasno se vidi da je jedan od tri anđela koji su Abramom došli u ljudskom obličju Gospod Isus Hrist i da sam Abram pravi razliku među njima oslovljavajući ga imenom Jehova, dok su se kasnije u Sodomu pojavila samo *dva* anđela (1. Mojs. 19:1; ref. 18:22).

U Starom Savezu takođe postoje izvještaji u kojima „anđeo Jehovin“ govori o „Jehovi“ u trećem licu, gdje je opet očito da se radi o Sinu kao Arhandželu (Zapovjedniku anđela; vidi: 2. Mojsijeva 33:2; Danilo 10:13; 12:1; 1. Solunjanima 4:16) i Jehovi, Vrhovnom Biću: „*Gospodnji anđeo* ju je kasnije našao kod jednog izvora vode u pustinji, kod izvora na putu za Sur. Tada ju je upitao: Agara, Sarina sluškinjo, odakle si došla i kuda ideš? Ona odgovori: Bježim od svoje gospodarice Sare. *Gospodnji anđeo* joj reče: Vрати se svojoj gospodarici i ponizi se pred njom. Zatim joj *Gospodnji anđeo* još reče: Umnožiću tvoje potomstvo toliko mnogo da neće moći da se izbroji. *Gospodnji anđeo* još joj reče: Evo, trudna si i rodićeš sina i daćeš mu ime Ismailo, jer je *Gospod* čuo za tvoju nevolju... Tada je ona prizivala ime *Gospoda*, koji je s njom govorio, i rekla je: *Ti si Bog* koji vidi...” (1. Mojsijeva 16:1-13; uporedi sa 1. Mojsijeva 22:9-16; 1. Mojsijeva 31:11-13; i 2. Mojsijeva 23:20-22). U Mojsijevom slučaju nalazimo sličan primjer: „Tada mu se pojavio *Gospodnji anđeo* u ognjenom plamenu iz grma. On se zagledao, a grm je gorio ali nikako nije sagorijevao. Mojsije je rekao: Idem da pogledam ovo veliko čudo, zašto grm ne sagorijeva. Kad je *Gospod Bog* vidio kako prilazi da bolje pogleda, pozvao ga je iz grma: Mojsije! Mojsije! A on je odgovorio: Evo me. Tada mu reče: Ne prilazi ovamo. Izuj sandale sa svojih nogu, jer je mjesto na kome stojiš sveta zemlja. Zatim reče: *Ja sam Bog tvog oca*, Bog Abramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev. Tada je Mojsije zaklonio svoje lice, jer se bojao da *gleda u Boga*...” (2. Mojsijeva 3:2-6; uporedi sa 2. Mojsijeva 21:9-11).

Apostol Pavle jasno otkriva identitet božanskog vođe Izraela: „Ne želim, braćo, da budete u neznanju o ovome: Naši praočevi su svi bili pod oblakom i svi su prošli kroz more i svi su se krstili u Mojsija kad su pod

oblakom prošli kroz more i svi su jeli istu duhovnu hranu i svi su pili isto duhovno piće. Jer su pili iz duhovne stijene koja ih je pratila, a *ta stijena je bila Hristos.*“ (1. Korinćanima 10:1-4; uporedi sa 1. Korinćanima 10:9)

Da li je Isus stvoren?

Biblija konstatuje da Hrist nije bio stvoren već da je kroz Njega sve stvoreno. Čitamo u Jovanu 1:3: „Sve je kroz Nju [Riječ tj. Hrista] postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo.“ Ovaj stih ima dvije direktne konstatacije. Prva je da je Isus postojao prije i da je kroz Njega sve stvoreno, i druga da bez Njega ništa nije načinjeno što postoji. Da li ste zapazili da Jovan kaže da ne samo što je sve stvoreno kroz Njega, već takođe da ništa nije načinjeno bez Njega?

Pavle takođe potvrđuje ono što je Jovan pisao: „Jer je kroz njega sve bilo stvoreno na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo.“ On nastavlja sa još većom jasnoćom kako bi bio siguran da razumijemo šta podrazumijeva pod svime: „Sve je stvoreno kroz njega i za njega. On je prije svega, i sve je u njemu objedinjeno.“ (Kološanima 1:16,17)

Ako je kroz Isusa sve stvoreno, onda On nikako ne može biti stvoreno biće. Pavle to jasno naglašava u 17. stihu. Ako je kroz Hrista stvoreno sve što je ikad stvoreno, a On postojao prije svega stvorenog, evidentno je da sam Hrist nije među stvorenim stvarima. On je iznad sve tvorevine, ne dio nje. Ideja da je Hrist stvoreno biće poriče Njegovo Božanstvo. Niko ko drži ovaj pogled nije u stanju da ima ispravnu koncepciju o uzvišenom položaju koji Hrist zaista zauzima.

Ni Duh proroštva ne izjednačava rođenje sa stvaranjem kao što neki sugerišu. „Bog je tako volio svijet, da je dao svog jedinorođenog Sina – ne sina stvaranjem, kao što su bili anđeli, niti sina usvojenjem, kao što je grešnik kome je oprosteno, već Sina rođenog po tačnom obličju Očeve osobe.“ (Ellen G. White, *The Signes of the Times*, May 30, 1895)

„Posvećivanje prvorođenog ima svoje porijeklo u najranijim vremenima. Bog je obećao da će dati Prvorođenog sa nebesa da spase grešnika.“ (Ellen G. White, *Desire of Ages*, p. 51)

20. Ko je Bog i ko je Isus Hrist?

Ko je Bog?

Da li je Bog osoba? Ili možda neka nevidljiva i nedokučiva kosmička sila? Ovo su važna pitanja na koja trebaju polako odgovoriti svi koji razumiju i poznaju Boga. Iznenadujuće, mnogi hrišćani se zbujuju ovim pitanjima zato što su naučeni da je Bog neka misteriozna duhovna sila koja prožima cijelu prirodu. Vjerovanje u trojstvo zabunu podiže na nivo direktnog ataka na zdravi razum.

Danilo je data vizija koja nam pomaže da razumijemo Boga. On je napisao: „Dok sam gledao, bili su postavljeni prestoli i Pradavni je sjeo. Odjeća mu je bila bijela kao snijeg, a kosa na glavi kao čista vuna. Presto mu je bio plamen ognjeni, a točkovi oganj razgorjeo.“ (Danilo 7:9) Neko ko je nazvan „Pradavnim“, nosi bijelu odjeću i ima bijelu kosu zauzima sjedište na prestolu. Nedugo zatim „Sin čovječji“ (stih 13) dolazi pred Njega. Pradavni mora biti Bog, Otac. Tako je prema Bibliji naš nebeski Otac stvarna osoba.

Jovanu je data vizija u kojoj se navodi: „U desnici Onoga koji je sjedio na prestolu vidio sam svitak ispisan iznutra i spolja, zapečaćen sa sedam pečata.“ (Otkrivenje 5:1) Ubrzo je Jovan vidio Isusa Hrista kako se približava prestolu i uzima svitak iz Očeve ruke. Tako opet nalazimo da je Bog stvarna osoba koja sjedi na prestolu i ima svitak u svojoj desnoj ruci.

Bog mora biti stvarna osoba jer je Isus rekao: „Blago onima čista srca, jer oni će gledati Boga.“ (Matej 5:8) I Isus je upozorio: „Pazite da ne prezrete jednog od ovih malenih. Jer, kažem vam: njihovi anđeli na nebesima stalno gledaju lice moga Oca, koji je na nebesima.“ (Matej 18:10) Realno je očekivati da je Bog stvarna osoba jer mi smo stvoreni po Njegovom obličju i prilici (Postanje 1:26). Kad budemo na Nebu otkrićemo da smo slični Bogu. Nećemo naći troglavog monstruma sa šest ruku ili neko drugo čudno biće. Božji spoljašnji oblik je vrlo nalik našem.

U Jevrejima 1:3 saznajemo da je Isus Hrist tačni izraz Božjeg obličja.

Stoga Bog mora biti osoba jer i Isus Hrist je stvarna osoba takođe.

Pavle je ovo potvrdio kad je pisao: „Neka u vama bude tendencija koja je u Hristu Isusu, koji, iako je bio u Božjem obličju, nije se grabio da bude jednak sa Bogom.“ (Filipljanima 2:5,6) Grčka riječ koja je prevedena kao „obličje“ označava „formu ili oblik po kojem osoba odgovara viđenju, spoljašnjoj pojavi“ (Thayer’s Greek Lexicon). Bog ima svoj spoljašnji izgled i Njegov Sin Isus Hrist ima isti tip izgleda.

Otkrivenje 2:7 i 22:1,2 kažu da je Božji presto u raj u gdje se nalazi drvo života i gdje nalazimo Boga i Njegovog Sina. Bog kao osoba nije sveprisutan ali jeste kroz Njegovog Duha. Tvorevina i živa bića ne mogu biti izvan domašaja Tvorca i to je ono što Biblija jasno uči. Bog nije samo Davalac već i Održavalac života i poretka u univerzumu. Ali čuvajte se panteizma, vjerovanja da su univerzum i priroda identični sa božanstvom, što u osnovi čini Boga svuda oko nas i u nama.

Ko je Isus Hrist?

Isus je pitao svoje učenike: „Šta kažu ljudi, ko je Sin čovečiji?‘ Oni mu odgovoriše: ‘Jedni kažu - Jovan Krstitelj; drugi - Ilija; a treći – Jeremija ili jedan od proroka.’ Tada ih on upita: ‘A šta vi kažete, ko sam ja?’ Simon Petar mu odgovori: ‘Ti si Hristos, Sin Boga živoga.’ ‘Blago tebi, Simone, sine Jonin,’ reče mu Isus, ‘jer ti to nije objavio čovjek, nego moj Otac, koji je na nebesima.’“ (Matej 16:13-17)

Ovaj pasus govori da je Otac koji je na Nebesima otkrio Petru da je Isus koji je bio na Zemlji niko drugi do Njegov Sin. Da je Isus Hrist Sin Božji tako je važno da je Jovan napisao pred kraj svog jevanđelja: „Isus je pred učenicima učinio i mnoga druga čuda, koja nisu zapisana u ovom svitku. A ova su zapisana da biste vjerovali da je Isus zaista Hristos, Sin Božji, i da vjerujući imate život vječni u imenu njegovom.“ (Jovan 20:30,31)

Prva propovijed koju je Pavle održao nakon učenja jevanđelja od samog Hrista bila je eksplicitno vezana za pitanje Isusovog identiteta: „A zatim je u sinagogama odmah propovijedao Hrista, da je on Sin Božji.“ (Djela 9:20) Apostol Petar, koji je živio sa Isusom i slušao Njegove poruke iz prve ruke je rekao: „Mi smo povjerovali i spoznali da si ti Hristos, Sin

živoga Boga.“ (Jovan 6:69) Hristovi učenici su takođe uzviknuli: „Zato vjerujemo da si izašao od Boga.“ (Jovan 16:30) Marta koja je bila bliska Isusova prijateljica i čula mnoga Njegova učenja rekla Mu je ovako: „Da, Gospode, ja vjerujem da si ti Hristos, Sin Božji, onaj koji treba da dođe na svijet.“ (Jovan 11:27) Odmah nakon što je Filip propovijedio jevanđelje evnuhu, uslijedilo je priznanje vjere kao prethodnica krštenju: „A on reče: ‘Vjerujem da je Isus Hristos Sin Božji.’“ (Djela 8:37) Marko je konstatovao ko je Isus u prvom stihu svog jevanđelja: „Početak dobre vijesti o Isusu Hristu, Sinu Božjem.“ (Marko 1:1) Čak su i demoni to znali: „Šta mi imamo s tobom, Isuse, Sine Božiji?’ povikaše. ‘Jesi li ovamo došao da nas prije vremena mučiš?’“ (Matej 8:29) Kako su, dakle, demoni znali da je Isus Sin Božji? Jer su Ga poznavali od ranije! Ovi demoni su nekad živjeli na Nebu. Kad je Lucifer zbačen s Neba, on je poveo trećinu anđela sa sobom (Otkrivenje 12:9). Tako su oni znali da je Isus jedini Sin Božji!

Hrist je rekao: „Kažem vam, među rođenima od žene niko nije veći od Jovana, ali ko je najmanji u Božjem kraljevstvu, veći je od njega.“ (Luka 7:28) Jovan Krstitelj je posvjedočio: „Ja sam to vidio i svjedočim da je on Sin Božji.“ (Jovan 1:34)

Od svih svjedočanstava, najveće je ono od samog Boga Oca. Dvapat je On govorio s neba rekavši: „Ovo je Moj voljeni Sin.“ (Matej 3:17; 17:5) Isus je objavio: „Ja sam Sin Božji.“ (Jovan 10:36) On je rekao da je „jedinorođeni Sin Božji“ (Jovan 3:18). Prema Bibliji, Isus Hrist je jedinorođen, što jednostavno znači rođen ali prije nego je išta bilo stvoreno i mnogo prije nego Ga je Bog poslao na ovaj svijet (Jovan 3:16,17; 18:37; Kološanima 1:15; Jevrejima 1:1-9; i 1. Jovanova 4:9) Biblija nam ne otkriva kako je Isus rođen, jer to je nepotrebno znanje za nas koje pripada samo Bogu, ali Bog želi da znamo da je Isus Njegov Sin kojeg mnogo voli. Isus je rekao: „Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi.“ (Jovan 5:26) Ako je Isus oduvijek postojao zajedno sa Ocem kao što tvrdi doktrina o trojstvu, onda Bog ne bi morao davati život svom Sinu, nešto što oduvijek ima. Ali Sveto Pismo otkriva da je to nemoguće. Prema Njegovom vlastitom svjedočanstvu, Isus je jedinorođeni Sin Božji i doslovno je primio život od svog Oca. On nije kazao da je bio jedan od tri člana Trojstva koji je preuzeo ulogu Sina Božjeg. On je rekao da je Sin Božji!

21. Na koga je Lucifer bio ljubomorani?

„A govorio si u svom srcu: ‘Do nebesa ću se podići. Iznad Božjih zvi- jezda podići ću svoj presto i sješću na zbornu goru na krajnjem sjeveru. Podići ću se iznad oblaka. Izjednačiću se sa Svevišnjim.’“ (Isaija 14:13,14)

Hajde da razmislimo o ovome. Očigledno je Lucifer žudio da se uzdigne iznad svog postojećeg položaja i da se izjednači sa Svevišnjim. Kako je to moguće? Lucifer nikako nije mogao izmijeniti činjenicu da je on stvoreno biće niti je mogao očekivati da stekne status samopostojećeg Bića. Biblija kaže da Bog živi u svjetlosti svoje slave i sile kojoj je nemoguće direktno pristupiti od strane bilo kojeg stvorenog bića (1. Timoteju 6:16; vidi takođe Jovan 1:18). Ali Gospod kroz kojeg je sve stvoreno ima neposrednu komunikaciju sa stvorenjima. Njega Sveto Pismo identifikuje kao jedinorođenog Sina Božjeg koji ima nasleđe od Oca. Dakle, Lucifer je morao biti ljubomorani upravo na Njega i težiti položaju koji je imao Sin Božji. To je jedino realno i smisleno. Stvarna velika borba se vodi između Hrista i Lucifera odnosno Sotone kroz sve vjekove od početka pobune!

U nadahnutim spisima nalazimo da je Lucifer osporavao poziciju Božjeg Sina:

„Lucifer je dozvolio da ga savlada zavist prema Hristu, pa se još prkosnije opirao. Osporavanje prvenstva Božjeg Sina, i na taj način ponižavanje Stvoriteljeve mudrosti i ljubavi, obuzelo je ovog kneza anđela. Tom cilju se spremao da posveti svu snagu svog veličanstvenog uma koji je, ako se izuzme Hristov, bio prvi u Božjoj vojsci.“ (Ellen G. White, Patriarchs and Prophets, pp. 35-36)

Pazite sada, ako je dogma o trojstvu tačna, Luciferova ljubomora bi morala usmjerena na sva „tri lica Božanstva“. Međutim, Lucifer je bio ljubomorani samo na Sina zbog Njegovog nasleđa od Oca. Lucifer je to počeo smatrati nepravdom prema sebi, dovodeći time u sumnju Očeve odluke i riječ. Ako je Božanstvo zaista trojstvo, zar ne bi bilo logično da je Bog jasno objasnio Luciferu ko je zapravo Njegov Sin? Bog zaista jeste dao objašnjenje ali ne u tom pravcu:

„Kralj svemira pozvao je nebeske vojske da se okupe pred Njim da bi pred njima mogao da objasni pravi položaj Svoga Sina i pokaže u kakvom je On odnosu prema svim stvorenim bićima. Božji Sin zauzeo je mjesto na Očevom prestolu i slava Vječnog, samopostojećeg okruživala je obojicu. Oko prestola okupili su se anđeli, nepregledno, nebrojeno mnoštvo ‘hiljade hiljada’ (Otk. 5:11), najuzvišeniji anđeli, pomoćnici i podanici, radujući se svjetlosti koja ih je obasjavala od Božanstva. Kralj je pred okupljenim stanovnicima Neba izjavio da niko osim Hrista, jedinorođenog od Boga, ne može potpuno proniknuti u Njegove namjere i da je Njemu povjereno da izvrši uzvišene zahtjeve Njegove volje. Božji Sin je ispunio Očevu volju stvarajući sve nebeske vojske; Njemu, kao i Bogu, treba da upućuju svoje izraze poštovanja i da Mu budu odani.“ (Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets*, p. 66)

Da sumiramo:

1. Sin je sjedio na Očevom prestolu.
2. Slava Vječnog, samopostojećeg (Oca) okruživala je obojicu.
3. Isus je jedinorođeni od Boga.
4. Jedino Isus može potpuno proniknuti u Očeve namjere.
5. Isus je dobio autoritet da izvrši uzvišene zahtjeve Očeve volje.
6. Isusu stoga, kao i Bogu, sva stvorena bića treba da upućuju izraze poštovanja i da mu budu odana.

Da bi održali svoju dogmu o trojstvu, trinitarci su prinuđeni da tvrde kako je zbog Plana spasenja trojstvo samo podijelilo uloge Oca, Sina i Svetog Duha:

„Plan spasenja je bio osmišljen u savezu koji čine tri Osobe božanstva. Oni imaju jednake božanske atribute. U cilju da se grijeh i pobuna iskorijene iz univerzuma, da se ponovo povрати mir i harmonija, jedno od božanskih Bića je pristalo na ulogu, tj. prihvatilo ulogu Oca, drugo Biće ulogu Sina. Treće božansko Biće, Sveti Duh je takođe trebao da učestvuje u izvršavanju planu spasenja.“ (Gordon Džensen, *Adventistički pregled*, 31. oktobar 1996.)

Zar nije Bog jednostavno mogao objasniti Luciferu da su On i Sin samo podijelili uloge i da stoga nema razloga da žudi za položajem Sina koji zapravo nije sin? Zar nije mogao da kaže da Sin u stvari ništa nije

naslijedio od Oca, već da je takođe samopostojeći entitet? Ako to trinitarci mogu da „shvate“, valjda je moglo i anđeosko biće superiornog uma.

Prema izvještajima iz jevanđelja, Sotona je očito tačno znao ko je Sin (Matej 4:3). Pali anđeli su isto tako znali (Matej 8:29). Ako je dogma o trojstvu tačna, onda su i Sotonini anđeli prihvatili da koriste privremeno zvanje Isusa kao Sina Božjeg. Vrlo uljudno s njihove strane zaista.

Razmislimo još jednom. Ako Isus zaista nije Sin Božji, već je samo privremeno uzeo tu ulogu zbog Plana spasenja, onda su i Otac i Sin lagali po pitanju sopstvenog identiteta i tako stvorili nepotrebnu konfuziju kod anđela i izazvali njihovu pobunu. Ako je Sin zaista su-vječan i jednak Ocu, zašto su onda nastavili da to kriju od anđela i tako upalili iskru pobune na Nebu?!

Ponavljamo: i) Otac je posvjedočio o svom Sinu; ii) Božji anđeli su bili upoznati sa nebeskim poretkom Oca i Sina (Jevrejima 1:2-5); iii) Sotona je znao; iv) pali anđeli su znali; v) učenici Isusovi su znali (Matej 14:33; 16:15,16); vi) sam Isus je znao (Jovan 3:18).

Ali od otpada hrišćanstva do današnjih dana, većina onih koji ispovijedaju vjeru u Boga i Bibliju izgleda da ne znaju. Da li im je važnija paganska dogma od istine?

„Jer Bog je tako volio svijet da je i Sina svojega Jedinorođenog dao – ne Sina koji je stvoren, kao što su to anđeli, ne Sina koji je usvojen, kao što su grešnici kojima je oprosteno, već Sina koji je rođen, koji je vidljiva slika osobe Oca u svoj blistavosti Njegove veličanstva i slave, koji je jednak Bogu što se tiče autoriteta, dostojanstva i božanskog savršenstva. U Njemu živi sva punina božanstva tjelesno.“ (Ellen G. White, The Signes of the Times, May 30, 1895, part 3)

22. Da li je Isus bio Sin Božji prije svog utjelovljenja?

Trinitarci često tvrde da je Isus nazvan Sinom Božjim zbog Njegovog rođenja u Betlehemu. Ali budući da je rođen u ljudskom tijelu, Hrist je postao „Sin čovječiji“ prilikom svog utjelovljenja, ne „Sin Božji“, što je već bio. Sveto Pismo otkriva mnogo puta i na mnogo načina da je Isus bio Sin Božji **prije** nego Ga je Bog poslao na ovaj svijet, ne poslije. Sledeća dva stiha, na primjer, kažu da je Bog poslao svog Sina na svijet. Otuda On je već bio Sin Božji prije nego Ga je poslao.

„Bog je poslao svog jedinorođenog Sina u svijet da živimo kroz njega.“ (1. Jovanova 4:9)

„Jer Bog nije poslao svog Sina u svijet da on osudi svijet, nego da se svijet spase kroz njega.“ (Jovan 3:17)

Sin Božji je bio u ognjenoj peći sa trojicom vjernih Jevreja preko 500 godina prije Njegovog utjelovljenja: „Gle! Ja vidim četiri čovjeka kako slobodno hodaju posred vatre, i nije im ništa, a četvrti kao da je sin Božji.“ (Danilo 3:25)

Sveto Pismo nas takođe obavještava da je Isus bio Sin Božji prije svega što je stvoreno. Pavle je pisao ovako vezano za Hrista: „On je slika nevidljivog Boga, prvorodeni prije svakog stvaranja.“ (Kološanima 1:15) Ovaj tekst neki tumače kao da je Hrist bio stvoreno biće. Ali takvo tumačenje je kontradiktorno drugim izjavama u Svetom Pismu kao recimo Jovan 1:1-4 i Kološanima 1:16,17.

Tako vidimo da nam Pavle kazuje da je Hrist bio „začet prvi ili rođen prije svega stvaranja“ pošto je kompletno stvaranje bilo od Boga preko Njegovog Sina Isusa Hrista. „I da rasvijetlim svima šta je zajedništvo tajne koja je od eona sakrivena u Bogu, koji je *sve stvorio kroz Isusa Hrista.*“ (Efescima 3:9)

„Posvećivanje prvorodenoj ima svoje porijeklo u najranijim vremenima. Bog je obećao da će dati Prvorodenoj nebesa da spasi grešnika.“

(Ellen G. White, *Desire of Ages*, p. 51)

„Bog je poslao svog vlastitog Sina u obličju grešnog tijela, podložnog fizičkim nedostacima, kušanog u svim tačkama kao što smo mi. On je bio Sin živog Boga. Njegova ličnost nije otpočela sa Njegovim utjelovljenjem u tijelu.“ (Ellen G. White, *Letter 77*, Aug 3, 1894)

Tajerov leksikon grčkog kaže: „Hrist je nazvan prvorođenim svega stvaranja, koji je došao u postojanje kroz Boga prije cijelog univerzuma stvorenih bića.“ (Thayer’s Greek Lexicon) U Barnsovoj novozavjetnoj napomeni o Kološanima 1:15 stoji: „Riječ prvorođeni – pro-tot-ok’-os – pravilno znači prvorođeno dijete od oca ili majke.“ Džejmisonov, Fosetov i Braunov Komentar (Jamieson, Fausset and Brown Commentary) kaže: „Rođen (doslovno, ‘rođen’) prije svakog stvaranja.“ Metju Henrijev Komentar (Matthew Henry’s Commentary) konstatuje: „On je bio rođen ili začet prije svega stvaranja, prije nego je ijedno stvorenje načinjeno.“

Sveto Pismo upućuje na Isusa Hrista kao „obličje Božje,“ „sliku nevidljivog Boga,“ i „obličje bića Njegovog“ (2. Korinćanima 4.4; Kološanima 1:15; Jevrejima 1:3). Obličje nikad nije original ali je uvijek nalik ili duplikat originala. Hrist je Sin Božji i stoga vjerna slika svog Oca. Bilo bi nekorektno kazati da je Otac slika svog Sina jer Otac je original. Na isti način bilo bi nekorektno upućivati na Hrista kao na pravog ili originalnog Boga pošto je On obličje pravog Boga.

Biblija ukazuje na Hrista kao Božjeg Sina najmanje 120 puta. Od toga 47 puta se koristi izraz „Sin Božji“. U pogledu istinskog Hristovog sinovstva, On je nazvan „jedinorođenim“ šest puta, „prvorođenim“ četiri puta i Božjim „svetim dječakom“ dva puta. Četiri stiha kazuju da je On bio „rođen“ prije svog utjelovljenja tako da se to ne može primijeniti na Njegovo rođenje na zemlji od Marije kao što neki žele vjerovati. Četiri stiha govore da je On „proistekao“ ili „došao“ od Oca. Dokazi o ovom predmetu su nadmoćni. Hrist je uistinu doslovni rođeni Sin Božji kojeg je iznjedrio Otac prije svega stvaranja. Sledeći stihovi dati su kao primjer koji, uz pomoć Tajerovog rječnika, takođe otkrivaju da je Isus bio rođen od Oca prije svijeta i da je potom, mnogo kasnije, došao na svijet.

Tajerov grčko-engleski leksikon:

G1831 – Izaći fizički, nastati, biti rođen od.

G2064 – Doći iz jednog mjesta na drugo.

Jovan 8:42: „Tada im je Isus rekao: ‘Kad bi Bog bio vaš Otac, voleli biste mene, jer sam ja od Boga izašao [G1831] i dolazim. Jer nisam došao [G2064] sam od sebe, nego me je on poslao.’“

Jovan 16:27,28: „Naime, sam Otac vas voli jer ste vi voljeli mene i vjerovali ste da sam ja izašao [G1831] od Boga. Izašao sam [G1831] od Oca i došao [G2064] na svijet. Sada napuštam svijet i odlazim k Ocu.“

Jovan 17:7,8: „Sada su spoznali da je od tebe sve što si mi dao. Jer riječi koje si dao meni ja sam dao njima, i oni su ih primili i zaista su spoznali da sam izašao [G1831] od tebe, i povjerovali su da si me ti poslao.“

Pošto doktrina o trojstvu uči o tri su-vječna bića, biblijska konstatacija da je Isus Sin Božji predstavlja još jedan ozbiljan problem za trinitarce. Ako je Isus rođen od Boga kao što Biblija konstatuje više od stotinu puta, tada Isus ne može biti su-vječan sa Ocem i to je još jedan problem koji trinitarci moraju da objasne. Ovo se tipično radi igrom riječi upućivanjem na grčku riječ „monogenes“ koja se prevodi kao „rođen“. Trinitarci tvrde da „monogenes“ znači da je Hrist bio jedini te vrste umjesto namjeravnog značenja jedini rođeni Sin Božji. Strongov rječnik kaže „jedini rođeni, to jest sam: jedini (rođeni, dijete). Tako je preciznije značenje jedino dijete. Kadgod se ova grčka riječ koristi za osobu, ona isključivo ukazuje na odnose roditelj-dijete.

Evo svake pojedine upotrebe pojma „monogenes“ koja se nalazi u cijeloj Bibliji. „Jedinorođeni sin“ 4 puta vezano za Isusa i jednom vezano za Abramovog sina Isaka, „jedinorođeni od Oca“ 1 put, „jedini sin svoje majke“ 1 put, „jedina ćerka“ 1 put i „jedino dijete“ 1 put. Dakle, ne postoje ni jedan jedini tekst u Svetom Pismu sa upotrebom te grčke riječi koja se ne odnosi na jedinog sina, ćerku ili dijete koje je rođeno.

I pošto je riječ „sin“ sa prefiksom „rođeni“ data više nego jednom vezano za Hrista, tada to može jedino značiti da je Isus rođen od Boga tako da je objašnjenje zašto je On nazvan Sinom Božjim očigledno. Takođe imamo Pavlovo svjedočanstvo u Kološanima 1:15 koje kaže da je Hrist bio prvorođen prije ičega što je bilo stvoreno. A grčka riječ „protokos“ koja se koristi u ovom stihu ima značenje koje se ne može zloupotrijebiti, prvi rođeni (obično kao imenica, doslovno ili figurativno): -

prvorodeni (-rođen). Postoje takođe i druga Pisma koja pokazuju da je Isus bio rođen od Boga kao što ćete uskoro vidjeti, tako da ne bude nikakve sumnje.

Evo šta o tom predmetu govori Duh proroštva: „Hrist je ‘slika nevidljivog Boga, prvorodeni prije svakog stvaranja. Jer je kroz Njega sve bilo stvoreno na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo da su to prestoli ili uprave ili poglavarstva ili vlasti. Sve je stvoreno kroz njega i za njega. On je prije svega, i sve je u njemu objedinjeno.’ Prvo poglavlje Kološanima će čudesno prosvijetliti umove za istinu kao što je u Hristu.“ (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, Nov. 15, 1899)

Neki takođe tvrde da Isus ne može biti božanski ako je rođen od Boga. Ali ovo je još jedna taktika koju Sotona koristi da odvraća ljude od istine. U svakom slučaju, problem je obrnut. Božanstvo se ne zasniva na tome koliko ste stari već od koga dolazite. Isus je naslijedio sve od svog Oca, uključujući Njegovo božanstvo. Za primjer, pogledajte Jevrejima 1:4.

Isus je doslovni Sin Božji, „prvorodeni prije svakog stvaranja“ (Kološanima 1:15), i budući da je proistekao od Oca, On ima istu „božansku prirodu“ kao Njegov Otac. „Jer je [Očeva] volja bila da sva punoća prebiva u njemu.“ (Kološanima 1:19) Isto tako, riječ prevedena kao „Božanstvo“ u Kološanima 2:9 označava „božansku prirodu“. Tako Pavle konstatuje da punoća „božanske prirode“ Božje prebiva u Njegovom Sinu. „Jer u njemu nastava svaka punoća Božanstva [božanske prirode] tjelesno.“ (Kološanima 2:9) Otuda je Isus potpuno božanski jer je rođen od Oca, proistekao je od Oca pa tako ima istu „božansku prirodu“ kao Njegov Otac. Na taj način je „božanska priroda“ u Sinu zato što je On Božji Sin.

Sve od čega se Hrist sastoji nije imalo početak, Njegovo božanstvo, Njegova suština nije imala početak pošto je sve to došlo od Oca. Ako pratite Hrista unatrag moraćete proći kroz Oca i nikad nećete stići do početka. Ali Njegova ličnost kao Sina počela je kad je proistekao od svog Oca. I ako Isus nije dobio svoju božansku prirodu od Njegovog Oca, odakle je onda dobio? To bi značilo da bi Isus morao biti Bog po svom vlastitom pravu baš kao Njegov Otac i tako bismo imali dva boga. To bi bilo kršenje Prvog Uputa gdje jedini pravi Bog Otac kaže: „Nemoj imati drugih bogova osim Mene.“ (Izlazak 20:3) Tekst ne kaže „osim nas“. Kad Isus ne bi imao

Str. / 128

istu božansku prirodu kao Njegov Otac zato što je On Njegov Sin, tada bismo imali vrlo ozbiljan problem.

Zašto neki insistiraju da Hrista usaglase sa slikom koju prethodno imaju o Njemu prije nego Ga prihvate? Oni očekuju da Hrist bude drugi bog identičan Njegovom Ocu na svaki način i tako Ga odbacuju kao stvarnog Sina. Ali istina o Hristu kao Božjem Sinu je tako dragocjena. Razmislite o tome samo trenutak. Hrist je upravo Božji vlastiti Sin kojeg On mnogo voli! Zašto bi iko poželio da razori ovaj dragocjeni odnos Oca i Sina?

Još jedno sredstvo u pokušaju diskreditacije istine je izjava da Isus ne može biti rođen od Boga zato što On nema majku. Ali ovo je antropomorfička misao. Zašto trinitarci pokušavaju postaviti „ljudska“ ograničenja Bogu? On je Bog! Ne čovjek! Smiješno je kako ti isti ljudi nemaju problem sa djevičanskim rođenjem. Gdje je tu žena ili majka? Samo zato što nam nešto ne izgleda razumno ili logično, ili samo zato što nam to nema smisla, ne znači da to nije istina. Mi ne smijemo svoja ograničena shvatanja i znanje projektovati na Boga. Naš nebeski Otac je rekao: „Vaše misli nisu moje misli, i moji putevi nisu vaši putevi“, govori Gospod. ‘Koliko su nebesa viša od zemlje, toliko su i moji putevi viši od vaših puteva i moje misli od vaših misli.’“ (Isaija 55:8,9) Sveto Pismo ne laže i oni koji se suprotstavljaju istini da je Hrist rođen od Oca trebali bi znati da je Bogu sve moguće. Mi ne smijemo postavljati ljudska ograničenja kako ili šta Bog može, i ne možemo na osnovu našeg ljudskog ograničenog znanja procjenjivati sveznanje i svemoć Božju. Zašto toliko hrišćana pokušavaju obesmisлити bukvalno na stotine jasnih riječi koje konstatuju da je Isus Sin Božji samo da bi uzdigli jednu pagansku doktrinu koja ne postoji u Bibliji? Kad Sotona ulaže toliko napora oko ovoga, znajte da je to krajnje važno.

Da li je Hrist imao početak ili samo početak svoje Ličnosti?

Razmotrite sledeće. Kad biste mogli putovati sentilion (10^{513}) puta brzinom svjetlosti u bilo kojem smjeru, da li biste ikad našli kraj univerzuma, poput možda nekog zida ili barijere sa znakom na kojem piše ovo je kraj? I ako je tako, šta bi bilo s druge strane te barijere? I šta je postojalo prije nego je Bog stvorio sve kroz Njegovog Sina? Da li je to bilo ništa? I

koliko je ništa postojalo ako je to bio slučaj? Moralo bi biti zauvijek! Šta je sa Bogom, kad je On počeo da postoji i ko Ga je stvorio? Odgovor je da nikad nije bilo vremena kad On nije postojao te tako nikad nije ni mogao biti stvoren. On je Bog i uvijek je to bio pa je bez početka! A šta je sa Sinom Božjim koji je bio rođen od iste suštine Božje? Isto to je primjenljivo.

Pošto je Hrist iste suštine od Njegovog Oca, tada sve od čega se on sastoji nije imalo početak. Tako Njegovo božanstvo nema početak, Njegova suština, Njegova priroda nisu imali početak pošto je sve to došlo od Oca. Dakle, u principu, sve što je Hrist nije imalo početak. Ako pratite Hrista unatrag moraćete proći kroz Oca i nikad nećete stići do početka. Ali Njegova ličnost kao Sina Božjeg počela je kada je proistekao od svog Oca. Ovaj princip se izvlači iz Svetog Pisma mnogo puta. (Sada vam je sigurno znatno jasnije zašto Biblija uporedo ili naizmjenično koristi ime Jehova i za Oca i za Sina.) Dakle, samo je ličnost Hristova imala početak. Sam Isus ovo potvrđuje: „Tada su ga upitali: ‘Ko si ti?’ A Isus im je odgovorio: ‘Početak, kao što vam rekoh.’“ (Jovan 8:25; uporedi sa Kološanima 1:18; Otkrivenje 1:8; 3:14) Riječ početak može se ovdje tumačiti i kao „prauzrok“. Ovo su stvari koje naš um teško može da shvati.

Duh proroštva potvrđuje navedeno: „Gospod Isus Hrist, jedinorođeni Sin Očev, je istinski Bog u beskonačnosti ali ne u ličnosti.“ (Ellen G. White, Manuscript 116, December 19, 1905).

„Isus je jedinorođeni Sin Božji. On je bio rođen, ne stvoren. On je od Očeve suštine, tako da je po svojoj samoj prirodi Bog; pošto je ‘Očeva volja bila da sva punoća prebiva u njemu’ (Kol. 1:19)... Dok su obojica iste prirode, Otac je prvi u vremenskom smislu. On je takođe veći po tome što nije imao početak, dok je Hristova ličnost imala početak.“ (E.J. Waggoner, The Signes of the Times, April 8, 1889)

23. Kad i kako je Isus rođen od Oca?

Neki kažu da se Isus neprekidno rađao od Boga u danima vječnosti na osnovu Psalma 2:7 u kojem stoji: „Objaviću odredbu Gospodnju, a on mi je rekao: ‘Ti si moj sin, danas te rodih.’“ Ali ovo je proročanstvo o budućeg događaju i naravno da ta pretpostavka nije tačna. U Djelima 13:23 nalazimo objašnjenje: „Da ga je Bog u potpunosti ispunio nama, njihovoj djeci, time što je podigao Isusa, kao što je napisano u drugom psalmu: ‘Ti si moj sin, danas te rodih.’“ U važnom pasusu Djela 13:16-41, Pavle nam kazuje priču o našem Gospodu i Spasitelju, kako je On došao i umro za naše grijeha, ali je bio podignut iz mrtvih od strane Njegovog Oca na nebesima i nije vidio propadanje. Tako ovaj pasus objavljuje da se to ispunilo u uskrsenju Hristovom iz mrtvih. On je bio rođen iz mrtvih, i Bog koji Ga je podigao pokazao je da je On Njegov Sin. Ovo takođe podržava Otkrivenje 1:5: „I od Isusa Hrista, koji je Vjerni svjedok, Prvjenac [prvorođeni] iz mrtvih.“

Dakle, kad Biblija kaže da je Hrist donesen ili rođen od Oca? U Izrekama 8:23-26 čitamo: „Nalivena sam još od davnina, od početka, od vremena prije nego što je zemlja nastala. Rođena sam kad još nije bilo bezdana vodenih, kad nije bilo izvora obilnih voda. Rođena sam prije nego što su gore utvrđene, prije nego što su brda nastala, kad još nije načinio zemlju, ni polja, ni prva zrna plodne zemlje.“ Hrist je nastao od Oca prije nego je zemlja bila stvorena u danima prije mjerljivih vremena. I naravno, ako je Hrist nastao, to onda potvrđuje da Njegova ličnost ima porijeklo. Riječ koja se na hebrejskom koristi za „davninu“ u 23. stihu je „olam“ i ona može imati nekoliko mogućih značenja. Prevodi se na različite načine prema kontekstu i onome što prevodioci smatraju da je ispravno. Može značiti „tačku nestajanja“, „vrijeme izvan poimanja – prošlo ili buduće“, „davno vrijeme“ i „početak svijeta“, između ostalog. Evo nekoliko drugih prevoda koji demonstriraju rečeno.

Izreke 8:23 CJB: „Postavljena sam prije svijeta, prije početka, prije zemljinih početaka.“

Izreke 8:23 HCSB: „Oblikovana sam prije drevnih vremena, od početka, prije nego je zemlja počela.“

Izreke 8:23 NLT: „Postavljena sam u prošlim dobima, na samom početku, prije nego je zemlja počela.“

Izreke 8:23 NLV: „Izdvojena sam odavno, od početka, prije nego je zemlja bila.“

Izreke 8:23 RSV: „Vjekovima ranije bila sam uspostavljena, isprva, prije početka zemlje.“

Izreke 8:23 Ivan Šarić: „Bila sam postavljena prije vjekova, prije početka, prije postanja svijeta.“

Na koga se „mudrost“ odnosi u Izrekama 8. glava pošto neki kažu da se ne odnosi na Hrista? 1. Korinćanima 1:23,24,30: „Mi propovijedamo Hrista raspetog, koji je Judejcima kamen spoticanja, a neznabošcima ludost, ali pozvanima – i Judejcima i Grcima – Hrista, koji je Božja sila i *Božja mudrost*... Iz kog ste vi u Hristu Isusu, koji nam posta mudrost od Boga i pravednost i posvećenje i iskupljenje.“ Mudrost u sledećem stihu takođe se odnosi na Hrista: „Zato je Božja mudrost i rekla: ‘Poslaću k njima proroke i apostole...’“ (Luka 11:49)

„Preko Solomona Hrist je objavio: ‘Gospod me imao na početku svog puta, prije njegovih djela od starine. Nalivena sam još od davnina, od početka, od vremena prije nego što je zemlja nastala. Rođena sam kad još nije bilo bezdana vodenih, kad nije bilo izvora obilnih voda. Rođena sam prije nego što su gore utvrđene, prije nego što su brda nastala.’“ (Ellen G. White, *The Signes of the Times*, Aug 29, 1900)

Neki takođe imaju pogrešan koncept o riječi „početak“ u Svetom Pismu. Bog naravno nema početak i riječ početak znači „porijeklo“ i izvor nečega. Jedan primjer iz Oksfordskog rječnika za „početak“ glasi: „Poza-dina ili porijeklo osobe ili organizacije.“ Ako je Hrist bio su-vječan sa O-cem, tada On, poput svog Oca, ne bi imao početak. Septuaginta iz koje je Isus citirao kaže: „On me postavio na početku, prije vremena, prije nego je načinio zemlju.“ Tako faktički svi prevodi Biblije u Izrekama 8:23 kažu da je Hrist imao porijeklo!

Solomon je koristio hebrejski paralelizam u 23. stihu koji izražava misao na jedan način, a zatim pomoću komplementarne misli izrazi to na

Str. / 132

drugi način. Tako posljednje dvije fraze ovog stiha kazuju isto što i prva fraza ali na drugačiji način. Ovo daje enormnu jasnoću na vrijeme koje pisac ima na umu. Biblijski pisci nisu razumjeli nauku kao mi i mjerili vrijeme po sferama na nebu koje nije postojalo dok Bog kroz Hrista nije stvorio sve. Dakle, Hrist je uspostavljen u početku (Postanje 1:1) prije nego je zemlja načinjena, što je bilo prije vremena, pošto još nije bilo ničega za mjerenje vremena. Tako znamo da je početak bio kad su načinjeni zemlja i univerzum gdje nije ništa postojalo za mjerenje vremena pa je otuda bilo prije vremena. Fraze „od vječnosti“, „od prije vremena“, „od eonskih dana“, „od početka“ i „prije nego je zemlja bila“ sve označavaju isto. Sasvim jednostavno, prije nego je zemlja i sve bilo stvoreno. Mihej 5:2 nas takođe informiše da je Hrist imao porijeklo i da je rođen prije mnogo vremena. Tu se takođe koristi hebrejska riječ „olam“ kao u Izrekama 8:23 i ima istu prevodilačku širinu. Fraza „izlasci“ označava porijeklo te se stoga ta riječ i koristi u nekim prevodima.

Mihej 5:2 NRP: „A ti, Betleheme Efrato, koji si premalen da budeš među hiljadama Judinim, iz tebe će mi izaći onaj koji će biti vladar u Izraelu, čiji izlasci su od prije vremena, od eonskih dana.“

Mihej 5:2 NIV: „A ti Betleheme Efrato, iako si malen među klanovima Judinim, iz tebe će izaći za mene onaj koji će biti vladar nad Izraelom, čije porijeklo je od starine, od drevnih vremena.“

Neki su takođe u zabuni da riječi „Tvoj je presto, Bože, u vijek vijeka“ u Jevrejima 1:8 znače da je Njegov presto uvijek (vječno) postojao ali tu se koristi ista grčka riječ kao u Otkrivenju 22:5 koja označava ono što dolazi naprijed u vremenu tj. eonu kad ćemo uvijek postojati.

„I mada možemo pokušati prosuđivati vezano za našeg Stvoritelja, koliko dugo je On [Hrist] postojao, gdje je zlo prvo ušlo u naš svijet, i sve te stvari, mi možemo rasuđivati o njima dok ne klonemo od iznemoglosti u istraživanju kad ima još beskonačnost iza.“ (Ellen G. White, 7 Bible Commentaries 919.5)

„Postojalo je vrijeme kad je Hrist proistekao i došao od Boga, iz naručja Očevog (Jovan 8:42; 1:18), ali to vrijeme je tako daleko u danima vječnosti da je ono za ograničeno shvatanje praktično bez početka.“ (E.J. Waggoner, Christ and His Righteousness, p. 21, 1890).

Oba pisca se slažu da je Hrist proistekao od Boga prije mnogo vremena.

Mi možemo nazvati „mjerljivim vremenom“ protok vremena poznat nama na Zemlji od Stvaranja. Premda nas logika upućuje da gdje god postoji prostor, pa tako i u Božjem prvobitnom okruženju, tu mora proticati i vrijeme, mi i dalje ne samo što nemamo predstavu i ne možemo naslutiti kako je to sve bilo uređeno, već takođe moramo biti svjesni činjenice da za Boga, koji je vječan, vrijeme nema nikakav ograničavajući efekat, a, razložno je pretpostaviti, ni prostor. To su stvari koje zaista ne možemo shvatiti sa sadašnjim kapacitetima i iz ove perspektive. Postoje nagađanja da je Bog „van vremena i prostora“ ali ako je zaista tako kako to da će Božji i Hristov presto biti na obnovljenoj Zemlji nakon realizacije Plana spasenja, dakle **u prostoru i vremenu** (Otkrivenje 21:1-3; 22:1-3).

Hrist je bio Sin Božji prije nego je poslat na Zemlju i bio otrgnut iz naručja Njegovog Oca. „Vječni Otac, nepromjenljivi, dao je svog jedino-rođenog Sina, otrgao iz naručja Onoga koji je bio načinjen po tačnom obličju Njegove ličnosti, i poslao ga dolje na zemlju da otkrije koliko je mnogo volio ljudski rod.“ (Ellen G. White, Review and Herald, July 9, 1895)

Zapazite da je priroda Boga i Njegovog jedinorođenog Sina zapravo ilustrovana u maloj mjeri sa Adamom i Evom. „Adam je uživao u društvu Boga i njegovih anđela... Ljubav, zahvalnost, lojalnost Tvorcu – sve je bilo nadjačano ljubavlju prema Evi. Ona je bila dio njega samog.“ (Ellen G. White, Patriarchs and Prophets, 56.2)

Na isti način na koji je Eva bila dio Adama, Hrist je dio Boga. „Božja ljubav prema svijetu nije se manifestovala zato što je On poslao svog Sina, već zato što je volio svijet On je poslao svog Sina u svijet da bi božansko zaogrnuto ljudskošću moglo dotaći čovječanstvo, dok se božansko hvata za beskonačno. Premda je grijeh proizveo ponor između čovjeka i Boga, božanska dobrotu je pripremila plan da premesti taj ponor. I koji materijal je On upotrijebio? Dio samog sebe. Sjaj Očeve slave došao je na svijet sav usahnuo i ukaljan prokletstvom, i u Njegovom vlastitom božanskom karakteru, u Njegovom vlastitom božanskom tijelu, premestio ponor i otvorio kanal komunikacije između Boga i čovjeka.“ (Ellen G. White, Letter 36a, Sept 18, 1890)

Tako otkrivamo da je Hrist otrgnut iz naručja Njegovog Oca te je o-tuda bio dio Njega samog, što je nešto što trinitarci nikad neće kazati. Sin Božji je potekao od Oca i stoga je iste suštine kao Njegov Otac. Ali ličnost Hristova imala je početak iako ono od čega se Hrist sastoji nije. Tako nije nužno nekorektno kazati da je Hrist uvijek postojao prije nego je bio ro-đen iz perspektive da je postojao u naručju Njegovog Oca.

Razumijevanje Hristovog utjelovljenja

Iz percepcije dogme o trojstvu, mi nikad nećemo zaista razumjeti Hristovo utjelovljenje. Tek kad shvatimo pravu poziciju Sina Božjeg i Nje-govo božanstvo po nasleđu od Oca, i uz saznanje da je On ne samo bo-žanski Kanal kroz koga je sve stvoreno, već i jedini mogući Posrednik između Boga i ljudskog roda – tada nam se otvara um za razumijevanje Njegovog utjelovljenja na natprirodni način. Ovaj predmet, slično kao i uskrsenje, je kamen spoticanja za mnoge, iz razloga što u stvari ne vjeruju u Boga niti mogu razložno vjerovati pošto im niko nije objasnio koncept utjelovljenja. Dakle, da bi Sin Božji postao naš stvarni Mesija, Izbavitelj, On se morao naći na terenu gdje je čovjek izgubio bitku i pao u grijeh i u toj istoj prirodi pobijediti. Ali takvo utjelovljenje nije moglo biti nelegi-timno niti fiktivno. Dok je, s jedne strane, Sin Božji sačuvao svoj identitet u natprirodnom začecu (ili grubo rečeno transferu koji je Bog obavio), On je kroz ženu istovremeno postao i Sin čovječji u punom smislu tog izraza (Galatima 4:4,5; uporedi sa 1. Mojsijeva 3:15; 49:10; Danilo 9:24; Jovan 1:14; Efescima 1:10; Jevrejima 2:14,15)! Tako je Isus stekao pravo i na zemaljsku genealogiju! To je apsolutno jedini način na koji je mogao biti kvalifikovan za Mesiju i posredničku opštu Žrtvu u korist palog ljudskog roda. Isto tako, On je zahvaljujući tim predispozicijama i naravno zahva-ljujući tome što je uspješno obavio svoju misiju na zemlji, mogao dalje biti punopravno kvalifikovan za našeg antitipskog Prvosveštenika u nebeskoj Svetinji do Njegovog Drugog dolaska. Pisac poslanice Jevrejima je obja-snio Hristov primat i seniorstvo u odnosu na levitsko sveštenstvo.

Ako razumijemo ovo pitanje, nikad nećemo imati problem sa utje-lovljenjem, a ni sa lažnim mesijama na koje je Isus upozorio svoje učenike.

24. Ko ili šta je Sveti Duh?

Mnogi misle da je duh neki oblik bestjelesnog fantoma koji pluta okolo. Rječnik američkog nasleđa kaže da duh označava „duh mrtve osobe, posebno onaj za kojeg se vjeruje da se pojavljuje u tjelesnom obličju živim osobama ili koji pohađa ranija prebivališta.“ (The American Heritage Dictionary, Ghost) Ali Sveti Duh izvjesno nije duh koji se ovako opisuje. Grčki pojam *πνευμα αγιον* (pneuma hagion) treba uvijek prevoditi kao „Sveti Duh“, iako u nekim Biblijama na engleskom jeziku nekorektno stoji „Holy Ghost“. U našem jeziku ne postoje različite riječi za duha te je utoliko teže napraviti razliku.

David je pisao: „Kuda da odem od duha tvoga, kuda da pobjegnem od lica tvoga (od tvog prisustva)?“ (Psalam 139:7) Ovdje David koristi hebrejski paralelizam da se izrazi. Misao se izražava na jedan način, a zatim pomoću komplementarne misli na drugi način. Njegova prva misao je: „Kuda da odem od tvog duha?“ A druga koja je ekvivalentna prvoj glasi: „kuda da pobjegnem od lica tvoga?“ Dakle, David govori da je Božji Duh jednak Božjoj prisutnosti. Tako se Sveti Duh najbolje opisuje kao Božja prisutnost i sila.

„U davanju svog Duha, Bog nam daje sebe samog.“ (Ellen G. White, 7 Testimonies 273.1, 1902).

„Božanski Duh koji nam je Iskupitelj svijeta obećao poslati je prisutnost i sila Božja.“ (Ellen G. White, The Signes of the Times, Nov 23, 1891)

Međutim, doktrina o trojstvu tvrdi da je Sveti Duh još jedna osoba zato što Biblija pokazuje da Sveti Duh ima um, volju i osjećanja. Ali ovo je nebiblijska i pogrešna logika. Sveti Duh ima ličnost zato što Bog ima ličnost. U davanju Svetog Duha Bog nam daje samog sebe. Tako je Sveti Duh „Njegov“ um, volja i osjećanja isto kao kod čovjeka.

Duh neke osobe je njegov um, volja i osjećanja. To je ono ko ste vi. Tako duh nije i nikad ne može biti doslovna osoba sam po sebi. Kad bi bio, prestao bi da bude duh. Drugim riječima, da bi Sveti Duh bio osoba, morao bi imati vlastiti duh da bi imao svoj vlastiti um, volju i osjećanja. Tako

bismo na kraju završili sa duhom od Svetog Duha. Zajedno sa ovom lažnom teologijom koju je uveo Sotona kako bi mogao primati obožavanje, čovjek je izgleda izgubio svaki dodir sa realnošću šta duh jeste. Međutim, dok je naš duh unutar nas, Božji Duh je na kvalitativno mnogo višem nivou, što znači da može djelovati onako kako naš ne može. (Ipak, razložno je vjerovati da je i stanje ljudskog duha prije pada u grijeh bilo na znatno većem nivou u smislu duhovnih sposobnosti i odnosa sa drugim živim bićima.) Bog može uslovno rečeno poslati svoj Duh svugdje.

Knjiga o Jovu kaže: „Zaista, duh u čovjeku smrtnom, dah Svemoćnog jeste ono što mu razum daje.“ (Jov 32:8) Duh je dio osobe koji se može ožalostiti. Danilo objašnjava: „Zbog toga se meni, Danilu, uznemirio duh, a vizije koje su mi prolazile glavom su me uplašile.“ (Danilo 7:15) Duh je dio osobe koji može percipirati ili razumjeti stvari. U Markovom jevanđelju čitamo: „Isus je odmah prepoznao u duhu da tako razmišljaju u sebi, pa im je rekao: ‘Zašto tako razmišljate u svojim srcima?’“ (Marko 2:8) Duh je dio osobe koji se može uznemiriti. Kralj Vavilona je imao san i on je rekao svojim mudracima: „Usnio sam jedan san i moj se duh uznemirio, jer hoću da saznam šta sam sanjao.“ (Danilo 2:3) Tako nalazimo da je naš duh naš um, volja i osjećanja. Ali to ne čini naš duh drugom osobom.

Šta biste pomislili kad bi vam neko rekao: „Znam da smo se upoznali ranije, ali da li si upoznao moj duh? Volio bih da te upoznam sa svojim duhom koji sjedi preko puta na onoj stolici.“ Očito biste pomislili da ta osoba ima izvitoperen koncept o tome šta je duh. To nije neka druga osoba koja se odvaja i distancira od nas. Naš duh je ko smo mi te otuda naš um, volja i osjećanja.

Biblija pominje nekoliko tipova duhova. Tako nalazimo „zli duh“, „duh nijemog“, „nečisti duh“, „prljavi duh“, „ponizni duh“, „vrsni duh“, „dobri duh“, „slomljeni duh“, „povrijeđeni duh“, „vjerni duh“, „oholi duh“, itd. Svi ovi duhovi se razlikuju po pridjevu koji ih opisuje kao dobre, prljave, ponizne, itd. Mi znamo da Bog Otac ima duh (Matej 10:20) i Njegov Duh naravno ne može biti ništa drugo sem Svet. Riječ „Sveti“ je takođe pridjev bilo na grčkom ili na našem jeziku. Tako „Sveti Duh“ nije ime, već opis Božjeg Duha. (Gramatički, pojam „pneuma hagion“ pravilno bi trebalo pisati malim početnim slovima, ali kad znamo da se radi o Božjem

jedinstvenom duhu, takođe je ispravno obje riječi pisati velikim početnim slovima, kao što radimo u slučajevima kad se nešto smatra jedinim te vrste.)

Bog Otac i Njegov Sin Isus Hrist imaju različita imena i titule u Bibliji zato što su oni lična bića. Kad bi Sveti Duh bio lično biće su-jednako sa Ocem i Sinom kao što uči doktrina o trojstvu, zašto onda ne bi imao i vlastito ime? „Duh“ nije ime, on je to što jeste. „Sveti“ je samo pridjev koji opisuje Božjeg Duha, a drugi termini kao „Duh Božji“ isto nisu ime već označavaju šta Duh jeste. To je Duh Božji! Takođe je nazvan „Duhom vašeg Oca“, što opet samo govori šta je. Dakle, ako je Sveti Duh zaista personalno biće zašto onda nema lično ime?

Pošto je duh naš um, volja i osjećanja, grčka ili hebrejska riječ za „duh“ takođe se nekad prevodi kao „um“, što je normalno očekivati. Strongov rječnik kaže: dah, figurativno život, duh (uključujući njegov izraz i funkcije), um.

Sada razmotrite sledeći stih u Rimljanima 11:34 gdje Pavle citira Isaiju 40:13. Mi znamo da je Pavle razumio da Duh Gospodnji takođe znači um našeg Gospoda. I naravno nečiji um nije različita osoba od njega ništa više nego je to duh, a to takođe uključuje i Boga kao što Pavle otkriva. Dakle, još jednom nalazimo da je naš duh naš um, volja i osjećanja, što važi ne samo za ljude već i za Boga. Grčka riječ „pneuma“ je ekvivalentna hebrejskoj riječi „ruah“ koja se takođe naizmjenično prevodi kao „duh“ ili „um“ u različitim prevodima. U Bibliji Kralja Džejmsa, „ruah“ je preveden kao „um“ šest puta.

„Ko usmjerava Gospodnji Duh? Ko ga kao savjetnik može nečemu poučiti?“ (Isaija 40:13, NRP)

„Ko je usmjerio Duh Gospodnji? Ili ko je bio njegov savjetnik?“ (Isaija 40:13, KJV)

„Jer ko je upoznao Gospodnji um, ko je njegov savjetnik?“ (Rimljanima 11:34)

Kako, dakle, može um Gospodnji biti drugo biće? Činjenica je da ne može.

U stvari nije ni bio do maja 381. godine n.e. kad je novokršteni imperator, sa malo ili nimalo teološkog znanja, prihvatio ideju tri Kapadokijca

Str. / 138

da je Duh Božji doslovno i odvojeno biće. Svako ko se nije slagao bio je etiketiran kao glupavi ludak i jeretik s kojim se postupalo shodno tome! Tako je ovo katoličko vjerovanje dogmatski plovilo kroz mračne vjekove do protestantske Reformacije i protestantskih crkava ne dovodeći ga u pitanje kao i doktrina o trojstvu. Otuda je samo na osnovu pretpostavke ili predrasude smatrano ispravnim. Ali kao što smo već vidjeli, ova ne-biblijska logika bi takođe značila da je duh u nama isto osoba i odvojen od nas.

Da li biste povjerovali nekom ako vam kaže da je duh neke osobe drugo doslovno biće? Napokon, duh neke osobe može se uznemiriti, kao što Biblija opisuje da je bio slučaj sa duhom kralja Nebuhadnezara: „...duh se moj uznemirio“ (Danilo 2:3). Isto iskustvo imao je Danilo: „Meni se uznemirio duh.“ (Danilo 7:15) Osobni duh može govoriti i moliti: „Jer ako se molim na drugom jeziku, moli se Duh koji sam dobio, ali moj um je neplodan.“ (1. Korinćanima 14:14) Osobni duh se može radovati: „I duh moj kliče Bogu.“ (Luka 1:47) Osobni duh može takođe služiti: „Jer svjedok mi je Bog, kome u svom duhu služim...“ (Rimljanima 1:9) Lični duh može imati mir ili nemir: „Nisam imao mira u mom duhu jer nisam našao Tita...“ (2. Korinćanima 2:13) Dakle, nalazimo da osobni duh ima um, volju i osjećanja. Da li stoga treba da zaključimo da osobni duh mora biti drugo doslovno biće? Svako normalan će kazati da je to glupost, ali to je upravo ista logika kojom se sugerije da je Sveti Duh doslovno biće!

Neki će odgovoriti: „Ali to je različito sa Božjim Duhom.“ No nije tako. Ne samo da Biblija otkriva da nema razlike i da je princip u stvari isti sa jednom jedinom razlikom. Naš Duh je unutar nas a Bog može poslati svog Duha bilo gdje. Ako Biblija ne kaže da je Sveti Duh doslovno biće, onda ne treba da pretpostavljamo da govori nešto što ne govori. Zar ne prepoznajete u tim idejama zavjeru Sotone i njegovih palih anđela kojima sasvim odgovaraju takva okultna vjerovanja da bi lakše obmanjivali ljude proizvodeći duhovno sljepilo i oštećenja zdravog razuma? Kombinacija izopačene duhovnosti i oštećenog razuma nikad ne može dati zdravu i smislenu religioznost i uopšte zdrav život već samo bolesnu ideologiju i fanatizam u svojim različitim oblicima. Trinitizam su nametnuli pseudo autoriteti i ta dogma se brani pseudo argumentima, pseudo logikom,

silom (lažnih) autoriteta i silovanjem zdravog razuma. Jedna od najvećih duhovnih pošasti svih vjekova je spiritualizam koji kao uporište ima pagansko vjerovanje o odvojenosti i nezavisnoj egzistenciji „duše“ (duha) i tijela. Pristajanje na trinitizam kao neminovan ishod takođe ima spiritualizam, i tu promjenu možemo zapaziti na primjeru današnje Adventističke crkve koja je nekad bila ne-trinitistička.

I kao što smo vidjeli u Svetom Pismu, Bog i Njegov Sin i sva živa bića imaju duh koji je ono što nam daje jedinstvenu ličnost sa našim umom, voljom i osjećanjima. Tako bi „Duh Božji“, da bi bio „doslovno biće“ kao što se pogrešno vjeruje, morao imati svoj vlastiti duh koji se razlikuje od Oca i Sina. Ali tada bi bili prinuđeni da vjerujemo u „duha Duhovog“, i ako Sveti Duh nema duh sam od sebe, onda nikako ne može imati odvojenu ličnost te otuda ni vlastiti um, volju i osjećanja!

Duh svakog živog bića ima ličnost zato što je naš duh u stvari naša ličnost! Tako i Sveti Duh ima ličnost jer Bog je Osoba i ima ličnost. U davanju svog Svetog Duha Bog nam daje samog sebe. To nije drugo biće i nije neka bezlična sila. Ako bih vam ja mogao dati svoj duh, čiju ličnost biste imali? Moju! Tako Božji Duh ima Božju ličnost. Isto je primjenljivo na činjenicu da je Duh božanski jer Bog je božansko biće. Podsjetimo se da je Bog duh a ipak personalno biće. „Bog je Duh, i oni koji mu služe obavezani su da mu služe u duhu i istini.“ (Jovan 4:24)

Sveti Duh nije neka sila ili drugo biće već sam Bog. „U davanju svog Duha, Bog nam daje samog sebe, čineći sebe izvorom božanskih uticaja, da dâ zdravlje i život svijetu.“ (Ellen G. White, 7 Testimonies 273.1, 1902). „Bog je duh, pa ipak je On personalno biće, jer čovjek je načinjen po Njegovom obličju.“ (Ellen G. White, 8 Testimonies 263.1, 1904)

Zapamtite da Pavle poređuje duh čovječji sa Duhom Božjim, zakivajući tako poslednji ekser u kovčeg ove laži. I naravno vaše misli dolazi iz vašeg uma i otuda su proizvod vašeg uma, volje i osjećanja.

„Jer ko od ljudi zna šta je u nekom čovjeku, osim duha čovečijeg koji je u njemu? Isto tako, niko ne zna šta je u Bogu, osim Duha Božjeg.“ (1. Korinćanima 2:11)

Ovdje je duh čovječji poređen sa Duhom Božjim. Baš kao što čovjek ima duh, Bog takođe ima Duh na isti način, i Sveti Duh je dio Njega, spojen

Str. / 140

sa Njegovim mislima i osjećanjima isto kao kod čovjeka. U Efescima 4:30 stoji da je Sveti Duh „sveti Duh Božji“ i da ne žalostimo Njegovog Duha. Baš kao što se duh čovječji može ožalostiti tako može i Božji. Ako vam kažem da sam ožalošćen u svom duhu, da li biste pomislili da je moj duh odvojena osoba? Očito ne. I Pavle je konstatovao da nema razlike sa Bogom i Njegovim Duhom u tom pogledu. Božji Duh pripada Bogu, baš kao što naš duh pripada nama. Tako, kao što je Pavle rekao, Duh Božji zna misli Božje zato što je to Njegov Duh i otuda ima Njegov um, volju i osjećanja baš kao kod čovjeka. Ovdje se opet trebamo podsjetiti teksta iz jevanđelja po Marku u kojem stoji da „dan i čas“ Hristovog drugog dolaska ne zna apsolutno niko sem Bog Otac. Ako je tačno ovo što Pavle izjavljuje, i ako pretpostavimo da je Sveti Duh još jedna zasebna osoba, onda ni Isusova izjava u Marku nikako ne bi mogla biti tačna. Pavle je također otkrio u Rimljanima 11:34 da su duh i um u korelaciji. On dalje prikazuje ovaj odnos u Efescima 4:23 gdje poziva da se „obnovimo u duhu uma svojega“. Ovo je biblijska egzegeza, ali kazati da Sveti Duh ima um, volju i osjećanja te stoga mora biti doslovno i zasebno biće je nebiblijska pretpostavka i egzegeza. Pavle u 1. Korinćanima 2:11 pokazuje da je razlika u tome što je duh čovječiji u nama ali ne kaže to o Duhu Božjem pošto Bog može poslati svog Duha bilo gdje. Takođe ne postoji nijedan biblijski tekst koji kaže da je Sveti Duh Bog.

Pogledajte sledeće primjere kako se „Sveti Duh“ koristi u Bibliji. „Kad se krstio, Isus odmah izađe iz vode, a nebesa se otvoriše i on ugleda Božijeg Duha kako silazi kao golub i spušta se na njega.“ (Matej 3:16) I u paralelnom stihu u Luci 3:22: „I Sveti Duh je sišao na njega u tjelesnom obliku kao golub.“ Ova dva paralelna stiha pokazuju da je Sveti Duh Duh Božji.

Evo još jednog jasnijeg primjera u Luci 12:11,12: „Kad vas dovedu na saslušanje i pred poglavarstva i vlasti, ne brinite se kako ćete se braniti ili šta ćete reći, jer će vas Sveti Duh u tom času poučiti šta treba da kažete.“ Zapazite isti izvještaj u Mateju i kako on naziva Svetog Duha: „A kad vas predaju, ne brinite se kako ćete i šta ćete reći jer će vam tog časa biti dato šta da govorite. Nećete, naime, govoriti vi, *nego će u vama govoriti Duh vašega Oca.*“ (Matej 10:19,20) Isus ovdje naziva Sveti Duh „Duhom vašeg

Oca“, tako da to nije drugo biće već Božji Duh, zbog čega se i zove Duh Božji. Ne zove se „Bog Duh“. Njegov Duh je naravno svet i zato se takođe naziva Sveti Duh.

Zato Sveti Duh ima sve karakteristike Oca budući da je Njegov Duh. Čijim Duhom je Isus pomazan na Njegovom krštenju? „Kad se krstio, Isus odmah izađe iz vode, a nebesa se otvoriše i on ugleda Božijeg Duha kako silazi kao golub i spušta se na njega.“ (Matej 3:16) Silom čijeg Duha je Isus izgonio demone? „Ali, ako ja u Duhu Božjem istjerujem demone, onda vam je došlo Božije kraljevstvo.“ (Matej 12:28) Apostoli su činili mnoga čuda slično kao Isus što je radio silom čijeg Duha? „Govorim... o onome što je Hristos učinio preko mene... silom čuda i znakova, snagom Svetog Duha, tako da sam od Jerusalima pa uokolo sve do Ilirika temeljno propovijedao dobru vijest o Hristu.“ (Rimljanima 15:18,19) Sledeći stih nedvojbeno govori da je Sveti Duh Božji Duh: „Prema tome, ko to odbacuje, ne odbacuje čovjeka, nego Boga, koji vam daje svoj Sveti Duh.“ (1. Solunjanima 4:8) Čiji duh prebiva u nama? Da li druga osoba ili sam Bog preko svog Duha? „Po tome znamo da u Njemu stojimo, i On u nama, što nam je dao od Duha svog.“ (1. Jovanova 4:13) Postoji više od dvadeset pet stihova koji otkrivaju ovu jednostavnu istinu. Evo još jednog: „I ne žalostite Božji Sveti Duh, kojim ste zapečaćeni u dan otkupljenja.“ (Efescima 4:30)

Ako bi Sveti Duh bio zasebno biće koje prebiva u nama, tada bismo mogli govoriti o posjednutosti. To je upravo ono što Sotona i demoni žele kako bi ljudi opsjednutost proglašavali „prisustvom“ ili „darovima“ duha.

Dok Sveto Pismo koristi termin „Duh Božji“, ono nikad ne koristi termin „Bog Duh“ jer je njegovo značenje netačno. Gramatička pravila kazuju nam da izraz „Bog Duh“ znači da je to Duh koji je Bog, dok „Duh Božji“ znači da je to Duh koji pripada Bogu. Kao što možete vidjeti, postoje različita značenja a samo jedno može biti ispravno. Koje? Naravno ono koje se nalazi u Bibliji! Drugo je došlo iz katoličke crkve i ima pagansko porijeklo. Fraze kao „Bog Duh“ ili „Bog Sveti Duh“ su katolički trinitarski termini koji je nadahnuo Sotona kroz ljude koji su 381. godine n.e. ozvaničili svoja paganska vjerovanja i Duha Božjeg obratili u Boga Duha. Zašto? Jer tako Sotona može ući kroz svoju kreaciju i primiti obožavanje kao božanstvo upravo onako kako je on uvijek želio. Otuda su ovi crkveni termini

Str. / 142

smišljeni da odgovaraju doktrini koju su oni napravili i nikad se ne javljaju u Svetom Pismu pošto su bukvalno pogrešni. Dakle, zašto Biblija nikad ne koristi izraz „Bog Duh“? Zato što Božji Duh nije još jedan Bog! Ona koristi „Duh Božji“ jer je Sveti Duh Božji vlastiti Duh. To je logičan koncept. Nijedan iskreni hrišćanin nikad ne bi trebao da bude uhvaćen u upotrebi nebiblijskih termina kao „Bog Duh“ jer bi tako išao stopama antihrista. Termini kao „Božji Duh“, „Duh Božji“, „Duh Hristov“, „Moj Duh“, „Njegov Duh“ i „Sveti Duh“ su biblijski i ispravni. Isto tako, Sveto Pismo nam nikad ne govori da se „molimo“ ili „obožavamo“ Duha. Zašto bi Biblija to zanemarivala ako je Sveti Duh su-jednaki Bog trojstva? Rečeno nam je da se molimo „za“ Duha, ali nikad Duhu.

Isto je primjenljivo na Hrista. Da li Biblija naziva Isusa „Bogom Sinom“ kao što katolici i trinitarci čine ili Ga naziva „Sinom Božjim“? Sveto Pismo u stvari uvijek naziva Isusa „Sinom Božjim“ sa dobrim razlogom, jer On upravo to i jeste. Ako koristite katoličke fraze „Bog Sin“ ili „Bog Duh“, koje nikad ne potiču iz Pisma, tada slijedite papsku crkvu i antihrista, ne nadahnute riječi Božje.

Neki se takođe pozivaju na tekst iz Postanja 1:2 koji kaže da je „duh Božji treperio nad površinom voda“ kao na navodnu podršku da je Sveti Duh doslovno biće. Ali stoji li u ovom izvještaju da se zasebna osoba Bog Duh kretao nad površinom voda ili tekst kaže Bog kroz svog Duha, što znači da se Njegovo lično prisustvo kretalo nad površinom voda?

Takođe valja spomenuti da se u Starom Savezu izraz „Sveti Duh“ koristi 3 puta, „Duh Božji“ 14 puta i „Duh Gospodnji“ 26 puta. Svi ovi izrazi su sinonimi i nijedan od ova 43 stiha ne ukazuje da je Sveti Duh Bog ili stvarno odvojeno biće već jednostavno Sveti Duh Božji ili doslovno „duh (karakter) Onoga koji je poseban“. Jevrejski skolari koji su istraživali reference o Svetom Duhu u Starom Savezu nikad nisu definisali Svetog Duha kao nešto drugo sem prisutnosti i sile Božje.

25. Da li je Isusovo krštenje dokaz za trojstvo?

„Kad se krstio, Isus odmah izađe iz vode, a nebesa se otvoriše i on ugleda Božijeg Duha kako silazi kao golub i spušta se na njega. A glas sa neba reče: ‘Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji!’“ (Matej 3:16,17)

Nije li Isusovo krštenje nepobitan dokaz da postoje tri božanska bića ili trojstvo?

Da vidimo. Ovi stihovi identifikuju najmanje dva bića: Isusa i Osobu čiji se glas čuje sa neba. To je izvjesno Bog Otac. Kako Bog Otac objavljuje Isusa? Kao „voljenog Sina“. Ova izjava je dovoljan dokaz da je učenje o trojstvu pogrešno, jer to učenje odbacuje ideju da je Isus zaista Sin Božji. Tako se suočavamo sa dva izbora: ili Bog laže (kršeći tako sopstveni moralni Zakon) ili se laž nalazi u dogmi o trojstvu.

Ali šta je sa Svetim Duhom? Da li ovi stihovi kažu da je Duh posebna osoba, biće odvojeno od Oca i Sina? Postoje dvije stvari koje možemo vidjeti iz ovih stihova:

1. Duh je nazvan: „Duh Božji“. Izraz „Duh Božji“, pokazuje da Sveti Duh pripada nekome. On pripada Bogu, On je Duh Božji, a ne neko drugo biće odvojeno od Njega. Da pogledamo kako je David razumio Božji duh. „Kuda da odem od duha tvoga, kuda da pobjegnem od lica tvoga? Kada bih se i na nebo popeo, ti bi tamo bio, kada bih i u grob ležaj svoj prostro, ti bi i tamo bio.“ (Psalam 139:7,8) Očito je David shvatao duh Božji kao Božju (sve)prisutnost. Duh je takođe Božja prisutnost u čovjeku (Psalam 51:11; Efescima 4:30), ono što daje i održava život od Boga (Jov 33:4). „Duh Gospoda Jehove na meni je, jer me je Gospod pomazao da objavim dobru vijest krotkima.“ (Isaija 61:1) Svoj Duh Bog daje kao posebnu podršku za službu objave Plana spasenja (Isaija 11:1,2; 42:1; Djela 10:38).

2. Duh je sišao u obliku goluba. Da li je li to dokaz da je Duh osoba? Osim ovog simbola, Sveti Duh je prikazan u Bibliji i kroz druge simbole, kao što su ulje, voda, vjetar, vatra, itd. ali nikada kao osoba. Ako je zaista

Sveti Duh bio prikazan kao osoba u obliku goluba (ptice), tada bi sam Bog kršio svoj Zakon koji govori protiv idolatrije. Očigledno je da niko od prisutnih na Isusovom krštenju nije razmišljao u tom pravcu, jer svi su znali da je u pitanju Božja slava.

Dakle, možemo zaključiti da nam Isusovo krštenje potvrđuje da postoji Bog Otac, Njegov Sin i Sveti Duh, ali ne i da su oni tri odvojena bića, koja zajedno sačinjavaju jednog Boga ili trojstvo.

26. Da li su Otac i Sin jedno u duhu?

Pavle kaže u Efescima 4:4 da postoji „jedan Duh“. Ali Biblija govori o „Duhu Božjem“ i „Duhu Hristovom“ što uključuje dva božanska bića. Ako Otac ima Sveti Duh, mora imati i Sin. Kako, dakle, postoji samo jedan Duh? Odgovor je nešto što većina propuštaju da shvate jer su indoktrinirani katoličkom idejom da je Sveti Duh drugo biće a ne Božji vlastiti Duh. Bog i Njegov Sin imaju dijeljeni Duh koji ih predstavlja gdje nisu lično prisutni.

Tako je Sveti Duh um, sila, karakter i lično prisustvo samog života Božjeg koje Otac šalje nama kroz Njegovog Sina. Ili da postavimo to na drugi način kako bismo bili sigurni da je dovoljno jasno: Sveti Duh je prisutnost i sila Oca manifestovana kroz Isusa Hrista, Njegovog jednorodnog Sina. To nije odvojena osoba Božanstva koja se šalje, to je sami život Božji koji nam dolazi kroz Njegovog Sina.

„Ali pozvanima – i Judejcima i Grcima – Hrista, koji je Božja sila i Božja mudrost.“ (1. Korinćanima 1:24)

Sve što je Hrist primio On je naslijedio od svog Oca, uključujući svoj vlastiti život koji je samopostojeći jer je došao od Oca. „Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi.“ (Jovan 5:26)

Ali Hrist nije primio od Oca samo svoj život već i Duh Njegovog Oca. Tako su Otac i Sin jedno u Duhu, a taj Duh proističe od Oca i dolazi nam kroz Njegovog Sina. Zato Pavle poistovjećuje „Duh Božji“ sa „Duhom Hristovim“ jer je to isti Duh Dožji od Oca i Njegovog Sina Isusa Hrista. Tako nalazimo da je Sveti Duh isti Duh bilo da se dovodi u vezu sa Bogom ili Hristom. „Ali vi niste u tijelu, nego u Duhu, ako *Božji Duh* zaista prebiva u vama. Ali ako neko nema *Hristov Duh*, taj nije Njegov.“ (Rimljanima 8:9) Ovaj stih je više nego jasan dokaz u prilog toj tvrdnji.

Baveći se Svetim Duhom, Pavle kaže da je Hrist taj Duh: „Gospod je Duh, a gdje je Gospodnji Duh, tamo je sloboda.“ (2. Korinćanima 3:17)

Osim toga, dok je Pavle napisao u Efescima 4:4 da postoji samo jedan Duh, on nam opet govori u Galatima 4:6 da je taj Duh Duh našeg Gospoda

Isusa Hrista, koji je On primio od Njegovog Oca. Kad, dakle, primete Duha Božjeg, vi takođe primete Duh Njegovog Sina u svoja srca. Otac ne šalje drugu osobu. On je poslao Duh svog Sina. „A pošto ste sinovi, *Bog je u naša srca poslao Duh svog Sina* koji viče: ‘Aba, Oče!’“ (Galatima 4:6)

Tako kroz njihovog Svetog Duha i Otac i Sin dolaze da se nastane u nama. „Isus mu je odgovorio: ‘Ako me neko voli, držaće moje riječi, i moj Otac će ga voljeti, i doći ćemo k njemu i prebivaćemo s njim.’“ (Jovan 14:23)

I pošto su Oni jedno u Duhu to nam omogućava pristup Ocu kroz Hrista našeg Posrednika. „Jer kroz njega [Hrista] i jedni i drugi imamo pristup Ocu u jednom Duhu.“ (Efescima 2:18)

„Isus mu odgovori: ‘Ja sam put i istina i život. Niko ne dolazi k Ocu osim kroz mene.’“ (Jovan 14:6)

Putem Svetog Duha Hrist živi u nama, što nam takođe daje pristup Ocu. „Sa Hristom se razapeh. Ne živim više ja, nego Hristos živi u meni.“ (Galatima 2:20)

Duh Hristov je naš Utješitelj („parakletos“ na grčkom), što takođe znači „pomoćnik“, kako i stoji u nekim prevodima. „Jer znam da će to dovesti do spasenja posredstvom vaših molitvi i *pomoću Duha Isusa Hrista.*“ (Filipljanima 1:19)

I pošto je Sveti Duh Utješitelj i Duh istine, ako Otac i Sin nisu isti u Duhu, tada Hrist ne bi mogao biti Utješitelj i Duh istine. To je moguće samo dijeljenjem istog Duha, što je potpuno logično.

Ovo nam veoma pomaže da shvatimo Božji Plan spasenja, da zahvaljujući toj Božjoj i Hristovoj inicijativi u korist čovječanstva, svi ljudi imaju život tj. cijelo čovječanstvo se nalazi pod opštom Božjom blagodaću (vidi: Rimljanima 5:18), što nam svakom pojedinačno daje šansu da se pomirimo s Bogom i prihvatimo spasonosnu blagodat (Rimljanima 3:23,24; 5:19; 1. Korinćanima 12:13; Efescima 2:8)!

Hrist je takođe govorio preko svih proroka. „Ispitujući u kakvo ili u koje vrijeme *javljaše Duh Hristov u njima*, unaprijed svjedočeći za Hristove muke i za slavu koja će uslijediti.“ (1. Petrova 1:11)

Hrist je uvijek bio sudionik Duha Božjeg pošto je On provorođeni od Oca prije nego je sve stvoreno. Kad se Isus utjelovio prije 2000 godina,

On je imao taj isti Sveti Duh Božji od začeca i kroz cijelo Njegovo zemaljsko putovanje kao Sina čovječjeg. Nakon Njegovog uskrsenja i uznesenja na Nebo, On je poslao „drugog Utješitelja“ na zemlju da ispuni silom svoj narod do kraja vremena, koje je On sam u formi Duha. To je jedini način na koji se može doslovno ispuniti Hristovo obećanje zapisano u jevanđelju po Mateju 28:20: „I evo, ja sam uvijek sa vama, sve do svršetka ovog doba.“

Samo Otac i Sin mogu biti prisutni izvan svog obliča kroz tvorevinu. Njihov Sveti Duh je način na koji su sveprisutni dok su istovremeno fizički prisutni u Nebeskoj Svetinji. Ovdje se lome koplja oko katoličke zablude kad su izašli sa njihovom neshvatljivom doktrinom o trojstvu nasuprot jasnim riječima Božjim. U kreiranju trojstva oni su bili prinuđeni da filozofiraju kad su upetljali u nešto što je potpuno nebiblijsko. Trinitarski teolozi isto čine i danas.

„Tako je i napisano: Prvi čovjek, Adam, postao je živa duša, *poslednji Adam u duhu koji daje život*. Ali prvo nije duhovno, nego tjelesno, pa onda duhovno. Prvi čovjek je od zemlje i zemaljski, a drugi čovjek je Gospod sa nebesa.“ (1. Korinćanima 15:45-47)

Ovdje apostol Pavle govori o dva Adama. Prvi Adam bio je prvi stvoreni čovjek na zemlji koji je sagriješio jedući zabranjeni plod. Drugi (poslednji) Adam je Hrist koji je došao da nas iskupi. Zapazite da Pavle kaže je On taj koji „u duhu daje život“ ili „oživljava“. Ovo je još jedna važna stvar o Hristu. Ne samo Njegov zemaljski ljudski život, već takođe ono što se događa posle. U 46. stihu Pavle pojašnjava da je prvo došlo prirodno a onda duhovno. To je upravo ono što se dogodilo sa Isusom. On je prvo došao na zemlju kao čovjek, služio i uznio se na Nebesa, a zatim se na Pedesetnici vratio natrag u Duhu sa moćnom silom! Oba puta on je podučavao i posvećivao svoj narod, što čini i danas. Tako je Sveti Duh Boga Oca takođe i Duh Hristov, što Pavle potvrđuje u 47. stihu. Dakle, „Gospod sa Nebesa“ u 47. stihu je „Duh koji oživljava“ iz 45. stiha. Ne može biti jasnije. Duh Božji i Hristov se može nazvati trećim entitetom ili preciznije „agentom“ (posrednikom) Božanstva, ali to nije ništa više zasebno ili drugo biće nego je naš duh.

Međutim, Duh Oca i Sina kao božanskih bića može nešto što naš duh

Str. / 148

ne može. On može biti prisutan bilo gdje kroz cijeli univerzum izvan Njihovog oblička tj. fizičke prisutnosti. Na taj način Oni takođe mogu ući putem prihvatanja spasonosne blagodati u srca pokajanih vjernika, što predstavlja proces posvećenja Svetim Duhom. Učenje o trojstvu i ono što ono povlači za sobom je barijera u crkvama koja uništava ove divne istine o stvarnom Svetom Duhu uvođenjem trećeg bića koje ne postoji! I kao da to samo po sebi nije dovoljno loše, Sotona prima nesvjesno obožavanje miliona i miliona ljudi kroz ovu ozbiljnu obmanu na koju je on isti naveo čovjeka da je kreira. Vjerovatno se i sami pali anđeli čude i smiju ljudskoj gluposti šta sve može da proguta.

Evo sada nekih citata iz pera pionira Adventnog pokreta:

„Sveti Duh je i Duh Božji i Duh Hristov.“ (E.J. Waggoner, Christ and His Righteousness, p. 23, 1890)

Zašto obojice? Zato što je „Otac dao svog Duha bez mjere svom Sinu.“ (Ellen G. White, Review and Herald, Nov 5, 1908)

Dakle, „Oni su bili dvoje, pa ipak skoro identični; dvoje u individualnosti, jedno, pak, u duhu.“ (Ellen G. White, Youth Instructor, Dec 16, 1897)

I pošto je Sveti Duh Oca i Sina, čije prisustvo je u nama putem Svetog Duha? Oca i Sina!

„Putem Duha Otac i Sin će doći i načiniti svoje prebivalište s vama.“ (Ellen G. White, Bible Echo, Jan 15, 1893)

„Božanski Duh koga je Iskupitelj svijeta obećao poslati je prisustvo i sila Božja.“ (Ellen G. White, The Signs of the Times, Nov 23, 1891)

„Kad se iskušenja nadviju nad dušom, sjetite se riječi Hristovih, sjetite se da *On nevidljiva prisutnost u ličnosti Svetog Duha*, i On će vam biti mir i utjeha koja vam je data, pokazujući vam da je sa vama Sunce Pravednosti koje razgoni vašu tamu.“ (Ellen G. White, Daughters of God, 185.2, 1897)

„Neka budu zahvalni Bogu za Njegove mnogostruke blagodati i ljubazni jedni prema drugima. Oni imaju jednog Boga i jednog Spasitelja, i jednog Duha – Duha Hristovog – koji će unijeti jedinstvo u njihovim redovima.“ (Ellen G. White, 9 Testimonies, p. 189, 1909)

„Sveti Duh je Duh Hristov koji je poslat svim ljudima da im bude

dostatan, da kroz Njegovu blagodat možemo biti kompletni u Njemu.“ (Ellen G. White, 14 Manuscript Releases, p.84)

„Ovo se odnosi na *sveprisutnost Duha Hristovog, nazvanog Utješitelj*.“ (Ellen G. White, 14 Manuscript Releases, 179.2)

„Mi želimo *Svetog Duha, koji je Isus Hrist*.“ (Ellen G. White, Letter 66, April 10, 1894)

„*Sveti Duh je Duh Hristov; to je Njegov predstavnik*. To je božanski posrednik koji donosi osvjedočenje u srcima.“ (Ellen G. White, 13 Manuscript Releases, 313.3, 1895)

Sveti Duh je sam život Božji koji dolazi od Oca i dijeli se preko Sina. To je lično prisustvo Oca i Sina koje nam je dato. Oni koji su sudionici ove božanske prisutnosti i sile mogu biti preobraženi u umu i karakteru u obličje Njegovog Sina i jednog dana lično upoznati čudesnog Boga ljubavi.

27. Održivost ideje o Svetom Duhu kao zasebnom biću

Kako trinitarci tvrde da je Sveti Duh Bog?

Doktrina o trojstvu uči da je Otac Bog, Isus je Bog i Sveti Duh je Bog pa ipak ne postoje tri boga već jedan Bog. Kad su se prvi put suočili sa izazovom da dokažu da je Sveti Duh Bog, trinitarci su morali pronaći nešto u Svetom Pismu da podrže ovo pogrešno vjerovanje. Evo najboljeg što su mogli naći. „A Petar je rekao: ‘Ananija, zašto te je Sotona naveo da slažeš Svetom Duhu i potajno zadržiš dio novca dobijenog od prodaje zemlje? Zar nije ona bila tvoja i prije nego što si je prodao? A kad si je prodao, zar nisi mogao s tim novcem raditi šta si htio? Zašto si u svom srcu naumio učiniti tako nešto? Nisi slagao ljudima, već Bogu.’“ (Djela 5:3,4) Pošto u 3. stihu stoji da je Ananija slagao Svetom Duhu, a 4. stih kaže da nije slagao čovjeku već Bogu, to navodno podržava tvrdnju da je Sveti Duh Bog. Ali ova egzegeza je logika crvenog vatrogasnog vozila. To jest, vatrogasno vozilo je crveno, moj auto je crven, stoga je moj auto vatrogasno vozilo.

Petar kaže da je laganje Duhu Božjem laganje samom Bogu zato što je to Njegov Duh. Duh ima svog sopstvenika, kao što smo prethodno jasno vidjeli. Dakle, ako lažete Svetom Duhu, vi ste lagali Bogu, ne nekom drugom! Božji duh je otkrio Petru da je Ananija lagao tako da tu nije bila u pitanju „obična“ laž čovjeka čovjeku već laganje Bogu jer je sam Bog preko svog Duha razotkrio laž, što Petar sam po sebi ne bi mogao, makar ne odmah. Kao što je Pavle kazao: „niko ne zna misli Božje osim Duha Božjeg.“ (1. Korinćanima 2:11)

Ananije je lagao Božjem Duhu koji je bio u Petru, što je isto kao i laganje samom Svemogućem Bogu jer je to Njegov Duh. Dakle, da li Djela 5:3,4 kažu da je Sveti Duh bog ili da su lagali svemogućem Bogu pošto je to Njegov Duh?

„Petar je pitao: ‘Zar ona [imovina] nije bila tvoja i prije nego si je prodao’, pokazujući tako da nije bilo nikakvog neprimjerenog uticaja koji

bi naveo i primorao Ananija i Sappiru da žrtvuju svoj posjed za opšte dobro. Oni su djelovali po svom izboru. Ali pretvarajući se da rade pod Svetim Duhom, i pokušavajući da prevare apostole, oni su lagali Svemoćućem.“ (Ellen G. White, 3 Spirit of Prophecy 285.1)

Kako ovo može biti ako je Sveti Duh zasebno biće?

Evo nečega što treba vrlo pažljivo razmotriti. Nije šala.

Trinitarci tvrde da se izraz „Duh Božji“ u Svetom Pismu odnosi na drugo biće prije nego na Božjeg vlastitog Duha. Ali ako „Duh Božji“ nije zaista „Duh OD Boga“ već drugo biće, kako onda sam Bog može imati svoj vlastiti Duh ako je Njegov Duh drugo biće? A ako Bog ima Duh, kako bi se zvao Njegov Duh? Očigledno „Duh Božji“ koji bi takođe bio Sveti Duh! To bi značilo da imamo „Duh Božji“ i opet „Duh Božji“. Jedan od njih je drugo biće a jedan nije, i oba su naravno Sveti Duhovi. Koliko bi, dakle, Svetih Duhova imali?

Jedini način da se izađe na kraj sa ovim problemom je ako sam Bog nema Duh i da je Njegov Duh odvojeno biće od Njega. Ali problem se tu ne završava. Doktrina o trojstvu uči o 3 su-jednaka bića, što znači jednaka na svaki mogući način. Tako ako je „Duh Božji“ drugo biće, da bi Hrist bio su-jednako božansko biće kako tvrdi doktrina o trojstvu, onda bi i „Hristov Duh“ takođe bio drugo biće, što bi proizvelo još jednog Svetog Duha!

Koliko je lakše ako prihvatimo jednostavnu biblijsku istinu da Sveti Duh nije drugo zasebno biće i da je „Duh Božji“ stvarno „Duh od Boga“ kojeg On dijeli sa svojim Sinom. Tada nestaju svi problemi sa replikama duhova!

Mnogi vjeruju da je Isus postao Sin Božji svojim rođenjem u Betlehemu. Ako bi to bila istina, razmotrite sledeće. Matej 1:18 kaže za Mariju da se „pokazalo se da je začela od Svetoga Duha.“ Ako je Sveti Duh oplodio Mariju, a Sveti Duh je zasebni bog kao što tvrdi dogma o trojstvu, tada bi Sveti Duh morao biti otac Hristov. Biblija, pak, kaže da je Bog Otac i otac Hristov. Kako to može biti? Prosto jer Sveti Duh nije još jedan bog zvani „bog duh“ već „Duh OD Boga“ ili „Duh OD Oca“, baš kao što stoji u Bibliji.

Biblija takođe koristi zamjenicu za srednji rod za Svetog Duha, što nikad nije slučaj u odnosu na Boga ili Hrista. U Biblijama na engleskom jeziku koristi se zamjenica „it“ tako da je lako napraviti tu razliku. Ali na našem jeziku po pravilima gramatike zamjenica za Svetog Duha bi bila „on“, iako se tu treće lice jednine ne odnosi na stvarnu osobu. Ako u vašoj Bibliji u jevanđelju po Jovanu 14. i 15. glava vidite da se koristi zamjenica „on“ za „Utješitelja“, jako je važno da znate da to ne postoji u originalnom grčkom tekstu. Osim toga, „Parakletos“ na grčkom, u originalnom značenju „pozvan na nečiju stranu“, je riječ koja u novosaveznim tekstovima stoji u *pasivnom obliku* (Jovan 14:16,26; 15:26; 16:7). U aktivnom obliku (parakletor) ova riječ se nalazi u knjizi o Jovu 16:2 jer se odnosi na konkretnu osobu (Septuaginta). To je dodatni gramatički dokaz da je apostol Jovan dobro znao da „Utješitelj“ nije zasebna ličnost. Postoje i neki savremeni prevodi Novog Saveza na engleskom jeziku koje kontrolišu trinitarci gdje je „it“ promijenjeno u „Him“ ili „Himself“ u cilju skrivanja ove činjenice i u pokušaju da se Duh predstavi kao drugo biće. To nije pošteno.

Da li Biblija dokazuje da Sveti Duh ne može biti doslovno biće?

Pošto doktrina o trojstvu tvrdi da su Otac, Sin i Sveti Duh doslovna su-jednaka bića, onda bi u 1. Jovanovoj 1:3 trebalo da stoji da je „naša zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom i sa Svetim Duhom“, ali nije tako. Zašto? Jer Sveti Duh nije doslovno biće već Duh Božji. Tako je naša zajednica samo sa Ocem i Sinom koji su doslovna bića. Isto je primjenljivo na 1. Jovanovu 2:22,23 gdje Jovan ne govori ništa o poricanju Svetog Duha iz istog razloga.

Zašto je Isus rekao da treba samo da upoznamo Oca i Sina da bismo imali vječni život, a ne i Svetog Duha ako je on treće su-jednako biće kao što tvrdi dogma o trojstvu? „A ovo je život vječni: da poznaju tebe jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao.“ (Jovan 17:3) Zato što Sveti Duh nije „Bog Duh“ već „Duh Božji“. Mi treba da upoznamo samo Oca i Sina pošto je Sveti Duh Njihov Duh.

Ako je Sveti Duh doslovno su-jednako biće, On bi takođe trebao da je vidio Oca ali Biblija opet kaže ne. „To ne znači da je iko vidio Oca, osim

onoga koji je od Boga, on je vidio Oca.“ (Jovan 6:46) Kako Sveti Duh može biti doslovno biće a da nije naveden kao onaj ko je vidio Oca? Jednostavno zato što nije doslovno biće već Božji vlastiti Duh.

Luka je pisao da niko ne zna ko su Otac i Sin osim njih međusobno. To bukvalno znači da je nemoguće da je Sveti Duh doslovno biće koje bi moralo biti u stanju da otkrije Oca i Sina da jeste ali nije. „Sve mi je predao moj Otac. Niko ne zna ko je Sin, osim Oca, i niko ne zna ko je Otac, osim Sina i onoga kome Sin hoće da ga otkrije.“ (Luka 10:22)

Pavle je pisao da postoji „jedan Bog, i jedan posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.“ (1. Timoteju 2:5) Ali kako Hrist može biti naš Posrednik kad se On vratio Ocu? Zato što je Sveti Duh Duh Božji i takođe Duh Hristov pa je Isus mogao kazati: „I evo, ja sam uvijek sa vama, sve do svršetka ovog doba.“ (Matej 28:20) Ako je Sveti Duh Duh Hristov nemamo problem, ali ako je Sveti Duh drugo biće imali bismo dva posrednika između Boga i ljudi, što bi obezrijedilo Pavlovu eksplicitnu izjavu i mnoge druge biblijske tekstove. Na primjer, 1. Jovanova 2:1 konstatuje da je Isus naš Zastupnik a u Jovanu 14:26 stoji da je Sveti Duh Utješitelj. Grčka riječ za „utješitelja“ i „zastupnika“ u ovim stihovima je „parakletos“, što znači „posrednik“, „medijator“, „utješitelj“ ili „advokat“. Tako ili imamo dva posrednika između nas i Oca, što je kontradiktorno 1. Timoteju 2:5, ili je Sveti Duh Duh Hristov. Ako je Sveti Duh drugo biće onda je 1. Timoteju 2:5 laž. Ili je Sveti Duh Duh Hristov i cijelo Pismo je u harmoniji.

Ako je Sveti Duh odvojeno biće jednako Ocu i Sinu kao što tvrdi doktrina o trojstvu, zašto nam onda nikad nije rečeno da nas Sveti Duh voli? I zašto Biblija nikad ne uči da mi trebamo voljeti ili obožavati Svetog Duha?

O prestolu Oca i Njegovog Sina se govori, ali presto Svetog Duha se nikad ne pominje. Ako je Sveti Duh jednak sa Ocem i Sinom, zašto se presto Svetog Duha nikad ne pominje? Zato što je to Njihov Duh a ne drugi bog.

Postavite sebi ova jednostavna pitanja.

Zašto Otac nikad ne govori Svetom Duhu?

Zašto Isus nikad ne govori Svetom Duhu?

Zašto Sveti Duh nikad ne govori Isusu?

Zašto Sveti Duh nikad ne govori Ocu?

Međutim, uvijek iznova kroz cijelu Bibliju nalazimo da Otac govori svom Sinu, i Isus se obraća Njegovom Ocu mnogo puta kroz Bibliju. Kako onda Sveti Duh može biti su-jednako biće kad se nikad ne obraća Ocu i Sinu?

Kakav neoprostivi previd od apostola Pavla ako je Duh zaista doslovno biće su-jednako sa Ocem i Sinom pošto Pavle isključuje Svetog Duha u svakom od pozdrava baš u svim pismima koja je napisao! Petar i Jovan su „krivi“ za isti „previd“.

„Blagodat i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (Rimljanima 1:7)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (1. Korinćanima 1:3)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (2. Korinćanima 1:2)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (Galatima 1:3)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (Efescima 1:2)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (Filipljanima 1:2)

„Blagodat vam i mir od Boga našeg Oca i Gospoda Isusa Hrista.“ (Kološanima 1:2)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i Gospoda Isusa Hrista.“ (1. Solunjanima 1:1)

„Blagodat vam i mir od Boga Oca i od Gospoda Isusa Hrista.“ (2. Solunjanima 1:2)

„Blagodat ti, milosrđe i mir od Boga Oca, i od Hrista Isusa, našeg Gospoda.“ (1. Timoteju 1:2)

„Blagodat ti, milosrđe i mir od Boga Oca i Hrista Isusa, našeg Gospoda.“ (2. Timoteju 1:2)

„Blagodat ti i mir od Boga, Oca, i od Gospoda Hrista Isusa, našeg Spasitelja.“ (Titu 1:4)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i Gospoda Isusa Hrista.“

(Filimonu 1:3)

„Neka vam se umnože blagodat i mir u poznanju Boga i Isusa, našeg Gospoda.“ (2. Petrova 1:2)

„Neka s nama bude blagodat, milosrđe i mir od Boga Oca i od Gospoda Isusa Hrista, Očevog Sina, u istini i ljubavi.“ (2. Jovanova 1:3)

Sveti Duh ne može biti doslovno su-jednako biće pošto se dosledno izostavlja iz svakog pozdrava. Kad bi Duh bio individualno biće su-jednako sa Ocem i Sinom, tada bi ovo konzistentno izostavljanje bilo neshvatljivo. To bi bila drskost i nepokornost apostola na najvišem nivou. To bi bilo kao da imate zemlju sa tri predsjednika ali da uvijek priznajete samo dvojicu od njih. U stvari, Sveti Duh se nijednom ne uzvisuje i hvali u Svetom Pismu. To su uvijek samo Bog Otac i Njegov Sin Isus Hrist. Zašto je to tako? Jer „postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6) Eto zato!

Tako Biblija otkriva sledeće: Postoje samo dva božanska bića i naša zajednica nije sa Svetim Duhom, već samo sa Ocem i Sinom, mi trebamo poznavati samo Oca i Sina za vječni život, Sveti Duh nije vidio Oca, samo Sin, Sveti Duh ne može otkriti Oca i Sina, samo oni mogu. Naš jedini posrednik je Sveti Duh Hristov a ne Sveti Duh kao drugo biće, Sveti Duh se nikad ne obraća Ocu i Sinu i oni se nikad ne obraćaju Svetom Duhu, nikad nam nije rečeno da se molimo ili obožavamo Svetog Duha i Sveti Duh nikad nije uključen u nekim pozdravima. I pored svega toga, od nas se očekuje da vjerujemo da je Sveti Duh treće su-jednako biće! Jasno je da to nije moguće. Postoji još mnoštvo tekstova u Svetom Pismu koji otkrivaju iznova isto. Ideja o Svetom Duhu kao individualnom biću je ljudski izum preko Sotone 381. godine n.e. nakon kompletiranja Biblije i o-tuda nikad nije ni mogao doći iz Biblije. To je vrlo vješta i ubjedljiva obmana, sa dugom tradicijom, koje se nećete lako osloboditi sve dok ne uvidite pravu biblijsku istinu.

28. Ko je Utješitelj?

Ovo je još jedno područje velike zabune pošto neki vjeruju da je Utješitelj Sveti Duh dok drugi kažu da je to Hrist. Oba gledišta mogla bi se smatrati ispravnim pod uslovom da razumijete da Sveti Duh nije doslovno biće. Puno konfuzije takođe dolazi od pogrešnog shvatanja teksta iz jevanđelja po Jovanu 14:26: „A utješitelj, Duh Sveti, koga će Otac poslati u moje ime, poučiće vas svemu i podsjetiće vas na sve što sam vam govorio.“

Kao što smo u prethodnom poglavlju već napomenuli, u tekstovima koji govore o „Utješitelju“ (Svetom Duhu) nigdje se u originalnom grčkom tekstu ne nalazi zamjenica „on“. Na našem ili na grčkom jeziku zbog gramatičkih pravila, zamjenica bi bila „on“, na hebrejskom „ona“ (ženski rod), dok se u engleskom jeziku koristi srednji rod („to“ ili „ono“). Ali ono što mnogi propuštaju da shvate je da gramatički rod ne mora da ima ikakve veze sa polom ili, u ovom slučaju, sa doslovnim osobom. Jezici koji potiču od latinskog kao grčki, španski, francuski, itd., imaju specifičan rod za svaku imenicu koji se ne mijenja. Tako svaki objekat bilo živi ili neživi se određuje kao muški, ženski ili srednji rod u svakom od ovih jezika. Ali rod često nema veze s tim da li je objekat zaista muški ili ženski.

Grčka riječ za Utješitelja je „paraklētōs“ za koju Strongov rječnik kaže da znači „posrednik, advokat, utješitelj“. Tajerov rječnik je prevodi na ovaj način: „onaj koji zastupa (brani) slučaj drugog pred sudijom, branilac, savjetnik za odbranu, pravni pomoćnik, advokat“. Ko je, dakle, naš advokat i utješitelj? Ko je jedini posrednik između Boga i ljudi? Ne može biti greške ili zabune jer Jovan kaže: „Dječice moja, ovo vam pišem da ne biste počinili kakav grijeh. Ali ako neko i poćini grijeh, kod Oca imamo zastupnika [Utješitelja, Parakletosa] – Isusa Hrista, pravednika.“ (1. Jovanova 2:1) Zapazite da je ovdje za „zastupnik“ ista grčka riječ „parakletos“ koju koristi isti pisac u Jovanu 14:16,26; 15:26; 16:7 za Utješitelja ali je ovdje prevedena kao „zastupnik“ (advokat). Tako Jovan kaže da je naš advokat i utješitelj „Isus Hrist pravednik“. Šta je Pavle rekao Timoteju o

posredniku ili advokatu između Boga i ljudi? „Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.“ (1. Timoteju 2:5)

Jovan 14:16: „I ja ću zamoliti Oca i on će vam dati drugog utješitelja (parakletosa) da bude s vama uvijek.“

Jovan 14:26: „A utješitelj (parakletos), Duh Sveti, koga će Otac poslati u moje ime...“

Jovan 16:7: „Jer ako ne odem, utješitelj (parakletos) neće doći k vama, ali ako odem, poslaću ga k vama.“

1. Jovanova 2:1: „Ali ako neko i počini grijeh, kod Oca imamo zastupnika (parakletosa) – Isusa Hrista, pravednika.“

Jovan 14:16-28 kazuje nam mnogo puta ko je Utješitelj, ali momenat kad Isus kaže „drugi Utješitelj“ mnoge zaslijepi za činjenicu da On ukazuje na sopstvenu službu preko Svetog Duha, uprkos jasnim riječima koje slijede. Grčka riječ „alos“ znači „drugi iste vrste“ ili drugi iste vrste kao Hrist. Isus je bio prisutan sa svojim učenicima u fizičkoj formi ali nakon Njegovog uznesenja On dolazi u drugoj formi, tj. putem Svetog Duha. Otuda je „drugi“ Njegov Duh. Pošto Hristov Duh može funkcionisati nezavisno od Njegovog ličnog prisustva, prikladno je reći za Njegovog Duha „drugi“. I zato što je to Njegov Duh, on (Duh) je „drugi“ iste vrste. Da je Utješitelj neko ili nešto drugo, Jovan bi morao upotrijebiti riječ „heteros“ u značenju „drugi različite ili slične vrste“. Jednostavno za shvatiti jednom kad znate. Većina takođe propušta da zapazi da je Isus često govorio o sebi u trećem licu kao što je slučaj i u ovom pasusu (vidi na primjer Jovan 17:1-3).

Vajnsov rječnik ukazuje da je riječ „Utješitelj“ jevrejskom narodu označavala Mesiju. „A-5, imenica, 3875, parakletos – dosl. ‘pozvan na nečiju stranu’, tj. da pomogne nekome primarno je glagolski pridjev i sugeriše sposobnost ili prilagodljivost za pružanje pomoći. Koristila se na sudu da označi pravnog pomoćnika, savjetnika za odbranu, advokata; zatim, generalno, onog koji brani slučaj drugoga, posrednika, advokata kao u 1. Jovanovoj 2:1 za Gospoda Isusa. U najširem smislu, ona označava ‘pomoćnika, tješitelja’. Hrist je to bio Njegovim učenicima putem implikacije Njegovog izraza ‘drugi (alos, ‘drugi iste vrste,’ ne heteros, ‘različiti’) Utješitelj’, kad govori o Svetom Duhu, Jovan 14:16. U Jovanu 14:26, Jovanu Str. / 158

15:26, Jovanu 16:7 On ga naziva 'Utješiteljem'. 'Utješitelj' ili 'Tješitelj' korespondira sa imenom 'Menahem' koje su Jevreji dali Mesiji." (W.E. Vine's M.A., Expository Dictionary of New Testament Words, 1940)

Evo čitavog pasusa. Jovan 14:6, 16-23: „6 Isus mu odgovori: 'Ja sam put i istina i život. Niko ne dolazi k Ocu osim kroz mene. I ja ću zamoliti Oca i on će vam dati drugog [alos] utješitelja [parakletos] da bude s vama uvijek, 17 Duha istine, koga svijet ne može primiti, jer ga ne vidi i ne poznaje. A vi ga poznajete, jer stoji i biće u vama. 18 Neću vas ostaviti kao siročiće. Doći ću k vama. 19 Još malo i svijet me više neće vidjeti, ali vi ćete me vidjeti, jer ja živim, a i vi ćete živjeti. U taj dan ćete spoznati da sam ja u Ocu svom, i vi u meni, i ja u vama. 21 Ko ima moja uputstva i drži ih, taj me voli. A ko voli mene, njega će voljeti moj Otac, i ja ću ga voleti i objaviću mu se.' 22 Na to mu je Juda, ali ne Iskariotski, rekao: 'Gospode, kako to da namjeravaš da se objaviš nama, a ne svijetu?' 23 Isus mu je odgovorio: 'Ako me neko voli, držaće moje riječi, i moj Otac će ga voljeti, i doći ćemo k njemu i prebivaćemo s njim.'“

U 16. stihu Isus kaže da će poslati „drugog“ Utješitelja ali ne ostavlja sumnje na koga je mislio u 18. stihu. Na nedvojben način On kaže: „Neću vas ostaviti kao siročiće (neutješne). Doći ću k vama.“ Ovaj „drugi Utješitelj“ je niko drugi do sam Hrist u drugoj formi (duhovnoj formi). On se ne vidi (fizički) kao kad je bio na zemlji. On se uklonio iz domena čula vida, ali je i dalje s nama u Duhu. Na Utješitelja se ukazuje kao na Duha istine u 17. stihu, što je prvi put da Hrist otkriva da ukazuje na sebe u ovom pasusu. Deset redaka ranije Isus kaže: „Ja sam istina“ (6. stih) i On je svojim Duhom „Duh istine“. U 17. stihu takođe vidimo da je Utješitelj neko koga svijet ne može primiti jer Ga ne poznaje. Ali Hrist kaže svojim učenicima da ga oni poznaju jer On prebiva sa njima. Jedini koji je sa njima je Hrist. U 19. stihu Hrist kaže da još malo i svijet Ga neće vidjeti, ukazujući na svoju smrt i uskrsenje, pa tako u 18. i 19. stihu On u nastavku kaže da iako odlazi, neće ih ostaviti neutješne i da će im se vratiti. Tako su učenici znali da je Hrist taj koji im se vraća kao njihov Utješitelj ali nisu razumjeli kako. I zatim je Juda, ne Iskariotski, pitao Isusa kako će se manifestovati kao Utješitelj njima a ne svijetu (22. stih)? Kako su učenici shvatili „drugog Utješitelja“? Da li su oni razumjeli da je Hrist govorio o nekom drugom?

Ne! Ovaj Juda je savršeno shvatio da je Hrist taj koji im se vraća a ne neko drugi. Zapazite da njegovo pitanje ne počinje sa „ko“ nego sa „kako“. Tako se Juda nije pitao „ko“ već „kako“ će se Hrist manifestovati kao njihov Utješitelj. Odgovor je: Njegovim Duhom što je bilo nešto što oni nisu shvatali.

„To što im se Hrist trebao manifestovati, a za svijet, pak, biti nevidljiv, bilo je zagonetno učenicima. Oni nisu mogli shvatiti Hristove riječi u njihovom duhovnom smislu. Mislili su na spoljašnju, vidljivu manifestaciju. Oni nisu mogli prihvatiti činjenicu da mogu imati prisutnost Hristovu sa njima, a da On bude nevidljiv svijetu. Nisu razumjeli značenje duhovne manifestacije.“ (Ellen G. White, Southern Watcher, Sept 13, 1898)

U Jovanu 16:7 Isus kaže: „Govorim vam istinu: Za vaše je dobro što ja odlazim. Jer ako ne odem, utješitelj neće doći k vama, ali ako odem, poslaću ga k vama.“ Kako to da Utješitelj koji im je trebao biti poslat boravi s njima u Jovanu 14. glava? U Jovanu 7:39 nalazimo: „A rekao je to za Duh koji je trebalo da prime oni koji vjeruju u njega. Tada, naime, Duh još nije bio dat, jer Isus još nije bio proslavljen.“ Ako je Sveti Duh drugo biće kao u doktrini o trojstvu, ne bi zavisio od Hristovog povratka Ocu i Njegovog proslavljanja prije nego bude dat. Sveti Duh nije mogao biti dat dok se Hrist ne proslavi i tako se Hrist vraća u drugoj formi (kao drugi), to jest putem svog Svetog Duha. Obratite pažnju na dio teksta u Jovanu 14:23: „i doći ćemo k njemu i prebivaćemo s njim.“ To jest, i Otac i Sin kroz njihovog Svetog Duha. Ne šalje nam se odvojena osoba Božanstva, već sami život od Boga nam dolazi kroz Njegovog Sina Isusa Hrista. Ko je kvalifikovaniji da nas utješi od nekog ko je živio i stradao kao jedan od nas i zna kako je biti kušan? Kako je dragocjeno imati i Oca i Sina. Oni koji ne shvataju ovo propuštaju mnoge blagoslove. Ako vjerujete da je Sveti Duh drugo biće, što je izum čovjeka i Sotone, čiji ćete duh tada imati?

„Putem Duha Otac i Sin će doći i načiniti svoje prebivalište s vama. [Citiran Jovan 14:23]“ (Ellen G. White, Bible Echo, Jan 15, 1893)

Ovo nas vodi nazad do Jovana 14:26. Mnogi vjeruju da je Sveti Duh Utješitelj kao doslovno biće odvojeno od Hrista jer pogrešno shvataju Jovan 14:26 i ko je uistinu Duh. Dodate riječi u nekim prevodima „koji je“ (KJV) imaju tendenciju odvođenja na krivi zaključak i kad bi se umjesto

Str. / 160

toga stavilo „kroz“ vjerovatno bi bilo manje nerazumijevanja. To bi bilo konzistentno sa ostalim Pismima i bez prividne kontradiktornosti sa drugim stihovima koji otkrivaju Hrista kao našeg Utješitelja, zastupnika i posrednika. „A utješitelj, kroz Duha Svetog, koga će Otac poslati u moje ime, poučiće vas svemu i podsjetiće vas na sve što sam vam govorio.“ (Jovan 14:26) (U Bibliji Novi revidirani prevod takav problem ne postoji.)

„Kroz Duha Hrist prebiva u nama; i Duha Božjeg.“ (Ellen G. White, *Desire of Ages*, p. 388)

„Spasitelj je Utješitelj. Osvjedočena sam da jeste.“ (Ellen G. White, 8 Manuscript Releases, p. 49)

„Noći su duge i bolne, ali Isus je moj Utješitelj i moja Nada.“ (Ellen G. White, 19 Manuscript Releases, p. 296)

„Hrist je sve onima koji ga prime. *On je njihov Utješitelj*, njihova sigurnost, njihova srčanost. Mimo Hrista nema nikakve svjetlosti.“ (Ellen G. White, 21 Manuscript Releases, p. 372)

„Pošto vjerom gledamo u Isusa, naša vjera probija sjenku, i mi se divimo Bogu za Njegovu čudesnu ljubav u davanju *Isusa Utješitelja*.“ (Ellen G. White, 19 Manuscript Releases, 297.3)

„Razlozi zašto su crkve slabe i bolesne i gotove da umru su što je neprijatelj unio uticaje obeshrabrujuće prirode i nametnuo ih dušama koje strepe. On je nastojao da zakloni *Isusa iz njihovog pogleda kao Utješitelja*.“ (Ellen G. White, *Review and Herald*, Aug 26, 1890)

„Mi smo spremni primiti *Utješitelja*; mi otvaramo vrata našeg srca i pozivamo unutra *Spasitelja*.“ (Ellen G. White, *General Conference Bulletin*, April 2, 1903)

„Neka proučavaju sedamnaesto poglavlje jevanđelja po Jovanu i nauče kao moliti i kako živjeti molitvu *Hristovu*. *On je Utješitelj*. On će nastaviti u njihovim srcima, čineći im radost potpunom.“ (Ellen G. White, *Review and Herald*, Jan 27, 1903)

„*Hrist mora biti upoznat po blagoslovenom imenu Utješitelj*. ‘Utješitelj’, rekao je Hrist svojim učenicima, ‘koje je Sveti Duh, kojeg će Otac poslati u Moje ime, naučiće vas sve i povratiti vam sve u sjećanje što sam vam govorio. Mir svoj dajem vam, ne kao svijet što ga daje, dajem vam. Neka se vaša srca ne uznemiravaju i ne plaše.’“ (Ellen G. White,

Manuscript 7, 1902)

„Hrist kaže: ‘Ako me volite, držite moje zapovijesti. I Ja ću moliti Oca, i On će vam dati drugog Utješitelja, Duha istine (*koje je Hrist oblikovan u nadi slave*), kojeg svijet ne može primiti, jer ga ne vidi, ali vi ga znate jer prebiva u vama, i biće u vama. Neću vas ostaviti neutješne.’“ (Ellen G. White, Manuscript 24, Feb 22, 1898)

„*Isus vam dolazi kao Duh istine*; proučavajte um Duha, konsultujte vašeg Gospoda, slijedite Njegov put.“ (Ellen G. White, 2 Manuscript Releases, 337.1)

„Duh istine je jedini djelotvorni učitelj božanske istine; oni koji se poučavaju od njega stupili su u Hristovu školu. Koliko je Bog morao cijeliti ljudski rod da je dao Njegovog Sina da umre za njih i naimenovao svog Duha da bude čovjeku učitelj i stalni vodič.“ (Ellen G. White, The Signs of the Times, Oct 24, 1906)

Dakle, u Jovanu 14:16-23 Isus objašnjava učenicima da će ih uskoro napustiti ali ih neće ostaviti neutješne i da će im doći. Juda je pitao kako će im Isus doći natrag ali ne i svijetu. Oni nisu razumjeli da će im On doći putem svog Duha. I ne samo njima pošto Hrist kaže da će i Otac i On sam načiniti prebivalište njihovim Duhom u onima koji drže Njegova uputstva. Tako se Isus vraća Ocu ali dolazi opet kroz Svetog Duha kao drugi iste vrste. Hrist im ovo objašnjava kako se ne bi uznemiravali ili plašili, i da, kad se to dogodi, vjeruju. Slijedi nastavak ovog pasusa gdje ćete zapaziti da Hrist opet govori da je On taj koji im se vraća.

Jovan 14:27-29: „Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam. Ja vam ga ne dajem onako kako ga svijet daje. Neka se vaše srce ne uznemiruje i neka se ne boji. Čuli ste da sam vam rekao: ‘Odlazim i vratiću se k vama.’ Ako me volite, radovaćete se što odlazim k Ocu, jer je Otac veći od mene. Sada vam to govorim, prije nego što se dogodi, da biste vjerovali kad se dogodi.“ Isus ne samo što je rekao da se vraća, već u Mateju 28:20 nakon svog uskrsenja definitivno potvrdio na šta je mislio: „I evo, ja sam uvijek sa vama, sve do svršetka ovog doba.“ Kakve divne riječi od Utješitelja! Isus je rekao: ne uznemiravajte se i ne plašite se što Ja odlazim, vratiću se da budem s vama sve do kraja ovog doba. Ali kako će Hrist biti s nama i tješiti nas do kraja ovog doba kad se vaznio k svom Ocu gdje će i ostati

Str. / 162

sve do Drugog dolaska? Vrativši se kao drugi iste vrste, tj. kroz Svetog Duha kao našeg Utješitelja!

„Isus je uskoro trebao da se ukloni od učenika; ali On ih je uvjeravao da iako će se uspeti k Ocu, *Njegov Duh i uticaj biće uvijek s njima* i sa njihovim naslednicima sve do kraja svijeta.“ (Ellen G. White, 3 Spirit of Prophecy, 238.1)

„Spriječen ljudskošću, Hrist nije mogao biti lično na svakom mjestu; stoga je skupa bilo njihovo preimućstvo ako ih On napusti, ode svom Ocu i pošalje Svetog Duha da bude Njegov naslednik na zemlji. *Sveti Duh je On sam, lišen ljudske ličnosti*, i otuda nezavisan. On se mogao tako reprezentovati kao prisutan na svim mjestima svojim Svetim Duhom, kao Sveprisutan.“ (Ellen G. White, 14 Manuscript Releases 23.3, 1895)

„Ovo se odnosi na *sveprisutnost Duha Hristovog, nazvanog Utješitelj*.“ (Ellen G. White, Letter 119, Feb 18, 1895)

Obratite pažnju koliko puta hrišćani propuštaju da uvide da Isus govori da će On biti Utješitelj zato što pogrešno shvataju šta je Isus mislio kad je rekao „drugi Utješitelj“.

Jovan 14:17: „Duha istine [Isus je istina i svojim Duhom On je Duh istine], koga svijet ne može primiti, jer ga ne vidi i ne poznaje. A vi ga poznajete, jer stoji [Hrist je jedini među njima] i biće u vama [Njegovim Duhom kao Utješitelj].“

Jovan 14:18: „Neću [Ja, Isus] vas ostaviti kao siročiće. Doći ću k vama.“

Jovan 14:20: „U taj dan ćete spoznati da sam ja u Ocu svom, i vi u meni, i ja u vama [svojim Duhom kao Utješitelj].“

Jovan 14:21: „Ko ima moja uputstva i drži ih, taj me voli. A ko voli mene, njega će voljeti moj Otac, i ja ću ga voljeti i objaviću mu se [svojim Duhom kao Utješitelj].“

Jovan 14:22: „Na to mu je Juda, ali ne Iskariotski, rekao: ‘Gospode, kako to da namjeravaš da se objaviš nama [kao Utješitelj], a ne svijetu?’“

Jovan 14:23: „Isus mu je odgovorio: ‘Ako me neko voli, držaće moje riječi, i moj Otac će ga voljeti, i doći ćemo [Isus i Njegov Otac] k njemu i prebivaćemo s njim.’“

Jovan 14:28: „Čuli ste da sam vam rekao: ‘Odlazim [Ja, Isus] i vratiću

se k vama.' [svojim Duhom kao Utješitelj].“

Hrist ne bi mogao biti na svim mjestima i sa svakim u isto vrijeme u ljudskom obličju, ali kroz Duha, On može biti sa svima kao njihov Utješitelj. Tako Hrist dolazi kao naš Utješitelj kroz Svetog Duha, koji nam šalje, i kad primimo Sveti Duh, mi primamo i Duh od Oca, i kroz Duha, Njegovog Sina takođe (Rimljanima 8:9-11).

Sada bi trebalo da je vrlo jasno da je Hrist naš Utješitelj koji se takođe naziva Duhom istine. I radi daljeg pojašnjenja, evo četiri načina koje Sveto Pismo otkriva da je Hrist Duh istine.

1) Jovan 14:16,17,26; 15:26 otkriva da je Utješitelj Duh istine a Utješitelj je Hrist. „Neću vas ostaviti kao siročiće. Doći ću k vama.“ (Jovan 14:18)

2) Jovan 14:16 kaže da je Isus istina i putem Njegovog Duha On je Duh istine. „Isus mu odgovori: 'Ja sam put i istina i život.'“ (Jovan 14:6)

3) Duh istine ne govori od sebe; Njegov Otac mu kazuje šta će govoriti (vidi: Jovan 8:28; 12:49; 14:10, 24 i 16:13).

4) Duh istine takođe nam pokazuje ono što dolazi. U Otkrivenju 1:1 stoji da Isus Hrist otkriva ono što mu daje Njegov Otac.

Jovan 16:13: „Ali kad dođe Duh istine, uputiće vas u svu istinu, jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti ono što čuje i objaviće vam ono što dolazi.“

Zapazite u Jovanu 16:13 da Duh istine (Hrist) ne govori sam od sebe već što čuje od nekog drugog. U stihovima koji slijede nalazimo da je neko drugi Njegov Otac. Isus ne govori sam od sebe već ono što Ga Otac upućuje da kaže. I to ostaje isto kad se Hrist vrati kao naš Utješitelj i Duh istine. Čak ni svojim Duhom On ne govori sam od sebe već govori ono što čuje od svog Oca. Ovo opet potvrđuje veliki božanski princip o Ocu kao Izvoru svega i Sinu kao Kanalu svega.

Jovan 12:49: „Jer ja nisam govorio sam od sebe, nego mi je Otac, koji me je poslao, dao nauku šta da kažem i šta da govorim.“

Jovan 14:10: „Ono što vam ja govorim ne govorim sam od sebe, nego Otac koji stoji u meni čini svoja djela.“

Jovan 14:24: „Ko me ne voli, ne drži moje riječi, a riječ koju slušate nije moja, nego je od Oca koji me je poslao.“

Jovan 8:28: „Zato je Isus rekao: ‘Kad jednom podignete Sina čovječijeg, tada ćete znati da sam ja ono što kažem da jesam i da ništa ne činim sam od sebe, nego govorim onako kako me je Otac naučio.’“

Duh istine takođe nam pokazuje ono što dolazi, a u Otkrivenju 1:1 nalazimo da je to Hrist. Baš kao što su riječi koje On govori od Njegovog Oca, tako nam On pokazuje i ono što dolazi. Otuda nalazimo da se sva Pisma slažu bez ikakve kontradikcije ili nedoslednosti kao što je uvijek slučaj sa istinom.

Otkrivenje 1:1: „Otkrivenje Isusa Hrista, koje mu je dao Bog, da pokaže svojim slugama ono što će se uskoro dogoditi.“

Na kraju ovog izlaganja, malo ćemo se poslužiti i elementarnim rezonovanjem. Hrist je rekao da će *Otac u Njegovo ime poslati ili dati Parakletosa* koje je Sveti Duh. Kad bi Sveti Duh bio doslovno biće, ravnopravni treći član Božanstva, zar sam ne bi znao šta da radi i zar bi bilo potrebe da ga šalje ili daje Otac? Otac može dati samo nešto što potiče od Njega samog. To je prosto. Osim toga, Parakletos se šalje ili daje „u Hristovo ime“. To znači da nosi osobine i karakter Hristov u posredničkom smislu. I dok Hrist doslovno posreduje za Njegov narod u Nebeskoj svetinji, Duh koji Bog šalje je zapravo Hristov Duh koji takođe obavlja djelo spasonosne blagodati pripremajući nas za Božje i Hristovo kraljevstvo! To je neuporediva dobra vijest jevanđelja!

29. Šta je Comma Johanneum?

U pitanju je jedan dodatak Svetom Pismu koji je toliko čuven i dobro poznat da je čak dobio svoje ime. *Comma Johanneum* je comma, dio rečenice (kratka dopuna) u 1. Jovanovoj 5:7,8, što je „jedini“ pasus u cijeloj Bibliji koji kaže da su troje jedno bez pretpostavki ili nebiblijske ljudske logike. U većini Biblija čitamo: „Jer je troje što svjedoči na nebu: Otac, Riječ, i Sveti Duh; i ovo je troje jedno. I troje je što svjedoči na zemlji: duh, i voda, i krv; i troje je zajedno.“ (1. Jovanova 5:7,8 VSK)

Postoji naučni konsenzus da je ovaj pasus latinsko podmetanje koje je našlo svoj put u jednom grčkom manuskriptu u nekom ranijem vremenu dok ga nema u drugim. Uznemirujuće je otkriće da ne manjka dokaza koji otkrivaju da je ovaj tekst dodat. *Thomas Nelson and Sons Catholic Commentary*, 1951, na strani 1186 objašnjava: „Sada se uopšteno smatra da je ovaj pasus, zvani Comma Johanneum, opaska koja se uvukla u Stari latinski tekst i Vulgatu negdje ranije, ali je našla svoj put u grčki tekst tek u 15. ili 16. vijeku.“

Evo kako ispravno glasi tekst u Bibliji Novi revidirani prevod i drugim relevantnim prevodima: „Jer je troje što svjedoči, Duh, voda i krv, i to troje je jedno.“ (1. Jovanova 5:7,8)

Slijede komentari biblijskih skolara.

„Ovaj stih vjerovatno nije vjerodostojan. On nedostaje u svakom manuskriptu ove poslanice pisane prije nego što je izumljena štampa, sa jednim izuzetkom, Kodeks Montfortii, Trinity koledž, Dablin: ostalih koji izostavljaju ovaj stih ima sto dvanaest. On nedostaje u sirijskim, arapskim, etiopskim, koptskim, sahidijskim, jermenskim, slovenskim rukopisima, itd., ili jednom riječju, u svim antičkim verzijama osim Vulgate; a čak ni ovoj verziji ga nema u najstarijim i ispravnim manuskriptima. Takođe nedostaje kod svih antičkih grčkih crkvenih otaca, i u većini kod latinskih.

Riječi koje postoje u svim grčkim manuskriptima, sa izuzetkom Kodeksa Mantfortii, su sledeće:

1. Jov. 5:6. A on, Isus Hristos, došao je posredstvom vode i krvi; ne

samo vodom, već vodom i krvlju. I Duh svjedoči jer Duh je istina.

1. Jov. 5:7. Jer je troje što svjedoči:

1. Jov. 5:8. Duh, voda i krv, i to troje je jedno.

1. Jov. 5:9. Božje svjedočanstvo je veće od ljudskog svjedočanstva, koje mi prihvatamo.

Riječi koje izostavljaju svi manuskripti u svim verzijama osim Vulgate su: na nebesima, Otac, [Riječ i Sveti Duh, i ovo troje je jedno, i troje je što nosi svjedočanstvo na zemlji]. Da bi sve bilo jasnije, da svaki čilac može vidjeti šta je dodato, postaviću ove stihove sa umetnutim riječima u zagradama.

1. Jov. 5:6. I Duh svjedoči jer Duh je istina.

1. Jov. 5:7. Jer je troje što svjedoči: [na nebesima, Otac, Riječ i Sveti Duh, i ovo troje je jedno.

1. Jov. 5:8. I troje je što nosi svjedočanstvo na zemlji], Duh, voda i krv, i to troje je jedno.

1. Jov. 5:9. Božje svjedočanstvo je veće od ljudskog svjedočanstva, koje mi prihvatamo.“ (Adam Clarke’s Bible Commentary. Adam Clarke LL.D., F.S.A., 1715-1832)

„To je dodala neka preduzimljiva osoba ili osobe koja je osjećala da je Novi Zavjet žalosno manjkav u direktnom svjedočanstvu u prilog doktrine o Trojstvu koju je favorizovao i odlučio da popravi taj nedostatak... Pokušaj čitanja trinitarske doktrine direktno sa stranica Novog Zavjeta je gubljenje vremena.“ (Reasonable Belief: A Survey of the Christian Faith 1980, Anthony and Richard Hanson, p. 171)

„Ovaj stih zapravo nema podršku među ranim grčkim manuskriptima... Njegova pojava u kasnim grčkim manuskriptima zasniva se na činjenici da je Erazmo bio izložen crkvenom pritisku da ga uključi u svoj grčki NZ 1522, dok ga je izostavio u svoja dva ranija izdanja iz 1516. i 1519. godine pošto nije mogao naći nijedan grčki manuskript koji ga sadrži.“ (The Big Book of Bible Difficulties, Norman Geisler and Thomas Howe, 2008, pp. 540-541)

„Ovaj tekst vezano za svjedočanstvo na nebesima ne sadrži nijedan grčki manuskript koji je pisan ranije od petnaestog vijeka. Nije ga citirao nijedan duhovni pisac, niti neki rani latinski oci čak ni kad su ih predmeti

kojima su se bavili prirodno navodili da se pozovu na njega. Stoga je očigledno krivotvoren.“ (Emphatic Diaglott, Benjamin Wilson)

Erazmo nije uključio neslavni *Comma Johanneum* iz 1. Jovanova 5:7,8 u svoja izdanja grčkog Novog Zavjeta iz 1516. i 1519. godine, ali je našao svoj put u njegovom trećem izdanju 1522. zbog pritiska iz Katoličke crkve. Nakon pojave njegovog prvog izdanja 1516, podigao se veliki bijes zbog odsustva tog dodatka (comma) tako da je Erazmo morao da se brani. On je naveo da nije stavio *Comma* trinitarsku formulu zato što je nije našao u grčkim tekstovima koji je uključuju. Jednom kad je neko proizveo tzv. Kodeks 61, koji je napisao izvjesni Roj ili Froj sa Oksforda oko 1520. godine, on je nerado pristao da ga uključi u svom narednom izdanju. Erazmo je vjerovatno izmijenio tekst iz političko-teološko-ekonomskih razloga. (U Erazmovom trećem izdanju Novog Zavjeta takođe se pojavila nepostojeća riječ „crkva“ koja je u ranijim izdanjima bila pravilno prevedena kao „skupština“ – „eklesija“ na grčkom.)

Nema sumnje da drugi dio 1. Jovanove 5:7 i prvi dio 1. Jovanove 5:8 nikad nisu postojali u originalnoj i nadahnutoj Riječi Božjoj. Tekstualni skolar Bart Ehrman opisao je ovu krivotvorinu na sledeći način: „Ovo predstavlja najočigledniji primjer teološki motivisane korupcije u cijeloj tradiciji manuskripta Novog Zavjeta.“ Engleska Biblija Kralja Džejsma (KJV), prevedena 1611. godine, zadržala je ovu trinitarsku krivotvorinu ali zato je savremeni relevantni prevodi izostavljaju. I pošto ovaj tekst nije bio od Boga, od koga on u stvari potiče?

„Vidjela sam da je Bog posebno čuvao Bibliju; ipak kad je njenih pre-pisa bilo malo, učeni ljudi su u nekim prilikama mijenjali riječi, misleći da ih čine jasnijim, dok su u stvari mistifikovali ono što je bilo jasno, prilagođavajući ih njihovim ustanovljenim pogledima koji su bili vođeni tradicijom.“ (Ellen G. White, *Early Writings*, 220.2)

30. Trojstvena formula u Mateju 28:19

Trinitarci često kažu da Matej 28:19 podržava njihovo vjerovanje konstatujući da se dijeljenim autoritetom trojice obavezujemo za kršćavanje. Međutim, ovaj stih, čak i ako ga uzmemo zdravo za gotovo, ni na koji način ne afirmiše doktrinu o trojstvu koja tvrdi da su Otac, Sin i Sveti Duh tri su-jednaka, su-vječna bića koja čine jednog Boga. „Sveti Duh“ je sila i prisutnost Božja i Hristova i može funkcionisati nezavisno, iako nije doslovno treća osoba ili biće. To je način kako se predstavljaju Otac i Sin tamo gdje nisu Oni sami lično prisutni. Tako ovaj stih ukazuje na troje ali nikad ne govori da su oni jedno i ništa o njihovoj ličnosti. Niko ne negira da postoje Otac, Sin i Sveti Duh. „Zato idite i naučite sve narode, krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha.“ (Matej 28:19, u većini prevoda)

Ponavljamo, ako ovaj stih uzmemo ovakav kakav jeste:

- on ne kaže da postoje tri bića;
- on ne kaže da su oni tri u jedan ili jedan u trojici;
- on ne kaže da su ovo troje Božanstvo;
- on ne kaže da su ovo troje trojstvo;
- on ne kaže da su ovo troje su-jednaka ili su-vječna bića;
- on ne kaže da su ovo troje svi Bog;

pa ipak neki izvlače zaključak da ovo podržava njihovo vjerovanje u trojstvo, dok je jasno da nije tako. Trinitarci zaključuju nešto iz ovog stiha što on ne govori.

„Neka budu zahvalni Bogu za Njegove mnogostruke blagodati i budu ljubazni jedni prema drugima. Oni imaju *jednog Boga i jednom Spasitelja, i jednog Duha – Duha Hristovog* – koji će unijeti jedinstvo u njihovim redovima.“ (Ellen G. White, 9 Testimonies 189.3, 1909). Treća, uslovno rečeno osoba, je Duh Hristov, ne treće zasebno biće.

Autentičnost trinitističke formule u Mateju 28:19 je sporna

Brojni istraživači biblijskog originalnog teksta bavili su se pitanjem

da li je trojstvena formula u jevanđelju po Mateju 28:19 autentična ili nije. Jedan od njih je Stendford Rajvs (Standford Rives) koji u knjizi *Originalno Jevanđelje po Mateju* (Original Gospel of Matthew), izdatoj 2012. godine, izlaže dokaze da prvobitni tekst nije imao trinitističku formulu krštenja. Rajvs je pravnik i takođe klasični jezički skolar latinskog i grčkog. On je prikupio varijante Jevanđelja po Mateju iz širokog asortimana izvora i nakon opsežnog i napornog istraživanja njegova konačna najpribližnja rekonstrukcija teksta u Mateju 28:19 glasi: „Zato idite i naučite sve narode u moje ime.“

Kao što možemo zapaziti, on izostavlja „krsteći ih“ u ovom nalogu, što izvjesno ne može biti sporno jer krštavanje (uronjavanje pod vodu) u ime Gospoda Isusa Hrista je praksa koju bilježe Djela apostolska i ostali novosavezni spisi, koja počiva na utemeljenoj teološkoj platformi (vidi: Rimljanima 6:3-11). Ono što je za nas bitno je da se svi ozbiljni i nepristrasni istraživači slažu u zaključku da trinitističke formule u originalnom jevanđelju po Mateju nije bilo te da je ovaj tekst naknadno preuređen.

Nesklad kršteničke formule u Novom Savezu

Trinitistička krštenička formula pojavljuje se samo na jednom mjestu u Novom Zavjetu: u kanonskom grčkom Mateju 28:19. Paralelni tekst u Marku 16:15 je inače identičan osim što nedostaje ikakva trinitistička krštenička formula.

Uistinu, svaki preostali grčki manuskript Mateja 28:19 ima trinitističku formulu. Jedini ne-grčki tekstovi koji imaju varijantu koja je izostavlja su Šem-Tovov hebrejski Matej i neki stari latinski i sirijski tekstovi. Da li je moguće da je Matej 28:19 namjerno krivotvoren radi odbrane trinitizma pošto po svoj prilici svaki preživjeli grčki tekst Mateja datira od 340. godine n.e. ili kasnije? Jasno je da je mogao biti preuređen da niko i ne opazi štetu. Samo navodi crkvenih otaca iz ranijeg vremena mogli bi odati istinu. I zaista, postoji sedamnaest takvih citata i svaki od njih izostavlja trinitističku kršteničku formulu u svojim direktnim navodima Mateja 28:19.

Koliko je jak ovaj dokaz? Postoji konsenzus najkonzervativnijih

Str. / 170

skolara da je trojstvena formula u Mateju 28:19 dodata originalnom tekstu znatno kasnije, nakon usvajanja doktrine o trojstvu. Knjiga Djela apostolska i Pavlove poslanice iznova pokazuju da je prvobitna krštenička formula bila u Isusovo ime (vidi: Djela 2:38; 8:16; 10:43; 19:5; Galatima 3:27; Rimljanima 6:3; 1. Korinćanima 1:13-15).

„Ova istorijska zagonетка se ne rješava Matejom 28:19, pošto, prema širokom naučnom konsenzusu, to nije Isusovo autentično kazivanje, niti čak elaboracija o Isusovom kazivanju o krštenju.“ (The Anchor Bible Dictionary, Vol. 1, 1992, p. 585). Dalja istraživanja otkrivaju da je ovo slučaj pošto svi biblijski komentari i rječnici navode ovo pitanje tvrdeći da je sporni tekst „doradila“ Rimska crkva da podrži njihovu trinitarsku formulu.

Protestantski autoritet *Nova Šaf-Hercogova Enciklopedija religijskog znanja* slaže se da je trinitistička formula u Mateju 28:19 lažni dodatak:

„Isus, međutim, nije mogao dati Njegovim učenicima ovaj trinitistički nalog za krštenje posle svog uskrsenja; jer Novi Zavjet poznaje samo jedno krštenje u ime Isusovo (Djela 2:38; 8:16; 10:43; 19:5; Gal. 3:27; Rim. 6:3; 1. Kor. 1:13-15), koje se još uvijek praktikuje u drugom i trećem vijeku, dok se trinitistička formula javlja samo u Mat. 28:19, i zatim opet samo u Didahi⁵ 7:1 i Justinovoj Apologetici 1:61... Konačno, izrazito liturgijski karakter ove formule... je čudan; nije bilo svojstveno Isusu da daje takve formule... Formalna autentičnost Mat. 28:19 mora se osporiti...“ (The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge, Funk & Wagnalls, p. 435, 1908)

Još jedan jednako važan protestantski autoritet se slaže oko ovog predmeta. *Međunarodna standardna biblijska enciklopedija* u podnaslovu „Krštenje“ kaže:

„Matej 28:19 u jednom dijelu kanonizuje samo kasniju crkvenu situaciju... i njegova trinitistička formula strana je Isusovim ustima.“ (The International Standard Bible Encyclopedia, Vol. 4, p. 2637, 1915)

Čak i Rimo-katolička Jerusalimska Biblija (N.Y., 1966) priznaje u napomeni na strani 64:

⁵ Anonimna sažeta rasprava ranih hrišćana o Učenju dvanaest apostola.

„Moguće je da je ova formula [tj. trinitistička krštenička formula u Mateju 28:19] što se tiče punoće njenog izraza, odraz liturgijske upotrebe uspostavljene kasnije u primitivnoj zajednici. Treba se podsjetiti da Djela govore o krštavanju u ime Isusovo...”

Katolički skolar Bernard Henri Kuneo u svom djelu *Gospodnji nalog za krštenje: Istorijsko kritičko istraživanje* kaže:

„Pasusi u Djelima i Pismima sv. Pavla... izgleda da ukazuju na najraniju formu krštenja u ime Gospodnje... Da je Hrist dao takav nalog [u ime trojstva], nesumnjivo bi ga Apostolska crkva slijedila, i trebali bismo imati neke tragove ove poslušnosti u Novom Zavjetu. Ne mogu se naći takvi tragovi.“ (The Lord’s Command To Baptize: An Historical Critical Investigation, p. 27, Catholic University:1923)

Isto tako, *Enciklopedija Britanika* (1911) Vol. 26, objašnjava da Matej 28:19 očito nije prvobitno imao trinitističku kršteničku formulu koju nalazimo danas u Bibliji:

„Postoje naznake u Novom Zavjetu da se kršteničko priznanje obavljalo jednostavno u ime Hristovo (1. Kor. 1:13; Rim. 6:2; čak i posljednji dio Djela 8:37), ne u ime trojstva. Povrh toga, tekstualni kriticizam ukazuje da je rani tip čitanja Mateja 28:19 bio bez trostruke formule.“ (str. 774)

Navešćemo još citata iz relevantnih izvora:

„Kršteničku formulu je promijenila Katolička crkva od imena Isusa Hrista u riječi Oca, Sina i Svetog Duha u drugom vijeku.“ (Britannica Encyclopedia, 11th edition, Vol 3, pp. 365-366) Isti stav dijele neki katolički skolari gdje je primjetan napor da trojstvo gurnu što je moguće bliže izvornom hrišćanstvu, iako je činjenica da je zaživjelo tek u 4. vijeku.

„Svugdje u najstarijim izvorima se konstatuje da se krštenje obavljalo u ime Isusa Hrista.“ (Britannica Encyclopedia, Vol 3, p. 82)

„Rana crkva je uvijek krštavala u ime Gospoda Isusa do razvoja doktrine o trojstvu u 2. vijeku.“ (Canney Encyclopedia of Religion, p. 53)

„Hrišćansko krštenje se obavljalo koristeći riječi ‘u ime Isusovo.’“ (Hastings Encyclopedia of Religion, Vol 2, p. 377)

„Upotreba trinitističke formule bilo koje vrste ne sugerise se u ranoj istoriji crkve.“ (Ibid, Vol. 2. p. 378)

„Krštenje je uvijek bilo u ime Gospoda Isusa do vremena Justina
Str. / 172

Mučenika kad se koristila formula trojedinog.“ (Ibid, Vol. 2, p. 389)

„Termin ‘trojstvo’ potiče od Tertulijana, rimo-katoličkog crkvenog oca.“ (New International Encyclopedia, Vol 22, p. 477)

Koliko daleko unatrag možemo naći trinitističku kršteničku formulu u pisanim izvorima? Ona se može naći samo u onim spisima koji datiraju nakon crkvenog prihvatanja dogme o trojstvu u 300-im godinama. Ali u ranijim spisima možemo naći naznake drugačijeg čitanja spornog teksta upravo do istog perioda – 300-ih godina. Kao što je istaknuto u *Metodističkom Pregledu*:

„I postoji razlog za vjerovanje da se prvobitna zapovijest u Mateju odnosila samo na krštenje u ime Hristovo. Ovo čitanje [tj. nedostatak trinitističke formule], koje se može pratiti sve do četvrtog vijeka, odgovara činjenici da se u apostolskom dobu i kasnije krštenje obavljalo u ime Hristovo.“ (Methodist Review, Vol. 88, p. 148, January 1906),

Kenijeva Enciklopedija religije objašnjava da je promjena u Mateju 28:19 slijedila a ne prethodila promjenama u doktrini:

„Isprva su ljudi bili krštavani u ‘ime Isusa Hrista’ (Djela 2:38, 48) ili u ‘ime Gospoda Isusa’ (Djela 8:16; 19:5). Nakon toga, sa razvojem doktrine o Trojstvu, oni su krštavani u ime Oca, Sina i Svetog Duha.“ (Canney Encyclopedia of Religion, p. 53, 1921)

Ne postoje ranije sačuvani tekstovi Mateja od onih posle 325. godine n.e. Prije 4. vijeka postoje samo neki fragmenti papirusa grčkog jevanđelja po Mateju.

Osim Šem-Tova, dva stara ortodoksna latinska i sirijska teksta potvrđuju činjenicu da 28:19 nije imao trinitističku formulu. Čitamo u Enciklopediji religije i etike: „U svim postojećim [grčkim] verzijama taj tekst se nalazi u tradicionalnom obliku, premda se moramo podsjetiti da u starim afričkim latinskim i starim sirijskim verzijama postoji manjak na ovoj tački.“ (Encyclopedia of Religion and Ethics). To znači da pomenute verzije izostavljaju trinitističku kršteničku formulu.

Ona se isto tako ne nalazi u Marku 16:15.

„Formula koja se koristila bila je ‘u ime Gospoda Isusa Hrista’ ili neka srodna fraza; nema dokaza o upotrebi trostrukog imena... Najranija forma, predstavljena u Djelima apostola, bila je jednostavno uronjavanje

... u vodu, upotreba imena Gospodnjeg i polaganje ruku. Tome je dodato u različitim vremenima i mjestima koja se ne mogu sa sigurnošću identifikovati trostruko ime (Justin)...“ (Encyclopedia of Religion and Ethics, 1951, II, 384, 389)

„Dokazi... upućuju da se krštenje u ranom hrišćanstvu obavljalo ne u trostrukom imenu, već u ‘ime Gospoda Isusa.’“ (Interpreters Dictionary of the Bible, 1962, I, 351)

„Isprva se kršenje obavljalo u ime Isusovo, ali postepeno u ime trojedinog Boga: Oca, Sina i Svetog Duha.“ (A History of Christian Thought, Otto Heick, 1965, I, 53)

„Trinitistička krštenička formula... zamijenila je staro kršenje u ime Hristovo.“ (A History of the Christian Church, Williston Walker, 1947, p. 58)

„Novi Zavjet poznaje samo krštenje u ime Isusovo... koje se i dalje obavlja čak u drugom i trećem vijeku.“ (The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge, 1957, I, 435)

„Prirodno je zaključiti da se u najranijim vremenima krštenje obavljalo ‘u ime Isusa Hrista’, ili ‘u ime Gospoda Isusa’. Ovo gledište potvrđuje činjenica da su najranije forme kršteničkog vjeroispovjedanja bile u jednom – ne u trojici, što je bila kasnija vjeronauka.“ (Encyclopedia Biblica, 1899, I, 473)

„Trinitistička formula i trojno uranjanje nisu se jednoobrazno koristili od početka... Krštenje u ime Gospodnje bila je redovna formula novog Zavjeta. U 3. vijeku krštenje u ime Hristovo i dalje je bilo toliko široko rasprostranjeno da je papa Stefan, nasuprot Kiprijanu iz Kartagine, objavio da je ono punovažno.“ (Encyclopedia Britannica, 11th edition, 1910, Vol 2, p. 365)

Mnogi skolari insistiraju, čak i rimokatolički, da je crkva krivotvorila ovaj stih i dodala trinitističku formulu.

Konačno, Euzebij (cca. 260-340 n.e.) u 320-im godinama se poziva na hebrejsko Jevanđelje: „Oni su išli svim narodima, učeći svoju poruku u sili Hristovoj, jer On je zapovijedio, govoreći, ‘Idite i načinite učenicima sve narode u Moje ime.’“ (Eusebius, Ecclesiastical History, 3.5.2.)

Euzebij je prije 325. godine sedamnaest puta potpuno citirao ovaj
Str. / 174

pasus, i svaki put nije bilo trinitističke kršteničke formule. On je učestvo-
vao na Saboru u Nikeji i bio uključen u debatama o Božanstvu. Da je u
manuskriptima koje je posjedovao pisalo „u ime Oca i Sina i Svetog
Duha“, on nikad ne bi citirao „u Moje ime“. Međutim, njegovi citati posle
325. i sabora u Nikeji svi sadrže trinitističku formulu. To ukazuje da je Eu-
zebije i sam imao učešća u toj krivotvorini.

Kako god uzeli tekst iz Mateja 28:19, on niti dokazuje niti opovrgava
doktrinu o trojstvu, ali za trojstvenu formulu krštenja može se dokazati
da je naknadno dorađena.

Profesor Tabor komentariše: „Nedostatak trinitističke formule u
Mat. 28:19-20 je jedinstven [u Šem-Tovu] ali izgleda i kodeksima koje je
Euzebije pronašao u Cezareji: on navodi (H.E. 3.5.2): ‘Oni su na svom putu
išli svim narodima učeći njihovu poruku u sili Hristovoj jer On im je rekao:
‘Idite i načinite učenicima sve narode u Moje ime.’“

Euzebije koji je živio u Cezareji se u svojim ranijim (pre-trinitističkim
navodima) očito oslanjao na hebrejski original jevanđelja po Mateju
(izvjesno je da je Matejevo jevanđelje pisano na hebrejskom), a Euzebije
pominje Pamfilija kao svoj izvor za Mateja. Pamfilije je bio taj koji je pri-
kupio citate iz originalnog jevanđelja po Mateju i čuvao ih u biblioteci u
Cezareji. To potvrđuje Jerom oko 400. godine.

Velika vjerovatnoća da je Matejevo jevanđelje originalno pisano na
hebrejskom jeziku i kasnije prevedeno na grčki jezik, dodatno upućuje na
sumnje u manipulaciju sa Hristovim nalogom u Mateju 28:19.

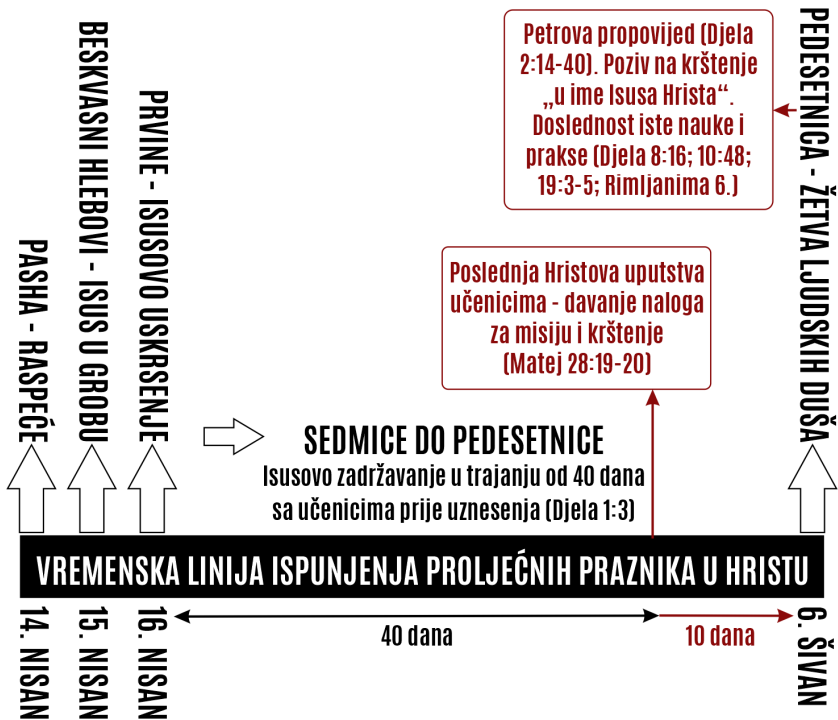
Nepobitni unutrašnji dokaz

Biblijski činjenično je dokazivo u Djelima apostolskim da se kršte-
nička formula postojano razlikuje od one u tradicionalnim verzijama Ma-
teja 28:19. Na Pedesetnici u Djelima 2:38 Petar uči: „Pokajte se i neka se
svako od vas **krsti u ime Isusa Hrista** za oprostjenje svojih grijeha, i primi-
ćete dar Svetog Duha.“ Zapazite vremenski okvir: bilo je **prošlo svega de-
setak dana otkako je Isus dao završni nalog učenicima za krštenje** (vidi:
Djela 1:3), **do ovog događaja** tako da nema govora da su učenici nešto
„zaboravili“! Povrh toga, Pedesetnica je bila naročit primjer njihovog

nadahnuća Duhom Božjim (vidi: Jovan 14:26; 16:13) tako da je ono što su iznosili bilo plod svjedočanstva Duha, ne njihova vlastita ineterpretacija!

BIBLIJSKI DOKAZ VALIDNOG KRŠTENJA

www.religija.me

U Djelima 8:16 stoji: „...nego su samo bili kršteni u ime Gospoda Isusa.“ U Djelima 10:48 čitamo: „Tako ih je uputio da se krste u ime Isusa Hrista.“ U Djelima 19:3-5 navodi se prvobitno učenje o krštenju: „Kad su to čuli, krstili su se u ime Gospoda Isusa.“ Dakle, ako je krštenička formula u tradicionalnom grčkom tekstu Mateja 28:19 zaista validna, to bi značilo da apostoli i prvi hrišćani nisu poštovali Isusov nalog, da su nepravilno krštavali ljude samo u Isusovo ime i napokon da nisu bili ni nadahnuti.

Pored toga, u trinitističkoj formuli trostrukog imena postoji logička

greška, jer „sveti duh“ nije vlastito ime. Ukoliko je ova trojstvena formula bila ono što je Isus zaista kazao, tada bismo ga morali optužiti da je govorio besmislice. To se nikako ne bi moglo usaglasiti sa ovom vrlo decidnom Isusovom izjavom: „A ovo je život vječni: da upoznaju **tebe jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao.**“ (Jovan 17:3) Zapazite da sam Isus potvrđuje da je Bog jedan i jedini, i da postoje **samo dvije** božanske Ličnosti, čije upoznavanje je „ulaznica“ za vječni život. Odatle se mora zaključiti da je svaki pokušaj odbrane trinitističke formule na osnovu Biblije apsolutno neodrživ. Čak i da nemamo nikakvih istorijskih dokaza o promjeni spornog teksta u 4. vijeku, **biblijski dokaz o unutrašnjoj konzistentnosti doktrine i prakse je dovoljan sam po sebi.** Pavle u Rimljanima poslanici objašnjava da je krštenje simboličko sahranjivanje našeg starog života u smrti Isusa Hrista (6:3,4), i ustajanje na novi život kao što je On ustao Njegovim uskrsnjem (6:5-11). Ako ovo znamo, kako se onda neko može krstiti još „u ime Oca i Svetog Duha“? Nema nikakve sumnje da jedino biblijski validno krštenje može biti samo u ime Gospoda Isusa Hrista (Djela 19:5)!

Dakle, prema najboljoj rekonstrukciji, Hristov nalog u Mateju 28:19,20 treba da glasi: „Zato idite i naučite sve narode, [krsteći ih] u moje ime, i učeci ih da drže sve što sam vas uputio. I evo, ja sam uvijek sa vama, sve do svršetka ovog doba. Amin.“ Moguće je da u originalnom rukopisu nije postojao samo dio u zagradama „krsteći ih“ ali to svakako nije sporno.

31. Da li je Otac veći od Isusa?

Šta je Isus mislio kad je rekao „moj Otac je veći od mene“, imajući u vidu neke druge izjave u Svetom Pismu koje sugerišu da je Sin jednak sa Ocem? Da li ima nekih kontradikcija u stihovima koje ćemo upravo razmotriti?

Jovan 14:28: „Čuli ste da sam vam rekao: ‘Odlazim i vratiću se k vama.’ Ako me volite, radovaćete se što odlazim k Ocu, jer je Otac moj veći od mene.“

1. Korinćanima 11:3: „Ali želim da znate da je svakom mužu glava Hristos, a ženi je glava muž, a Hristu je poglavar Bog.“

Filipljanima 2:5,6: „Neka u vama bude tendencija koja je u Hristu Isusu, koji, iako je bio u Božjem obličju, nije se grabio da bude jednak sa Bogom.“

Kološanima 2:9: „Jer u njemu [Hristu] nastava svaka punoća Božanstva tjelesno.“

Grčka riječ „teotes“ za Božanstvo u Kološanima 2:9 označava božansku prirodu. Tako punoća božanske prirode Oca prebiva u Njegovom Sinu Isusu Hristu. Riječ „obličje“ u Filipljanima 2:6 označava „oblik/prirodu“ te tako Pavle govori da je način na koji je Hrist jednak sa Njegovim Ocem u „prirodi“ koju je naslijedio kao Njegov Sin.

Riječ „veći“ u Jovanu 14:28 odnosi se na položaj na isti način kao sa ljudskim ocem i sinom ili kao sa mužem i ženom. 1. Korinćanima 11:3 konstatuje da je glava ženi muž. Ali da li to znači da je muž superiornije biće od svoje žene? Odgovor je očigledno ne. Ona je ljudsko biće baš kao muškarac i oni su jednaki u prirodi. Muž je veći od žene samo po položaju. Isto je primjenljivo na oca i sina. Otac je veći jer je otac, a isto važi za našeg nebeskog Oca i Njegovog Sina. Otac je veći po položaju u tome što je On prvi i Izvor života, ali nije veći u prirodi ili obličju kao što je konstatovano u Filipljanima 2:6.

„Otac je već od Sina u tome što je On bio prvi.“ (James White, Review and Herald, Jan 4, 1881).

„Dok su obojica iste prirode, Otac je prvi u vremenskom smislu. On je takođe veći po tome što nije imao početak, dok je Hristova ličnost imala početak.“ (E.J. Waggoner, The Signes of the Times, April 8, 1889)

Važno je primijetiti i upotrebu grčkih riječi „Despotos“ i „Kirios“ u Novom Savezu. Evo jednog dobrog primjera: „Jer imaju neki ljudi koji su se uvukli među neopreznima koje su Pisma još davno odredila za sud, bezbožnici, koji blagodat našeg Boga pretvaraju u izgovor za besramna dela i koji se odriču **jedinog Gospodara Boga**, i našeg **Gospoda Isusa Hrista**. (Juda 1:4) „Despotos“ na grčkom znači gospodar ili vlasnik u apsolutnom smislu, onaj kojima ima potpunu jurisdikciju nad svime. Ovaj izraz primjenljiv je samo na Boga Oca (vidi takođe: Luka 2:29; Djela 4:24; Otkrivenje 6:10; 2. Petrova 2:1), dok se termin „Kirios“ (Gospod) može odnositi i na Hrista (kao u ovom stihu).

Dakle, zapažamo isti koncept jednakosti u prirodi, ali Hrist se potčinio Ocu pošto je On veći po tome što mu je Otac, Izvor svega. U ovim stihovima nalazimo princip poglavarstva i potčinjavanja ustanovljen od Boga koji važi kako za Božanstvo tako i u braku i porodici. Ova načela takođe otkrivaju da su Bog i Hrist stvarni Otac i Sin.

Na taj način Bog je dizajnirao poredak života da bude funkcionalan, održiv i skladan, koji se ne zasniva na međusobnom nadmetanju već na dopunjavanju.

Doktrina o trojstvu uništava ovo božansko načelo, što ima direktne negativne posledice ne samo u teologiji već i u shvatanju međuljudskih odnosa. Tako se umjesto božanskih principa vjernici navode da prihvate svjetovna načela koja se uglavnom kreću ka dvije krajnosti – nametanju kontrole nad drugima ili demokratiji (svi imaju „jednaka“ prava).

Međutim, mi takođe nalazimo da je Otac „dao“ svom Sinu svaku moć i stavio sve u Njegove ruke. Tako je Hristu dat „uzvišeni položaj“ i On „načinjen jednakim“ sa svojim Ocem u sili i autoritetu. Ali premda je Otac učinio svog Sina jednakim, Njegov Otac je i dalje veći nego On, i Sin se i dalje pokorava svom Ocu.

„**Data mi je** sva vlast na nebu i na zemlji.“ (Matej 28:18; uporedi sa Danilo 7:13,14) „Moj Otac mi je sve predao.“ (Matej 11:27) I Jovan je pisao: „Otac voli Sina i sve je **predao** u njegove ruke.“ (Jovan 3:35) „Koji je

otišao na Nebo, i On je Bogu zdesna, i pokoreni su mu anđeli i vlasti i sile.“ (1. Petrova 3:22) Biti „s desne strane Bogu“ znači imati sledeći po redu autoritet do Boga.

„Sin Božiji je bio sledeći u autoritetu do velikog Zakonodavca.“ (Ellen G. White, Spirit of Prophecy, Vol. 2, p. 9)

„Bog je Otac Hristov; Hrist je Sin Božji. Hristu je dat uzvišeni položaj. On je načinjen jednakim sa Ocem.“ (Ellen G. White, 8 Testimonies 268.3). Doktrina o trojstvu tvrdi da su Otac, Sin i Sveti Duh tri su-jednaka, su-vječna Boga. Ali zapazite da Elen Vajt ovdje konstatuje da je Hrist bio NA-ČINJEN JEDNAKIM sa Njegovim Ocem, od strane svog Oca kao što otkriva Sveto Pismo, opet dokazujući da je ova doktrina od Sotone laž.

Adam i Eva (muškarac i žena) su u stvari u maloj razmjeri primjer Oca i Sina. Razmotrite 1. Korinćanima 11:3 i pasus koji slijedi vezano za biblijsko poglavarstvo. „Žene neka budu poslušne svojim muževima kao Gospodu, jer je muž poglavar ženi kao što je i Hristos poglavar pozvanima, i on je spasitelj tog tijela. I kao što su pozvani podređeni Hristu, tako neka i žene budu poslušne svojim muževima u svemu.“ (Efescima 5:22-24)

Biblijsko poglavarstvo	
Otac	Sin
Muž	Žena
Hrist	Zajednica vjernika
Starješina / Propovjednik	Zajednica vjernika

Božanski obrazac biblijskog poglavarstva koji definiše „prauzor“ Oca i Sina otkriva važna načela. Na primjer, na isti način na koji je Bog poglavar Hristu, muž je glava svojoj ženi, i opet Hrist je glava svojoj Skupštini. Dok je Adam bio načinjen od zemaljskog praha, Eva je proistekla od Adamovog rebra. Nema logičnog razloga da Bog postupi na taj način osim da nam pokaže da jedno biće može proisteći iz drugoga i da dijele istu prirodu. Tako je dat živi primjer kako je Hrist proizašao od Oca i dijeli istu božansku prirodu.

Ovo takođe otkriva zašto je zaređivanje žena pogrešno. Na primjer, doktrina o trojstvu tvrdi da postoje tri su-jednaka bića i da je bilo koje od

njih tri moglo igrati ulogu Sina i umrijeti za nas. Tako doktrina o trojstvu dopušta promjenu uloga, i po tom principu, svako u gornjoj tabeli može mijenjati uloge. Otuda preokretanje uloga čovjeka i žene u vođstvu crkve nije manja zabluda od podređivanja Hrista crkvi, što se faktički i događa kad se crkva postavi iznad Boga. Muževi se takođe mogu podrediti svojim ženama. Tako, na primjer, u katolicizmu postoji ustanova pape koji je navodno „Otac očeva“ (surogat nebeskog Oca).

Ovo je sve kršenje božanskog obrasca koji je uspostavio sam Bog. Preokretanje bilo koje od navedenih pozicija mijenja poredak uspostavljen od Boga na primjeru Oca i Sina. Tako trinitarski pogled ne prati božanski obrazac i nebeski primjer i pokreće lavinu problema. Na primjer, ako je Sveti Duh treće biće, kako se to uklapa u božanski obrazac? 2 nije jednako 3 niti je 3 jednako 1. Treće su-jednako biće mora biti uljez koji pokušava da obori božanski princip.

Otac i Sin	Adam i Eva
Sin je proistekao od Oca (Jovan 8:42; Izreke 8:22-30).	Žena je proistekla od čovjeka (Postanje 2:21-23).
Otac je poglavar Hristu (1. Korinćanima 11:3).	Čovjek je glava ženi (1. Korinćanima 11:3).
Nebeska Porodica je nazvana po Ocu.	Ljudska porodica je nazvana po Adamu.
Sin je izašao od Oca i stoga je iste suštine kao Otac po nasleđu (božanske prirode).	Eva je potekla od Adama i stoga je iste suštine kao Adam po nasleđu (ljudskoj prirodi).
Sin se naziva Bogom (ili Jehovom) po nasleđu. Hrist se naziva Bogom ali On nije Bog od kojeg je proistekao.	Eva je nazvana „čovječicom“ po nasleđu. Eva je ljudsko biće ali ona nije čovjek od kojeg je proistekla.
Jednakost kroz odnos (jedan Duh).	Jednakost kroz odnos (jedno tijelo).
Od Oca je sve poteklo, On je Izvor svega, a Hrist Kanal svega (1. Korinćanima 8:6).	Od Adama (izvora) kroz Evu (kanal) nastao je cijeli ljudski rod i to načelo se ponavlja u daljoj reprodukciji.
Sve je načinjeno kroz Hrista (Efevcima 3:9).	Cijelo čovječanstvo je došlo kroz Evu (Postanje 3:20).
Otac je poglavar nebeske Porodice.	Adam je glava zemaljske porodice.

32. Da li je Isus bio sveznajuć i svemoćan na zemlji?

U Jovanu 21:17 nalazimo Petrovo priznanje Hristu: „Ti znaš sve“. Kako onda da razumijemo Isusovu izjavu: „A o tom danu ili času niko ne zna, ni anđeli na nebu ni Sin, već Otac.“ (Marko 13:32; uporedi sa Matej 24:36) Tako ovdje imamo problem jer Isus sam priznaje da nešto ne zna. Sveto Pismo takođe navodi: „Isus je rastao, napredovao u mudrosti i uživao sve veću naklonost Boga i ljudi.“ (Luka 2:52) Kako napredujete u mudrosti kad znate sve? I dalje: „Iako je bio Sin Božji, iz onoga što je pretrpio naučio se poslušnosti.“ (Jevrejima 5:8) Da li je Isus bio ograničen ljudskim tijelom pripremljenim za Njega i morao učiti stvari baš kao mi što činimo? Šta je, dakle, Petar mislio? Da li je bio u pravu? Jer Isus mu nije oponirao. Ili je postojao neki način na koji je Isus efektivno znao sve što mu je bilo potrebno?

Odgovor nalazimo u mnogim Pismima kao u Jovanu 14:26: „A utješitelj, Duh Sveti, koga će Otac poslati u moje ime, poučiče vas svemu i podsjetiče vas na sve što sam vam govorio.“ Da li to znači da ćemo mi bukvalno znati sve čemu bi nas Duh mogao podučiti? Može li ljudski um ikad sadržati sve neograničeno znanje Božje? To nije realno čak ni u uslovima bez grijeha. Ovdje treba istaći da nema ništa što nas Duh Božji ne može naučiti ili otkriti nama ili Njegovom Sinu. Otac zna sve i tako je Hrist mogao znati **SVE ŠTO MU JE BILO POTREBNO** kroz silu Svetog Duha, bilo da su to misli drugih ljudi u određenim situacijama ili neko znanje koje mu je trebalo po volji Božjoj (riječ je o **SVRHOVITOM ZNANJU**, u skladu sa glavnom svrhom Njegove misije na zemlji). Da ne biste shvatili pogrešno, to ne znači da je Isus imao ili upražnjavao sposobnost da ide okolo i čita misli ljudima, nego mu je Bog svojim Duhom davao ono što mu je potrebno za realizaciju Njegove misije onda kad je to bilo zaista potrebno.

I stvar se ne zaustavlja sa sveznanjem Duha Božjeg već se odnosi i na silu u Duhu. U Mateju 12:22-32 nalazimo da je Isus istjerao demona.

Fariseji su tvrdili da je to uradio đavolskom silom (što znači da postoji i ta mogućnost kao obmana u obmani od Sotone i demona). Ali Isus, budući u potpunosti čovjek, je rekao da je to učinio Duhom Božjim. Zatim ih je informisao da mogu govoriti protiv Sina čovječjeg i da im bude oprošteno, ali hula na Svetog Duha neće se oprostiti. Zašto? Jer 28. stih kaže da je to učinio silom Svetog Duha. Sjetite se da je Isus bio Riječ koja je načinjena tijelom i da je bio potpuno čovjek. Fariseji nisu uvrijedili Sina čovječjeg već Duha Božjeg čijom silom je demon bio istjeran te su tako hulili na Svetog Duha pripisujući djelo Duha Božjeg Sotoni. U svakom slučaju, Isus ne bi istjerivao demone silom Svetog Duha da je sam po sebi imao sve-moć. Isus je rekao: „Ja ne mogu ništa da učinim sam od sebe.“ (Jovan 5:30)

Zapazite da Matej 12:22-32 otkriva da je neoprostivi grijeh i hula protiv Svetog Duha pripisivanje rada Svetog Duha Sotoni. Neki trinitarci koji ovo ne razumiju zaključuju da hula na Svetog Duha može biti dijeljenje istine o ovom predmetu, što je jasno da nije tako. Ali šta je sa trinitarcima? Da li bi oni u stvari mogli biti krivi zbog hule na Svetog Duha? Šta ako je „Duh Božji“ „Duh OD Boga“ baš kao što Biblija konstatuje, a ne nešto nazvano „bog sveti duh“, što Biblija nikad ne kaže? Ako je doktrina o trojstvu u krivu, tada je Sveti Duh zaista tvorevina Sotone prije nego Duh od Oca i Sina. I ako je kreacija Sotone, kome trinitarci pripisuju rad Svetog Duha? Oni nesvjesno pripisuju rad Duha Božjeg Sotoni, što je u stvari neoprostivi grijeh! Ne možete dopustiti sebi da budete u krivu oko toga.

„Šta sačinjava grijeh protiv Svetog Duha? To je voljno pripisivanje Sotoni djela Svetog Duha.“ (Ellen G. White, 5 Testimonies 634.1, 1889)

Biblija u više navrata otkriva da su čuda koja je Hrist izvodio dok je bio na zemlji činjena od Njegovog Oca na nebesima. Jovan 11:40,41 ukazuje da je Lazar podignut iz mrtvih kroz Isusovog Oca. Svako veliko čudo koje je Isus uradio na sličan način činili su Njegovi učenici ili starosavezni proroci, uključujući hodanje po vodi i podizanje mrtvih (Matej 14:29; Jovan 14:12; Djela 20:9,10; 1: Kraljevima 17:22). Ovo nije znak da su oni imali svu moć već znak da je Bog bio s njima kao što je bio i sa Njegovim Sinom. Nakon što je iscijelio paralizovanog čovjeka, mnoštvo se čudilo i

„počelo da slavi Boga što je ljudima dao takvu vlast“ (Matej 9:8). Petar objašnjava: „Naime, o Isusu iz Nazareta, kako ga je Bog pomazao Svetim Duhom i silom, a on je prolazio zemljom čineći dobro i liječeći sve koje je Đavo tlačio, jer je Bog bio s njim.“ (Djela 10:38) Isus takođe objašnjava: „Otac koji stoji u meni čini svoja djela.“ (Jovan 14:10)

„Sva čuda Hrist je vršio za namučene i napaćene silom Božjom, kroz službu anđela.“ (Ellen G. White, Review and Herald, Jan 21, 1873)

Aktivno sudjelovanje anđela u realizaciji Plana spasenja potvrđuje Sveto Pismo na mnogo mjesta, a to je slučaj i kad se radi o posebnim Božjim proročkim otkrivenjima. Da je i Isus u svojoj zemaljskoj misiji zavisio od pomoći Božjih anđela, svjedoči nam On sam prilikom svog hapšenja kad je jedan od učenika posegao za nožem u namjeri da odbrani Isusa: „Zar misliš da ne bih mogao da zamolim Oca da mi sad pošalje više od dvanaest legionara anđela?“ (Matej 26:53) Zašto bi Isus ako je posjedovao božansku prirodu uporedo sa ljudskom za svoje oslobađanje zavisio od intervencije anđela?

Tako Biblija otkriva da je Hrist samo znao ono što je naučio kao čovjek i što mu je Njegov Otac otkrio kroz Duha. Pošto naš Otac na Nebesima zna sve, Hrist je takođe efektivno mogao znati sve što mu je potrebno ako mu Duh Božji otkrije. Stoga ako Isus nije znao dan i čas svog povratka, to je moglo biti samo zato što mu to Njegov Otac nije otkrio, a razlog zašto je to bio slučaj nije nam rečen. Razložno je pretpostaviti da jedno takvo otkriće ne bi bilo u skladu sa Njegovom misijom i Božjim planom, čak i da je to mogao znati kad su ga učenici pitali. Takva informacija bila bi kontraproduktivna ne samo za učenike već i sav Božji narod ubuduće. Osim toga, božansko sveznanje ne podrazumijeva predodređenje. To znači da Bog daje priliku za spasenje svima koja nije uslovljena fiksiranjem budućeg prelomnog trenutka, već primarno zavisi od naše voljnosti ili nevoljnosti da se pokajemo i pomirimo s Bogom, tj. mogućnosti i htjenja koji mogu nepovratno potrošeni ako se saživimo sa grijehom. Dakle, Bog u svom sveznanju ZNA kako i kada će se određene stvari završiti, ali to ne znači da On „šteluje“ događaje u sudbinskom smislu.

Sveto Pismo pokazuje da je Isus znao misli drugih ali da ovo ne bismo pogrešno shvatili kao zloupotrebu moći (što je svojstveno okultizmu) i da

Str. / 184

bismo bili dosledni biblijskoj nauci, to je moralo biti kroz Svetog Duha. Petar, Eliša i Danilo su takođe u određenim situacijama znali šta drugi misle, što im je bilo otkriveno od Boga (Djela 5:1-4; 2. Kraljevima 5:25-27; Danilo 2:28-30).

Neki će odgovoriti da Isus nije znao neke stvari u Njegovoj ljudskoj prirodi ali je znao u svojoj božanskoj prirodi pošto dogma o trojstvu uči o jednoj osobi koja postoji u dvije prirode. Isus nije mogao imati dva uma, jedan koji je nešto znao i drugi koji to nije znao, naravno ukoliko ne želite izaći sa apsurdnom tvrdnjom da um i tijelo nisu u korelaciji.

Zašto je tako teško prihvatiti i razumjeti da su učenici i mnogi drugi činili ista čuda kao što je Isus činio silom Svetog Duha (Rimljanima 15:9), i tako kad je Isus došao kao čovjek da ih je činio na isti način? Čini se da većina odbija prihvatiti da je njihov Gospod i Spasitelj ostavio mnogo toga kad je došao kao čovjek, i da ne mogu podnijeti misao da neko vrijeme nije bio sveprisutan, svemoćan i sveznajuć. Takve snažne predrasude, koje uz to atakuju na zdravi razum, mogla je proizvesti samo indoktrinacija dogmom o trojstvu. Većina ipak prihvata da je Hrist ostavio svoju sveprisutnost ali samo zato što nemaju izbora i nikako ne mogu eskivirati tu činjenicu. Međutim, koliko njih je prestalo da razmatra nevjerovatnu ljubav našeg Spasitelja koja se, između ostalog, ogledala i u Njegovom privremenom ostavljanju ovih preimućstava, što čini Njegovu žrtvu mnogo većom, koja je mogla biti kobna u kosmičkim razmjerama. Isus je čak morao ostaviti svoje dostojanstvo i podizati se kao svaka beba tog vremena. Prihvatanjem činjenica iz Svetog Pisma, mi ne moramo tražiti druge tekstove kako da opovrgnemo neku izjavu ili joj izvrnemo smisao. Mi moramo biti u stanju da uskladimo sva Pisma i shvatimo da kad smo prinuđeni da zabijamo kvadratni klin u okruglu rupu tada radimo nešto pogrešno.

Pavle u Filipljanima 2:5-9 govori o žrtvi i poniznosti Hristovoj u pogledu onoga što je ostavio došavši kao čovjek, sve do momenta smrti, i da mi trebamo imati isti um i odnos kao On. Grčki tekst kaže da je On mogao imati obličje ili prirodu Božju ali je ispraznio sebe, što znači da je ostavio po strani one božanske atribute koji bi Ga spriječili da živi i umre kao jedan od nas. Da je zadržao isto obličje i božansku prirodu, On nikad

ne bi bio umoran ili podnosio patnju i druge stvari kroz koje je prošao u ljudskom obličju. Isus je imao sve uključujući besmrtnost, i sve je to voljno ostavio i žrtvovao radi nas. Ali On je podnio najveću žrtvu kad je umro kao čovjek jednom od najmučnijih i najtežih smrti koja se može zamisliti. Kad ljudi odbijaju da priznaju šta je Isus napustio, oni takođe propuštaju da priznaju veličinu i dubinu žrtve koju je stvarno podnio za nas i kako to demonstrira nemjerljivu ljubav koju On i Njegov Otac imaju za nas.

Šta je, dakle, Isus dobio nazad kad se vratio Ocu? Činjenica je da nam to nije specifično rečeno. Ali znamo da je povratio svoju sveprisutnost kroz Svetog Duha kao našeg Utješitelja. Na primjer, Isus je rekao: „I evo, ja sam uvijek sa vama, sve do svršetka ovog doba.“ (Matej 28:20) Takođe znamo da je Isus zadržao ožiljke na svojim rukama, stopalima i slabini (Jovan 20:25-27). Iz Njegove izjave: „Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji“ (Matej 28:18), pretpostavljamo da je dobio natrag sva ovlašćenja i autoritet, što Ga takođe kvalifikuje za božansko posredovanje ne samo svojim Duhom već u ličnoj službi u Nebeskoj Svetinji. Osim toga, kako se Hristu mogla dati vlast po Njegovom povratku na Nebo ako je to nešto što oduvijek ima sam po sebi? Onaj koji daje vlast i autoritet svakako mora biti veći od onog ko to prima. Tek kad budemo jednom s Njim moći ćemo shvatiti koliko je velika bila žrtva Oca i Sina i nevjerojatna ljubav za nas.

Evo još jednog primjera za razmatranje koji mnogi previđaju. Otkrivenje 1:1 konstatuje: „Otkrivenje Isusa Hrista, koje mu je dao Bog, da pokaže svojim slugama ono što će se uskoro dogoditi. I on je to poslao i pokazao u znacima preko svog anđela svom sluzi Jovanu.“ Ovo otkrivenje je dato Isusu Hristu od Boga. Zašto bi Hrist imao potrebu da mu Njegov Otac otkriva ove stvari ako je sam po sebi su-jednak Bogu Ocu i zna sve?

Sve izloženo nam kazuje da Isus ne može biti jedini pravi Bog Otac, od koga je sve, kao što tvrdi doktrina o trojstvu.

33. Da li je Isus bio besmrtnan?

Doktrina o trojstvu uči da je Isus Hrist su-jednak sa svojim Ocem na svaki način. Odatle proizilazi tvrdnja da pošto Otac ne može umrijeti, onda ne može ni Njegov Sin. Ali Biblija kaže da postoji samo jedna Osoba koja ne može umrijeti a to je Bog Otac. Biblija govori da kad se Isus pojavi Njega će „u svoje vrijeme pokazati blagosloveni i jedini Silni Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima, *jedini koji ima besmrtnost*, koji prebiva u nedostupnoj svjetlosti, koga niko od ljudi nije vidio niti ga može vidjeti.“ (1. Timoteju 6:14-16) Ovo može biti samo naš nebeski Otac jer On je jedini koji „prebiva u nedostupnoj svjetlosti, koga niko od ljudi nije vidio niti ga može vidjeti.“ Mi, pak, znamo da ćemo se i sami jednog dana „obučiti u besmrtnost“ (1. Korinćanima 15:53).

Dakle, kad Biblija kaže da „samo Otac ima besmrtnost“, to mora značiti besmrtnost u apsolutnom i neograničenom smislu. Biblija otkriva da je Bog Otac jedini koji ne može umrijeti ni pod kakvim okolnostima. Kad bi to bilo moguće, sav život i tvorevina bili bi ugroženi. Isus je načinjen podložan smrti i „umro za naše grijeh“ (1. Korinćanima 15:3). Čovjek može umrijeti, „duša koja sagriješi, ona će umrijeti“ (Ezekijel 18:20). Anđeli mogu umrijeti, jer je „oganj trajni pripremljen za đavola i njegove anđele“ (Matej 25:41). Pridjev „trajni“ („eonski“ na grčkom) odnosi se na izvršni Božji sud u završnom dobu (eonu) Plana spasenja (Otkrivenje 20:7-15), sa konačnim i trajnim poslasticama. Bog je rekao Sotoni: „Zato ću posred tebe pustiti vatru koja će te proždrijeti. Pretvoriću te u pepeo na zemlji pred očima svih koji te gledaju... Snaći će te propast koju ne očekuješ i nikada te više neće biti.“ (Ezekijel 28:18,19) Prema tome, istina je da je Otac jedina Osoba koja ne može umrijeti ni pod kakvim okolnostima, što isključuje Njegovog Sina koji je „okusio smrt za svakoga“ (Jevrejima 2:9). Tako Hrist nije bio besmrtnan kad je bio ovdje na zemlji, a primarni razlog zašto je postao ljudsko biće bio je da može posrednički umrijeti za naše grijeh. Sin Božji je stradao stvarnom smrću za naše grijeh (vidi: Isaija 53:6; 1. Jovanova 2:2).

Neki tvrde da je Isus sišao sa nebesa i nastanio se u ljudskom tijelu te je samo umrlo ljudsko tijelo dok je božanska priroda sa nebesa ostala živa. Da bi odbranili koncept trojstva, neki teolozi razdvajaju Hristovu utjelovljenu ljudsku i božansku prirodu (jer Bog ne može umrijeti), od kojih je prva umrla na krstu, dok druga „nije“. Tako, prema njima, da je Isus sagriješio, On kao čovjek ne bi mogao biti vaskrsnut ali Sin Božji ne bi umro niti bi to promijenilo trinitarsku strukturu Božjeg bića. Ove besmislene tvrdnje bi značile da „drugo lice Božanstva“ nikad nije ni napustilo Oca, čak ni kada se utjelovio, jer su, prema dogmi o trojstvu, oni „nerazdvojni“. Dalja „logika“ ovih pretpostavki vodi nas zaključku da posle Hristovog vaskrsenja na Nebu postoje dva Sina, jer onaj „božanski“ nije ni napuštao trojstvo. Odavde bismo takođe morali zaključiti da je samo ljudska žrtva podnesena za naše otkupljenje. Nebiblijski je kazati da je ljudska žrtva dovoljna da iskupi čovječanstvo ili da je samo polovina Hrista umrlo. Ako se Hrist samo pretvarao da umire, to povlači nužnost da postane čovjek i mogao je to uraditi bez utjelovljenja.

Autor poslanice Jevrejima kaže da je On „bio učinjen malo manjim od anđela, krunisan slavom i čašću jer je pretrpio smrt“ (Jevrejima 2:9). Sam Hrist je pojasnio Jovanu da je On bio mrtav: „Bio sam mrtav, i evo živim u vjekovima vjekova, i imam ključeve od smrti i hada.“ (Otkrivenje 1:18) Isus Hrist je stvarno „umro za naše grijehe, kao što piše u Pismima; bio je sahranjen i uskrsnuo je treći dan, kao što piše u Pismima.“ (1. Korinćanima 15:3,4)

„Osim toga, kad je po obličju postao čovjek, ponizio se i postao poslušan sve do smrti, i to smrti na krstu.“ (Filipljanima 2:8)

„On se ponizio i uzeo smrtnost na sebe. Kao član ljudske porodice, on je bio smrtnan.“ (Ellen G. White, Review and Herald, Sept 4, 1900)

34. Da li je Isus Bog Otac ili Otac vječni?

Isus je rekao da On nije bio Otac više od 80 puta. Dok ostaju jedno u namjeri, Isus i Otac su dva jasno odvojena i različita bića kao što smo prethodno već vidjeli. Više nego jednom, Otac je govorio Isusu sa neba. „A glas sa neba reče: ‘Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji!’“ (Matej 3:17) Ili su Isus i Otac dvije odvojene pojedinačne osobe, ili možemo optužiti Isusa da je proizvodio neke iluzije.

„Božanska priroda u ličnosti Hristovoj nije bila transformisana u ljudsku prirodu i ljudska priroda Sina čovječjeg nije bila promijenjena u božansku prirodu, ali one su bile tajanstveno pomiješane u Spasitelju čovječanstva. On nije bio Otac ali je u Njemu prebivala sva punoća Božanstva tjelesno.“ (Ellen G. White, Letter 8a, July 7, 1890)

„Čovjek Hrist Isus nije bio Gospod Bog Svemogućí, Hrist i Otac su, pak, jedno.“ (Ellen G. White, Manuscript 140, 1903)

„Jedinstvo koje postoji između Hrista i Njegovih učenika ne uništava ničiju ličnost. Oni su jedno u namjeri, u umu, u karakteru, ali ne u ličnosti. Tako su Bog i Hrist jedno.“ (Ellen G. White, 8 Testimonies 269.4, 1904)

Međutim, dogma o trojstvu koja 3 su-jednaka boga „pakuje“ u jednog Boga neminovno povlači za sobom apsurdan zaključak da je Isus Bog Otac. Trinitarski teolozi čine velike napore u pokušajima da to „dokažu“.

Da li je Isus Vječni Otac?

„Jer nam se rodi Dijete, Sin nam se daje, kome je vlast na ramenu, i ime će Mu biti: Divni, Savjetnik, Bog silni, Otac vječni, Knez mirni.“ (Isaija 9:6, Daničić)

Odgovor leži u ispravnom prevodu sa hebrejskog jezika. „Haldejci su to ovako izrazili: ‘Čovjek koji živi zauvijek.’ Vulgata: ‘Otac budućeg doba.’ Lowth: ‘Otac trajnog (vječnog) doba.’ Doslovno, to je Otac vječnosti.“ (Albert Barnes’ Notes on the Bible)

Tako u hebrejskom tekstu, ova fraza doslovno znači „Otac vječnosti“,

ne „Otac vječni“. Dakle, Isaija 9:6 ne kaže da je Hrist Otac već da je On Otac svega vremena koje dolazi. To je prikladna proročka najava za ono što je Mesija imao postići. Dakle, treba praviti razliku između apsolutne vječnosti koja pripada isključivo Bogu Ocu i uslovne vječnosti u smislu trajnog vremenskog kontinuuma ili onog što Biblija naziva eonima.

Vrlo su rijetka izdanja Biblije koja ovu dionicu tačno prevode.

„Jer Dijete nam se rodi, Sin nam se daje, vlast će biti na njegovom ramenu. Ime će mu biti Divni, Savjetnik, Moćni Bog, Otac vječnosti, Knez Mira.“ (Isaija 9:6, Young’s Literal Translation)

„Jer nam se dijete rodi, sin nam se daje, vlast će biti na njegovom ramenu; i zvaće se Divni, Savjetnik, Moćni Bog, Otac vječnosti, Knez mira.“ (Isaija 9:6, Darby)

Kroz Isusa je stvoreno sve te je na taj način On takođe Otac stvaranja (Jevrejima 1:2; Jovan 1:3; Kološanima 1:16,17). Takođe je interesantno zapaziti da grčka Septuaginta iz koje su Isus i apostoli navodili citate ne sadrži ovu frazu. Kako je, dakle, ta fraza koja je pogrešno prevedena našla svoj put u hebrejskoj Bibliji?

„Jer Dijete nam se rodi, Sin nam se daje; poglavarstvo će doći na njegovom ramenu. I nazivaće ga Čudesnim, Glasnikom Savjeta Božjeg, Ocem budućnosti, Predvodnikom blagostanja.“ (Isaija 9:6, Septuaginta)

Grčki Stari Savez ili Septuaginta otkriva šta je najvjerovatnije originalno stajalo u Isaiji 9:6. Septuagintu su preveli 70-72 jevrejska skolara oko 300-200. godine prije n.e., što znači da je došla od najstarijih i pouzdanih dostupnih manuskripta. Međutim, hebrejski Stari Savez ustanovili su Mazoreti u 6. vijeku n.e. Poznato je da se dosta tekstualnih oštećenja i dodataka uvuklo u hebrejski tekst između 6. i 7. vijeka. Možemo da se pitamo odakle se pojavio ovaj dodatni tekst u Isaiji 9:6 koji se čak ni ne prevodi ispravno u većini prevoda.

Jedno je sigurno, a to je da niko ne može poreći da samo jedan od ovih prevoda može biti ispravan. Izvorna Božja Riječ izvjesno nikad nije kontradiktorna sama sebi i zdravom razumu.

35. Jedinstvo Isusa i Oca

Poznavanje Oca

„Isus mu odgovori: ‘Ja sam put i istina i život. Niko ne dolazi k Ocu osim kroz mene. Da ste upoznali mene, upoznali biste i mog Oca. Od sada ga poznajete i vidjeli ste ga.’ A Filip mu reče: ‘Gospode, pokaži nam Oca i to nam je dovoljno.’ Isus mu reče: ‘Već sam toliko vremena s vama, a ti me, Filipe, još nisi upoznao? Ko je vidio mene, vidio je i Oca. Kako onda kažeš: Pokaži nam Oca? Zar ne vjeruješ da sam ja u Ocu i da je Otac u meni? Ono što vam ja govorim ne govorim sam od sebe, nego Otac koji stoji u meni čini svoja djela.’“ (Jovan 14:6-10)

Niko ne dolazi ka Ocu, osim kroz Isusa. Da li je ovo proizvoljna paradigma, jer su tako tri velika nebeska bića odlučila u svom savjetu ili je to zaista tako, u smislu da je to realnost koja postoji u univerzumu, da je nemoguće upoznati Oca, osim kroz Hrista?

Ako čitamo Bibliju onako kako piše, onda moramo „uhvatiti“ Hrista za Njegove riječi da ne postoji nijedan način kako možemo poznati Oca, osim kroz Njega. Zašto?

„Ovako kaže Gospod: ‘Neka se mudar čovjek ne hvali svojom mudrošću... Ko se hvali, neka se hvali time što je razborit i što mene poznaje, što zna da sam ja Gospod i da pokazujem dobrotu, pravdu i pravednost na zemlji, jer mi je to milo’, govori Gospod.“ (Jeremija 9:23,24)

Istinsko poznanje Boga znači znati kakav je Njegov karakter i ličnost. Razmislite o tome samo na trenutak: za nas, kao stvorena bića, bi bilo nemoguće da zaista poznajemo Njega, a ne Njegova djela. Zašto? Ovdje imamo Biće za koje ne znamo odakle je došlo i kako radi sve ove stvari. Jedino što znamo je da On čini ove stvari, uključujući i to da nas održava u životu. To što nema porijeklo, čini za nas nemogućim da Ga poznajemo u čisto odnosnom aspektu. Opet, zašto? Zbog toga što kada znate nečije porijeklo, možete tu osobu poznati na osnovu toga kome ona pripada, a ne nužno na osnovu toga šta ona radi.

Ovo je momenat kada Sin Božji dolazi da nas spasi. Pogledajte pažljivo: „Kao što Mene poznaje Otac i Ja poznajem Oca.“ (Jovan 10:15)

Nasleđe koje je Isus dobio od Oca omogućilo mu je da zaista poznaje Oca u aspektu samog odnosa. Isusova mogućnost da na ovaj način poznaje Oca koji nema porijeklo, dok ga Isus ima, je dovoljan dokaz Njegovog božanskog porijekla. Stvoreno biće nikada ne bi moglo da „poznaje“ biće koje nema porijeklo. To je nemoguće. Ipak, Isus, božanski Sin Božji, poznaje Oca. Stoga, samo kada gledamo u Isusa, možemo se povezati sa Vrhovnim Bićem u aspektu odnosa. Termin Sin Božji je Njegovo najveće veličanstvo i slava. On je Onaj koji je izišao od Oca. Ovo je porijeklo odnosa, odnosa koji postavlja temelj za isto takvo kraljevstvo, kraljevstvo veza, na kome se mogu zidati djela i rad.

Upravljanje univerzumom mora biti kroz Sina zbog toga što Njegovo porijeklo, koje je od Oca, osigurava odnosnu prirodu Očevog kraljevstva (vidi: Kološanima 1:15-17; Isaija 9:6,7). Na ovoj osnovi je poznavanje Sina jedini put kako možemo zaista poznati Očevo srce. Ovo je pravi i jedini razlog zbog čega je Isus dao sledeću izjavu: „Da ste upoznali mene, upoznali biste i mog Oca. Od sada ga poznajete i vidjeli ste ga.“ (Jovan 14:7)

Jedino kroz Hrista možemo spoznati našeg beskonačnog Boga. Kroz Onog koji ima porijeklo možemo upoznati Onoga koji nema porijeklo. Isus je jedini put do Oca!

Zapazimo da su i Jevreji Isusovog vremena, slično kao trinitarci, bili zavedeni idejom da porijeklo Mesije ne može biti poznato: „A evo, javno govori i ništa mu ne kažu. Da nisu i poglavari zaista spoznali da je on Hristos? Ali za njega znamo odakle je, a kad Hristos dođe, niko neće znati odakle je.“ (Jovan 7:26,27)

Apsurd trojstva je u sledećem: da bi očuvali i odbranili Hristovo božanstvo, jednakost sa Ocem, oni uništavaju Njegov identitet. Isusovo sinaštvo i Njegovo porijeklo su sve za nas i upravo je u ovome slava Njegove ličnosti. Porijeklo Sina Božjeg je kritična veza koja nam omogućava da zaista poznajemo Oca. Bez ovoga, nikada Ga ne bi mogli zaista poznavati.

Ja i Otac jedno smo

U Jovanu 10:30, Isus je objavio: „Ja i Otac jedno smo.“

Ovo je vjerovatno najčešće pogrešno navođeni i pogrešno shvaćeni stih koji danas koriste trinitarci. Mnogi zaključuju da ovo znači da su Isus i Otac isto biće prema dogmi o trojstvu. Ipak ovaj stih nikad ne bi trebalo pogrešno razumjeti pošto je Isus tačno objasnio šta je mislio malo kasnije u jevanđelju po Jovanu. Tako je ovo odličan primjer kako su trinitarci indoktrinirani sa unaprijed stvorenim idejama.

Dio zbrke u pogledu broja bića dolazi iz nerazumijevanja riječi „jedno“. Jednostavno, „jedno“ u Bibliji ne znači uvijek brojčanu količinu. Zavisno od konteksta, „jedno“ često označava jedinstvo.

Ovaj princip zapažamo vrlo rano u Svetom Pismu. „Zato će čovjek ostaviti svog oca i svoju majku i prionuće uz svoju ženu i postaće oboje jedno tijelo.“ (Postanje 2:24) „Jedno tijelo“ ovdje ne znači da se bračni par smiješao u jedno ljudsko biće nakon vjenčanja, već da su postali ujedinjeni u jednoj porodici. Rimljanima 12:5 kaže: „Tako smo i mi, iako nas je mnogo, jedno tijelo u Hristu, a kao pojedinci smo udovi jedni drugima.“ Da li nas ovo čini sve jednim hrišćaninom? Trebalo bi da odgovorite potvrdno ako slijedite logiku trojstvene formule.

Jevrejske vođe bili su bijesni zbog Isusove izjave u Jovanu 10:30 i gledali da Ga pogube jer su mislili da Isus tvrdi da je jednak sa Bogom. „Judejci su mu odgovorili: ‘Ne kamenujemo te zbog dobrog djela, nego zbog hule, zato što se ti, premda si čovjek, praviš da si Bog.’“ (Jovan 10:33) Tri stiha kasnije nalazimo Isusovo objašnjenje gdje je rekao da se Njegova tvrdnja odnosi na to da je On Sin Božji. „Kako onda vi onome *koga je Otac posvetio i poslao na svijet* kažete: ‘Huliš’, zato što sam rekao: *‘Ja sam Božji Sin?’*“ (Jovan 10:36)

Tako Isus očito nije mislio da je ista osoba sa Ocem jer je Sin različita osoba od Oca i Otac od Sina. Kao što stoji u jednom biblijskom komentaru stiha Jovan 10:30: „To se dalje pokazuje korišćenjem glagolske množine, ‘Ja i moj Otac [εσμεν] mi smo jedno.’“ (Gill’s Commentary)

U svakom slučaju, ne moramo špekulisati šta je Isus mislio kad je rekao da su On i Njegov Otac jedno, jer kasnije Hristove riječi otkrivaju

tačno šta je mislio. Hrist je mislio na jedno u jedinstvu kao što se vidi i iz Njegove molitve da učenici mogu biti jedno sa Njim i Njegovim Ocem. Ova molitva nije imala u vidu jednog učenika sa dvanaest glava, već dvanaest učenika koji djeluju zajedno u duhovnom jedinstvu.

„I dao sam im slavu koju si ti dao meni, *da budu jedno kao što smo mi jedno.*“ (Jovan 17:22)

„Sveti Oče, čuvaj ih zbog svog imena koje si mi dao, *da budu jedno, kao što smo i mi.*“ (Jovan 17:11)

Jovan 14:11 se često pogrešno citira kao da navodno ukazuje da su Otac i Sin isti Bog. „Vjerujte mi da sam ja u Ocu i da je Otac u meni.“ Na osnovu ovog pogrešnog razumijevanja, ako slijedimo isti obrazac tumačenja onda bismo trebali objasniti kako smo mi takođe u Njemu i On u nama. „U taj dan ćete spoznati da sam ja u Ocu svom, i vi u meni, i ja u vama.“ (Jovan 14:20) „Da svi jedno budu, kao ti, Oče, što si u meni i ja u tebi; da i oni u nama jedno budu.“ (Jovan 17:21)

I pošto doktrina o trojstvu uči o 3 su-jednaka bića, onda prema ovoj doktrini, izjava u Jovanu 10:30 bi trebalo da glasi: „Ja i moj Otac i Sveti Duh smo jedno.“ Ali nema ništa od toga.

Ko je vidio mene, vidio je i Oca

U Jovanu 14:9 Isus je rekao: „Ko je vidio mene, vidio je i Oca.“ Da li je Hrist mislio da je On bio Otac ili da je On „jasno obličje Njegovog Oca“ te da tako ima istu prirodu, atribut i slavu? Drugim riječima, ko vidi jednog, vidio je i drugog. Evo nekih teoloških komentara na ovu temu.

„Ko je vidio mene; ne tjelesnim očima, već očima razumijevanja; taj je posmatrao savršenstvo Božanstva u meni:

Vidio je i Oca; savršenstvo koje je u njemu takođe; jer isto što je u meni je u njemu, i isto što je njemu je u meni: ja sam njegovo tačno obličje, i posjedujem istu prirodu, atribut i slavu kao i on; tako da ko vidi jednog, vidio je drugog.“ (John Gill's Exposition of the Entire Bible on John 14:9)

Hrist je jasno obličje Njegovog Oca. „Onima kojima je bog ovog doba zaslijepio nevjernički um, da do njih ne prodre svjetlost slavne dobre

vijesti o *Hristu, koji je obličje Boga nevidljivog.*“ (2. Korinćanima 4:4)

„Ko je obličje Božje – Isus je nazvan obličjem Božjim:

(1) U pogledu svoje božanske prirode, njegovoj tačnoj sličnosti Bogu u božanskim atributima i savršenstvu; vidi Kol. 1:15 i Jev.1:3; i

(2) U njegovim moralnim atributima kao Posrednika, čime pokazuje slavu Očevu ljudima. On je ‘nalik’ Bogu u svakom pogledu pošto je nazvan njegovim obličjem, i kroz njega je božansko savršenstvo obznanjeno ljudima. Poseban predmet nenaklonosti i mržnje Sotone je to što slava Hristova, koji je obličje Boga, treba sjati na ljudima i ispuniti njihova srca. Sotona mrzi ovo obličje, on mrzi da ljudi postanu poput Hrista, i on mrzi sve što ima sličnost velikom i slavnom Jehovi.“ (Albert Barnes’ Notes on the Bible on 2 Corinthians 4:4)

„On je slika nevidljivog Boga, prvorodeni prije svakog stvaranja.“ (Kološanima 1:15)

„Koji budući sjajnost slave i obličje bića Njegovog, i noseći sve u riječi sile svoje, učinivši sobom očišćenje grijeha naših, sjede s desne strane prestola veličanstva na visini.“ (Jevrejima 1:3)

Sin je u većoj ili manjoj mjeri reprodukcija svog oca. On u određenoj mjeri ima osobine i lične karakteristike svog oca. Ne savršene naravno jer nema savršenstva u ljudskoj reprodukciji. Ali nema nesavršenstva u Bogu ili nekom od Njegovih djela, te je tako Hrist „jasno obličje“ Očeve ličnosti.

Tako je Isus govorio da je On obličje svog Oca i da ima istu prirodu, atribute i slavu. Hrist naravno nije ovo mogao doslovno misliti jer nas Sveto Pismo informiše da „Boga nikada niko nije vidio“ (1. Jovanova 4:2). Samo Sin Božji je vidio jedinog pravog Boga Oca: „To ne znači da je iko vidio Oca, osim onoga koji je od Boga, on je vidio Oca.“ (Jovan 6:46) Ako su oni „jedno“ tj. „jedan Bog“ kao što tvrdi dogma o trojstvu, onda Sin ne bi imao nikakve potrebe da viđa Oca.

„Hrist je snažno utisnuo na učenike činjenicu da Oca mogu vidjeti samo vjerom. Boga ne može vidjeti u spoljašnjoj formi nijedno ljudsko biće. Samo Hrist može predstaviti Oca čovječanstvu [citiran Jovan 14:9].“ (Ellen G. White, Review and Herald, Oct 19, 1897)

Prema učenju o trojstvu, ovaj stih bi trebao da glasi: „Ko je vidio mene, vidio je Oca i Svetog Duha.“ Ali opet nema ništa od toga.

36. Da li je Toma vjerovao da je Isus Otac?

U Jovanu 20:28 nalazimo poznatu Tominu izjavu: „Toma mu na to reče: ‘Moj Gospod i moj Bog!’“

Okolo ove Tomine izjave zaista se može samo nagađati zašto je on to rekao, ali budući da je bio veoma sumnjičav, bilo bi razumljivo ako je ova izjava data u momentu šoka i nevjerstva. Toma je bio Jevrej i moguće da je koristio jedan vid izražavanja koji je bio uobičajen u starosaveznom vremenu kad se na naimenovane Božje predstavnike ukazivalo kao na „boga“. Hebrejska riječ za Bog je „elohim“ i može se odnositi na sledeće:

„a) vladari, sudije, ili božanski predstavnici na posvećenim mjestima ili oni koji su odražavali božansko veličanstvo i moći;

b) božanska, natprirodna bića uključujući Boga i anđele.“ (Brown-Driver-Briggs’ Hebrew Definitions)

Dakle, Toma nije nazvao Isusa Bogom u trinitarskom smislu već vjerovatno obraćajući mu se kao nekom ko odražava božansku silu ili veličanstvo ili kao vladaru. Ako ovo nije slučaj, onda je sledeća opcija najvjerovatniji razlog zašto je Toma to rekao.

Stojeći unutar granica ispravne gramatike, nalazimo obraćanje dvojici različitih pojedinaca u izrazu „ο κυριος μου και ο θεος μου“ – Moj Gospod i moj Bog.“ Međutim, izraz „ειπεν αυτω“ – reče mu“ znači da govori samo jednoj osobi.

Dakle, polazeći povjerenje u gramatiku, treba da pronađemo tumačenje koje je ne krši. Ovo može biti urađeno ako razumijemo da dok je Toma govorio tim riječima Isusu, on se obraćao i Isusu i Ocu koji je u Isusu. Aktuelni kontekst podržava ovo shvatanje do kojeg se dolazi razmatranjem poslednjeg ranijeg poznatog razgovora koji je Isus imao sa sumnjičavim Tomom i Filipom.

Jovan 14:5-10: „Tada mu je Toma rekao: ‘Gospode, ne znamo kuda ideš. Kako bismo znali put?’ Isus mu odgovori: ‘Ja sam put i istina i život. Niko ne dolazi k Ocu osim kroz mene. Da ste upoznali mene, upoznali biste i mog Oca. Od sada ga poznajete i vidjeli ste ga.’ A Filip mu reče:

‘Gospode, pokaži nam Oca i to nam je dovoljno.’ Isus mu reče: ‘Već sam toliko vremena s vama, a ti me, Filipe, još nisi upoznao? Ko je vidio mene, vidio je i Oca. Kako onda kažeš: Pokaži nam Oca? Zar ne vjeruješ da sam ja u Ocu i da je Otac u meni? Ono što vam ja govorim ne govorim sam od sebe, nego Otac koji stoji u meni čini svoja djela.’

U Tominom prisustvu, Filip govori Isusu da bi viđenje Oca bilo dovoljno za njega. Isus odgovara Tomi i Filipu da ko je vidio Njega (Isusa), vidio je i Oca zato što je Otac u Njemu. Ali Toma još uvijek nije shvatao.

Sledeći poznati razgovor koji je Toma imao sa Isusom je pasus u Jovanu 20:26-29. Toma se sada konačno osvjedočio da Otac radi kroz Isusa, da je čak podigao Isusa iz mrtvih, i da tako vidjeti Isusa znači vidjeti Oca, te otuda Tomin uzvik: „Moj Gospod (tj. Isus) i moj Bog (tj. Otac).“ Toma se nije obratio Isusu kao svom „Gospodu Bogu“.

Mi takođe znamo da nije moguće da je sumnjičavi Toma izjavio da je Isus jedini Bog iz sledećeg.

Nekoliko stihova ranije, Jovan bilježi da se ustali Isus pojavio Mariji Magdaleni i rekao joj: „Nemoj me doticati, jer još nisam uzašao k Ocu, nego idi mojoj braći i reci im: ‘Uzlazim k svom Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu.’“ (Jovan 20:17)

Isus je rekao da je Njegov Bog Njegov Otac i da je Njegov Bog takođe Marijin Bog. Da li je Isus rekao Mariji da je On njen Bog? Nasuprot, Isus je bio vrlo izričit u konstataciji da je Njegov Bog takođe njen Bog.

I pošto je ustali Isus nazvao Oca „Mojim Bogom“, kako Isus može biti Bog ako i On ima Boga? Jovan zaista nije mislio da je Toma nazvao Isusa „moj Bog“ u trinitarskom smislu kad je Jovan upravo zapisao da je Isus nazvao Oca „Moj Bog“. Toma nije mogao zvati Isusa Bogom zato što je Jovan napisao da je Isus uzašao istom Bogu kojeg su Marija i Toma imali.

I dalje, samo jedan stih nakon Tominog priznanja, Jovan zaključuje pišući: „Isus je pred učenicima učinio i mnoga druga čuda, koja nisu zapisana u ovom svitku. A ova su zapisana da biste vjerovali da je Isus zaista Hristos, Sin Božji.“ (Jovan 20:30,31)

Jovan nije napisao „da biste vjerovali da je Isus Bog“. Da je tako, za Jovana bi bilo puno veće da objavi Isusa kao Boga nego da je On Sin Božji.

37. Može li samo Bog opraštati grijehе?

Obmanutost nekih trinitaraca lako se vidi u njihovom fokusu na riječi fariseja dok su slijepi za riječi samog Hrista. Neki tvrde da je Isus Otac zato što su fariseji rekli da samo Bog može opraštati grijehе.

Marko 2:7: „Zašto ovaj tako govori? On huli. Ko može da oprašta grijehе osim jednoga Boga?“

Ali ovi fariseji kojima je Hrist rekao da neće ući u kraljevstvo nebesko (Matej 5:20; Matej 23:13) nisu znali ili prihvatili da je Isus Sin Božji kojemu je dat autoritet od Njegovog Oca da čini tako. Tri stiha kasnije Isus nam kazuje da mu je dat autoritet da oprašta grijehе.

„Ali znajte da Sin čovječiji ima vlast da oprašta grijehе na zemlji!“ (Marko 2:10)

Zapazite da On to radi kao „Sin čovječiji“ tj. kao Čovjek, koje ovlašćenje su dobili i Hristovi sledbenici kroz koje radi isti Duh Božji i Hristov (vidi: Matej 16:19; Jovan 20:23).

I ne samo silu da oprašta grijehе. Isus je takođe rekao: „Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji.“ (Matej 28:18) I Jovan je pisao: „Otac voli Sina i sve je predao u njegove ruke.“ (Jovan 3:35)

Zapamtite da je „sva vlast“ i „sva moć“ **data** Sinu! Ako je Sin Bog kao Otac što je Bog i ako je Sin svemoćan kao Otac, kako onda može išta biti „dato“ Sinu ako je On isti Bog? Kako Bogu može biti „dato“ ono što je oduvijek posjedovao? Bog ne može zavisiti o nikome ili ničemu da bi mu se nešto moglo „dati“. Ali mi vidimo da je Isusu moralo biti „dato“ sve u Njegove ruke, baš kao mu je dat autoritet za oprašta grijehе kao Predstavniku Njegovog Oca.

38. Treba li da obožavamo samo Boga?

Neki tvrde da Matej 4:10 kaže da se samo Bog treba obožavati, a pošto se Isus obožava, onda Sin mora biti Otac.

Matej 4:10: „A Isus mu reče: ‘Odlazi, Sotono! Jer, zapisano je: Klanjaj se Gospodu, svome Bogu, i njemu jedinom služi.’“

Kad je Isus rekao „zapisano je“, On je citirao Ponovljeni Zakon 6:13 iz Septuaginte (LXX) gdje stoji: „Boj se Gospoda, svog Boga i njemu jedinom služi.“

Prva stvar koju valja zapaziti je da tehnički ovi stihovi ne kažu „obožavati samo Boga“. Oni kažu da samo Bogu treba služiti. Međutim, postoji element bogoslužnja u riječi „služiti“ u ovom stihu. U svakom slučaju, pošto je Isus rekao da trebamo služiti drugima, to očigledno nije ono o čemu On ovdje govori. I pošto je Otac naložio obožavanje Njegovog Sina, ni to ne može biti ono što je Isus govorio. „I opet kad uvodi Prvorođenog u svijet kaže: ‘Neka mu se poklone svi anđeli Božji.’“ (Jevrejima 1:6)

Ne treba zaboraviti da Filipljanima 2:5,6 konstatuju da je Isus „jednak“ sa Njegovim Ocem u prirodi te otuda potpuno božanski i naravno vrijedan obožavanja. Isus je takođe rekao: „Da bi svi poštovali Sina kao što poštuju Oca. Ko ne poštuje Sina, ne poštuje ni Oca koji ga je poslao.“ (Jovan 5:23)

Šta je, dakle, Isus rekao Sotoni što mnogi pogrešno shvataju? Nije teško to doznati. U Mateju 4:10 Isus je rekao „jer je pisano“. Tako Isus ukazuje na primjer nečega u Pismima Starog Saveza. Da bi pronašli odgovor, sve što moramo učiniti je da pogledamo na šta se Isus pozvao što ima primjenu na ono što je On rekao Sotoni. Zapazite referencu.

Ponovljeni Zakon 6:13-15: „Boj se Gospoda, svog Boga, njemu služi i njegovim se imenom zaklinji. Ne idite za drugim bogovima, za bogovima naroda koji su oko vas – jer je Gospod, tvoj Bog, je revnosni Bog među vama – da se Gospod, tvoj Bog, ne bi žestoko razgnjevio na tebe i da te ne bi istrijebio s lica zemlje.“

Stvar ne može biti očiglednija. To je bilo pitanje „idolatrije“ koje je

lažno obožavanje u službi lažnim bogovima. Obožavati Hrista i služiti mu nije idolatrija. Isaija 14:12-14 nam kazuje da je Sotona želio da bude obožavan poput najvišeg Boga. Sotona je želio da obori Sina Božjeg i da on bude obožavan kao bog, i stoga mu je Isus citirao Pismo Starog Saveza koje kaže da ne treba služiti ili „ići za drugim bogovima“. Tako ove Hristove riječi treba uzeti u kontekstu onoga što je On citirao. Hrišćani često zanemaruju kontekst određenog pasusa i primjenjuju riječi na način koji im nikad nije bio namijenjen. To se obično događa kad pokušavaju dokazivati iz Svetog Pisma nešto što nije tačno ili nekad u nepoznavanju osnovnih pravila tumačenja.

Dakle, mi trebamo obožavati Boga, ne lažne bogove, te ovaj nalog stoga ne isključuje obožavanje Sina Božjeg koji je po prirodi i datom autoritetu jednak Ocu. I mi trebamo služiti Bogu, ne lažnim bogovima, a to ne isključuje služenje Hristu. Takođe je vrlo važno da shvatimo *izvršnu božansku funkciju Sina Božjeg*, ne samo kroz kompletnu realizaciju Plana spasenja, već i kao autoriteta koji je sledeći do Oca u svim vremenima. Sveto Pismo navodi neke eksplicitne tekstove koji potvrđuju Isusove božanske ingerencije i djelovanje (Jovan 5:19-30; Matej 11:27; Otkrivenje 5:8,13; Jevrejima 1:1-13), što se implicitno provlači kroz cijelu Bibliju. Podsjetimo se da se velika borba vodi između Hrista i Sotone koju je Sotona započeo osporavanjem božanskog autoriteta Sina Božjeg, s kojim se želio izjednačiti. To znači da se kroz Plan spasenja pokazuje istina i o Ocu i o Sinu i opravdava njihov karakter i položaj.

Iz navedenog možemo nedvomisleno zaključiti da obožavanje pripada obojici – Ocu i Sinu.

39. Da li je Isus podigao samog sebe iz mrtvih?

Oni koji kažu da Isus mora biti Bog na osnovu teksta u jevanđelju po Jovanu 10:18 i tvrde da je Isus podigao samog sebe iz mrtvih previđaju da Sveto Pismo najmanje 22 puta konstatuje da Ga je Njegov Otac podigao iz mrtvih.

Grčka riječ „eksusija“ označava „autoritet“, „jurisdikciju“, „slobodu“, „moć“, „pravo“ i „snagu“, i treba je prevoditi kao „vlast (autoritet)“, pa zeći pri tom pažljivo na sve ostale riječi u rečenici, baš kao što je to urađeno u Bibliji NRP ili nekim savremenim prevodima na engleskom jeziku.

„Zato me Otac i voli, jer ja polažem svoj život da bih ga opet primio. Niko mi ga ne oduzima, nego ga ja sam od sebe polažem. Imam vlast da ga položim i imam vlast da ga opet primim. Takvo sam uputstvo primio od svog Oca.“ (Jovan 10:17,18 NRP)

Parafrazirano, Isus izjavljuje da, prema Planu spasenja i Savjetu sa svojim Ocem, On zna da treba dobrovoljno položiti svoj život kao posredničku Žrtvu za grijeh, ali da ima autoritet, ili preciznije pravo, da ga opet dobije ili primi natrag tj. da bude uskrsnut na život kako bi nastavio sa drugom fazom svoje misije iskupljenja ljudskog roda – posredovanjem u nebeskoj Svetinji. I da je takvu direktivu odnosno uput primio od Oca. Logično, ako umrete, neophodna je životodavna sila izvan i nezavisno od vas da biste bili vraćeni u život tj. uskrsnuti. Jedina sila te vrste je sila Boga Oca, uz asistenciju anđela. Pravo na uskrsenje, u pravnom smislu tog pojma, Isus je stekao poslušnošću Ocu i bezgrešnošću, tako da ga smrt nije mogla zadržati.

Obratite sada pažnju na prevod ista dva stiha u Novom Zavjetu Vuka Stefanovića Karadžića:

„Zato me Otac ljubi, jer ja dušu svoju polažem da je opet uzmem. Niko je ne otima od mene, nego je ja sam od sebe polažem. Vlast imam položiti je i vlast imam uzeti je opet. Ovu sam zapovjest primio od Oca

svog.“

Ispravno preveden ovaj stih poprima potpuno novo značenje gdje nema očiglednih kontradikcija pošto svi niže navedeni stihovi konstatuju da je Bog podigao svog Sina iz mrtvih. Napominjemo da su dati izvodi nekih stihova koji se tiču isključivo ovog predmeta.

Djela 2:24: „Ali Bog ga je uskrsnuo oslobodivši ga okova smrti, jer nije bilo moguće da ga smrt zadrži.“

Djela 2:32: „Tog Isusa Bog je uskrsnuo, čemu smo svi mi svjedoci.“

Djela 3:15: „Ali Bog ga je podigao iz mrtvih, čemu smo mi svjedoci.“

Djela 4:10: „Isusa Hrista Nazarećanina, koga ste vi razapeli, a koga je Bog podigao iz mrtvih.“

Djela 5:30: „Bog naših praočeva uskrsnuo je Isusa, koga ste vi ubili i objesili na drvo.“

Djela 10:40: „A Bog ga je treći dan uskrsnuo i dao mu da se pokaže ljudima.“

Djela 13:30: „Ali Bog ga je podigao iz mrtvih.“

Djela 13:33: „Da ga je Bog u potpunosti ispunio nama, njihovoj djeci, time što je podigao Isusa.“

Djela 13:34: „A da ga je uskrsnuo iz mrtvih tako da se više neće vratiti u raspadljivost, Bog je ukazao rekavši...“

Djela 13:37: „A onaj koga je Bog uskrsnuo nije vidio raspadanje.“

Djela 17:31: „Jer je odredio dan u kom namjerava da sudi svijetu po pravdi, preko čovjeka kog je za to odredio, što je potvrdio pred svim ljudima uskrsnuvši ga iz mrtvih.“

Rimljanima 4:24: „Vjerujemo u Onoga koji uskrsnu Isusa Hrista Gospoda našega iz mrtvih.“

Rimljanima 6:4: „Kao što je Hristos uskrsnut iz mrtvih slavom Očevom.“

Rimljanima 10:9: „Ako u svom srcu vjeruješ da ga je Bog podigao iz mrtvih, bićeš spasen.“

1. Korinćanima 6:14: „A Bog je uskrsnuo Gospoda, a i nas će uskrsnuti svojom silom.“

1. Korinćanima 15:15: „Jer smo svjedočili protiv Boga da je uskrsnuo Hrista...“

2. Korinćanima 4:14: „Znajući da će onaj koji je uskrsnuo Isusa uskrsnuti i nas kao i Isusa i zajedno s vama postaviti nas pred sebe.“

Galatima 1:1: „Kroz Isusa Hrista i Boga Oca koji ga je uskrsnuo iz mrtvih.“

Efescima 1:20: „Koji je na djelu pokazao na Hristu kad ga je podigao iz mrtvih i postavio sebi zdesna na nebesima.“

Kološanima 2:12: „U kome s njim i ustaste kroz vjeru u djelotvornost Božju, koji ga je uskrsnuo iz mrtvih.“

1. Solunjanima 1:10: „I da biste čekali da s nebesa dođe njegov Sin, Isus, koga je podigao iz mrtvih.“

1. Petrova 1:21: „Koji kroz njega vjerujete u Boga, koji ga je podigao iz mrtvih i dao mu slavu.“

40. Da li neki biblijski stihovi dokazuju da je Isus Bog?

Pošto određeni stihovi u knjizi proroka Isaije kažu da nema spasitelja osim Boga, a stihovi poput 1. Jovanove 4:14 kažu da je Isus naš Spasitelj, trinitarci odatle izvlače argument da Isus mora biti jedini Bog. Ali ovaj argument ne drži vodu i zapravo je hvatanje za slamku.

Isaija 43:11: „Ja, ja sam Gospod, i osim mene nema spasitelja.“

Osija 13:4: „Ali ja sam Gospod, tvoj Bog, još od egipatske zemlje. Nisi poznavao drugog Boga osim mene i nije bilo drugog spasitelja osim mene.“

Hebrejska riječ prevedena kao „spasitelj“ u ovim stihovima najčešće se prevodi kao „spasiti“, „spasen“ a takođe i kao „izbavitelj“ ili „izbavljen“. U Mojsijevo vrijeme Bog je spasio svoj narod iz Egipta, a u Isaijine dane On je spasio svoj narod od asirske sile. Nije bilo nikog drugog ko ih je mogao spasti i izbaviti od ovih sila pa tako nisu imali drugog spasitelja sem Boga, kao što kontekst jasno otkriva.

„Ovo poglavlje ... odnosi se uglavnom na obećano oslobođenje iz Vavilona. Narod Božji je i dalje posmatran od proroka kako podnosi zla svog dugog i bolnog zarobljeništva, i njegov cilj je bio utješiti ih sigurnošću izbavljenja.“ (Albert Barnes' Notes on the Bible)

Osija 13:4 se naravno odnosi na Božje „spasenje“ i „izbavljenje“ svog naroda od Egipćana.

Naravno da je Isus naš Spasitelj. Ali kontekst o Bogu kao spasitelju svog naroda u ovim stihovima tiče se njihovog spasavanja iz ropstva iz Vavilona i Egipta. To nije isto što i spasenje od grijeha kao što je Hrist uradio za nas.

Isto je primjenljivo na sledeće stihove za koje neki pretpostavljaju da se odnose na Hrista kao našeg otkupitelja.

Isaija 44:6: „Ovako kaže Gospod, Izraelov Kralj i Otkupitelj, Gospod nad vojskama: ‘Ja sam prvi i ja sam poslednji, osim mene nema Boga.’“

„Kralj Izraela. Ovdje se iznose neki od najupečatljivijih atributa Božjih: On je (1) Gospod, (2) Izraelov Kralj, (3) Izraelov Otkupitelj, (4) Zapovjednik nebeskih vojski, (5) Vječni, ‘prvi’ i ‘poslednji’, i (6) jedini pravi Bog. U stihovima 9-20 Isaija predstavlja Boga u kontrastu sa idolima.“ (Nichol, F. D., 1978. The Seventh-day Adventist Bible Commentary)

„Ovako govori Gospod – Ovo predstavlja, kako ja pretpostavljam, argument koji dokazuje da je Jehova jedini pravi Bog, i da su idoli taština. Cilj je pokazati Jevrejima da onaj koji im je dao takva obećanja o zaštiti i izbavljenju je u stanju da obavi ono što se sam obavezao da hoće.“ (Albert Barnes’ Notes on the Bible)

Isus je Alfa i Omega, koje su prvo i poslednje slovo grčkog alfabeta, ali to nema veze sa riječima „prvi“ i „poslednji“ u ovom stihu. Ovdje je smisao da je Bog postojao prije svega i da će postojati zauvijek, te je tako On „prvi“ i „poslednji“ i jedini Bog i da nema drugih bogova. Isaija se bavi idolatrijom u ovom pasusu. Isto je primjenljivo na Isaija 41:4 i Isaija 48:12.

Tako se ovi stihovi bave jedinim Bogom i ne ukazuju na Hrista ili nagovještavaju da je Hrist Bog kao što neki trinitarci tvrde u pokušaju da zloupotrijebe ove pasuse.

Jedan od tekstova koje trinitarci koriste kao podršku dogmi o trojstvu je 1. Timoteju 3:16 pošto u nekim grčkim rukopisima stoji „Bog se javio u tijelu...“ Biblija Kralja Džejmsa (KJV) je jedna od engleskih verzija koja koristi taj grčki tekst. Međutim, trinitarski skolari priznaju da su ovi grčki manuskripti mijenjani od strane prepisivača u korist trinitarske pozicije. Prema starim i najpouzdanijim rukopisima umjesto „Bog“ stoji „Onaj koji“, što je ispravljeno u gotovo svim savremenim prevodima.

Vezano za ovaj stih, Brus Mecger piše:

„[‘Onaj koji’] podržavaju najraniji i najbolji uncijali [manuskripti koji dolaze iz prve ruke]... nijedan uncijal raniji od 8. ili 9. vijeka ne podržava *teos*; u svim starim verzijama nalazi se *hos* ili *ho* [‘onaj koji’ ili ‘on’]; i nijedan pisac prije poslednje trećine četvrtog vijeka ne svjedoči da je stajalo *teos*. Izraz *teos* nastao je (a) slučajno, ili (b) namjerno, bilo da se obezbijedi imenica za sledećih šest glagola [šest glagola koji slijede u ovom stihu] ili, manje vjerovatno, da se ponudi veća dogmatska preciznost [tj. da se proizvede stih koji jasnije podržava trinitarsku poziciju].“ (Bruce

Metzger, A Textual Commentary on the Greek New Testament, United Bible Society, New York, 1975, p. 641.)

Ako je namjera prepisivača u kasnijim vjekovima (svakako posle usvajanja dogme o trojstvu kao zvaničnog učenja crkve) zaista bila da o-bezbijede imenicu (umjesto lične zamjenice) radi veće jasnoće, zar nije bilo logično da stave „Hrist“, jer je sasvim očito o kome se radi?

Kad se pravilno prevede, 1. Timoteju 3:16 u stvari govori protiv trojstva. „I kao što je potvrđeno, velika je tajna pobožnosti: Onaj koji se objavio u tijelu, opravdao se u Duhu, bio razgledan od anđela, obznanio se među narodima, vjerovao se u svijetu, uznio se u slavi.“ Ovaj odjeljak Svetog Pisma divno oslikava postignuća Hristove misije na zemlji. Sve se uklapa sa onim što znamo o Isusu Hristu. Da je Isus bio Bog, ova dionica bi bila pravo mjesto da se to obrazloži. Očekivali bismo da vidimo fraze kao „Bog se utjelovio“, „Bog i čovjek su se sjedinili“, „Bogočovjek se pojavio“, itd. Ali nema ništa od toga. Naprotiv, ovaj stih se savršeno slaže sa ostalim Pismima koja govore o Hristu.

41. Ja sam prije Abrama

Još jedan stih koji izaziva polemike je Jovan 8:58: „Zaista, zaista, kažem vam: Ja sam prije nego što se Abram rodio.“ Zapazite da riječi „Ja sam“ takođe znače „Ja postojim“. Neki tvrde da se Hrist objavljuje kao Bog u Jovanu 8:58 zbog upotrebe riječi „Ja sam“. Ova zabluda se zasniva na riječima „Ja sam“ kao referenci na 2. Mojsijevu 3:14. Odatle oni izvlače zaključak da je Hrist aludirao na božansko ime govoreći time Jevrejima da je On Bog. Trinitarci dalje pokušavaju da podrže svoju tvrdnju činjenicom da su nakon te izjave Jevreji uzeli kamenje da Ga ubiju. Ali Isus je puno toga kazao u Jovanu 8. glava što ih je postepeno dovelo do bijesa. Konačna stavka je bila Isusova tvrdnja da je stariji od Abrama koji je važio za oca jevrejske nacije. Tako je Isus polagao pravo na starješinstvo i veći autoritet nad Abramom, što je značilo da je veći od njega.

Fraza „Ja sam“ u Jovanu 8:58 dolazi od dvije grčke riječi „egō“ i „eimi.“

Rječnici ih definišu na sledeći način:

„egō“: „ja“ (samo prilikom naglašavanja);

„eimi“: ja postojim (koristi se samo prilikom naglašavanja: - sam, bio sam.

Kako biste očekivali da Isus odgovori na ovaj komentar? „Na to su mu Judejci rekli: ‘Nemaš još ni pedeset godina, a vidio si Abrama?’“ (Jovan 8:57)

Ne znajući da je Isus postojao prije Abrama, fariseji pitaju kako je mogao vidjeti Abrama pošto nema ni 50 godina. Kako grčke riječi „Ja sam“ takođe znače „ja postojim“ ili „ja sam postojao“, kakav bi bio očiti prevod i Hristov odgovor koji je postojao prije Abrama?

„Isus im je rekao: ‘Zaista, zaista, kažem vam: Ja sam prije nego što se Abram rodio.’“ (Jovan 8:58) ili: „Ja sam postojao prije nego što se Abram rodio.“

Oboje predstavlja validan prevod i većina Biblija je saglasna sa poslednjom opcijom i to sa dobrim razlogom.

Ove riječi oblikuju frazu koja je bila u opštoj upotrebi kod Jevreja i

hrišćana i u spisima Novog Saveza u prvom vijeku. To nije bilo ime nekog božanstva, Boga Biblije ili nekog drugog boga. Ni Jevreji ni hrišćani nisu shvatali taj izraz kao objavu da je neko Bog. Da jesu, izvjesno ga Jevreji nikad ne bi primjenjivali na sebe kao što su to često radili! U sledećim primjerima Petar, Pavle, anđeo Gabriel i Zaharija svi kažu „ja sam“ (ego eimi). Ali niko od njih nije tvrdio da je Bog.

Luka 1:18: „Jer ja sam (ego eimi) star i moja žena je u podmaklim godinama.“ Luka 1:19: „Ja sam (ego eimi) Gabriel, koji stoji pred Bogom.“ Jovan 1:27: „Onaj koji za mnom dolazi, koji je bio prije mene, a kome ja nisam (ego eimi) dostojan da odvežem remenje na sandalama.“ Djela 10:21: „Evo, ja sam (ego eimi) onaj koga tražite. Zbog čega ste došli?“ Djela 21:39: „Ja sam (ego eimi) Judejac, iz Tarsa u Kilikiji.“ Jovan 9:9: „Jedni su govorili: ‘To je taj’, a drugi: ‘Nije, nego mu je sličan.’ A čovjek (slijepac) je govorio: ‘Ja sam (ego eimi) taj.’“

Evo spiska svih drugih stihova gdje je Isus koristio „ego eimi“ u jevandeljima. Nijedan nije shvaćen kao da Isus tvrdi da je Bog. Matej 24:5, Marko 13:6, Luka 21:8: „Ja sam Hrist“; Jovan 8:24,28, 13:19; 18:5,6,8: „Ja sam“; Matej 20:15: „Ja sam dobar“; Matej 28:20: „Ja sam s vama uvijek“; Marko 14:62: „Tada mu je Isus rekao: jesam (Sin Božji)“; Luka 22:27: „A ja sam među vama kao onaj koji služi“; Luka 22:70: „Vi sami kažete da jesam (Sin Božji)“; Jovan 6:35,48,51: „Ja sam hljeb života“; Jovan 7:34, 12:26, 17:24, 14:3: „gdje sam ja“; Jovan 8:12: „Ja sam svjetlost svijetu“; Jovan 8:18: „Ja sam onaj koji svjedoči“; Jovan 8:23: „Ja sam odozgo“ i „Ja nisam od ovog svijeta“; Jovan 10:7,9: „Ja sam vrata“; Jovan 10:11,14: „Ja sam dobar pastir“; Jovan 11:25: „Ja sam uskrsenje“; Jovan 14:6: „Ja sam put“; Jovan 15:1,5: „Ja sam pravi čokot“; Jovan 17:14,16: „Ja nisam od svijeta“; Jovan 18:37: „Ti kažeš da sam ja kralj“.

Pri kraju Hristove službe kad su se vijesti o Njemu raširile, kako su Jevreji shvatili Njegovo kazivanje da jeste i koju optužbu su iznijeli protiv Njega?

Matej 26:63: „A prvosveštenik mu reče: ‘Zaklinjem te Bogom živim, reci nam da li si ti Hristos, Sin Božji?’“ (Matej 26:63) „Spasi samog sebe, ti koji rušiš Hram i gradiš ga za tri dana! Siđi sa krsta ako si Sin Božji! ... Uzda se u Boga, pa neka ga on sada izbavi ako ga želi. Jer, govorio je: ‘Ja Str. / 208

sam Sin Božji.” (Matej 27:40,43) „Prvosveštenik ga je opet upitao: ‘Jesi li ti Hristos, Sin Blagoslovenoga?’ Tada mu je Isus rekao: ‘Jesam (ego eimi).’” (Marko 14:61,62) „Kad je stotnik koji je stajao naspram njega vidio šta se dogodilo kad je izdahnuo, rekao je: ‘Ovaj čovjek je zaista bio Božji Sin.’” (Marko 15:39) „‘Ako si Hristos, reci nam.’ ... ‘Dakle, jesi li ti Sin Božji?’ On im je odgovorio: ‘Vi sami kažete da jesam.’” (Luka 22:67,70) „Judejci su mu na to rekli: ‘Mi imamo zakon i po našem zakonu on treba da umre, jer je za sebe tvrdio da je Božji Sin.’” (Jovan 19:7)

Dvapat u navedenim stihovima Isus je odgovorio „Ja sam“ ili „jesam“ (ego eimi) i nijednom nije govorio o sebi da je Bog već je potvrđivao da je Sin Božji. Jevreji jasno nikad nisu razumjeli da Isus objavljuje kako je On sam Bog. Da je to bio slučaj, gnjev bi bio daleko veći. Nema nigdje zapisa u cijelom Novom Savezu da Ga je iko čak i pitao da li je On Bog. Kako su, dakle, Jevreji mogli vidjeti da On govori da je Bog u Jovanu 8:58?

Takođe je značajno da su riječi „JA SAM ONAJ KOJI JESTE“ u 2. Mojsijevoj 3:14 vjekovima različito shvatane. Septuaginta ih prevodi kao „Ja sam onaj koji postoji“. Jonatanov targum i Jerusalimski targum parafraziraju ove riječi kao „Onaj koji je govorio i svijet je postao, koji je govorio i sve je postalo.“ Originalne riječi doslovno znače: „Biću ono što ću biti“.

Poređenje 2. Mojsijeve 3:14 i Jovana 8:58 pomoću grčkog Starog Zavjeta Septuaginte, otkriva da je Bog rekao: „Ja sam biće (ego eimi ho ohn)“, a Isus je rekao: „Ja sam prije Abrama (prin abraam genestai ego eimi).“ Tako je božansko ime u stvari „Biće (ho ohn)“, ne „Ja sam (ego eimi)“. Ovo je dalje dokazivo pomoću završetka 2. Mojsijeve 3:14 koja kaže: „Biće (ho ohn) me poslalo tebi.“ Bez obzira na to kako je prevedeno, „ho ohn“ nije isto što i „ego eimi“. Tako ne postoji stvarna veza između „JA SAM“ u 2. Mojsijevoj i „Ja sam“ u Jovanu. Jovan 8:58 ni na koji način ne izjednačava Isusa sa Bogom osim neobjektivnog zaključivanja zasnovanog na slabom prevodu i lošoj gramatici.

Slijedi nekoliko primjera kako se Jovan 8:58 treba prevesti. U stvari postoji preko četrdeset prevoda koji prevode ovo korektno.

„Apsolutna istina je da sam ja postojao prije nego je Abram bio rođen.“ (The Living Bible)

„Isus odgovori: prije nego je Abram postojao, ja sam postojao.“ (The

Clarified New Testament)

„Zaista vam kažem,‘ odgovorio je Isus, ‘postojao sam prije Abrama.’“ (Twentieth Century New Testament)

„Isus je odgovorio: ‘Istina je, ja sam postojao prije nego je Abram rođen.’“ (New Living Translation)

„Isus im je rekao: Govorim vam istinu: Ja sam živio prije nego je Abram rođen.“ (International Bible Translators)

Dakle, iako je tačno da se i na Sina Božjeg koji je aktivno djelovao u starosaveznim vremenima (1. Korinćanima 10:4) mogu primijeniti hebrejski izrazi za „Gospoda“, o čemu je bilo riječi u poglavlju 19. pod naslovom „Da li je Isus Bog“, podnaslov „Pokušaj manipulacije trinitaraca sa primjenom imena Jehova“, to ne možemo dovoditi u vezu sa uobičajenom frazom koju je Isus upotrijebio u Jovanu 8:58 bez natezanja dokaza što je zaista nepotrebno i nesvrishodno. Samo trinitarci u cilju iznalaženja neke podrške svojoj dogmi mogu insistirati na tom vrlo neubjedljivom dokazu. Čak i da je Isus u toj izjavi primijenio ime „Jehova“ na sebe, to i dalje ne znači da se predstavljao kao jedini pravi Bog.

42. Alfa i Omega, početak i svršetak

Neki vjeruju da riječi Alfa i Omega koje se nalaze u Otkrivenju 1:8,10; 21:6 i 22:13 znače da je Hrist bez početka ili kraja ali one o tome ne govore. One kažu da je Hrist početak i svršetak nečega. Ne samo to, već početak je porijeklo nečega a kraj je završetak nečega. Mnogi hrišćani imaju pogrešnu predstavu o riječi „početak“ u Svetom Pismu. Zapamtite da samo Bog nema početak ni kraj i da On vječno postoji u apsolutnom smislu. Sve drugo je moralo imati početak i može biti „vječno“ samo u smislu trajnosti tj. kontinuiteta odnosno uslovno vječno kad se radi o stvorenim bićima po Božjem obličju. „Alfa“ je „prvo“ slovo grčkog alfabeta ili početak alfabeta, a „omega“ je „poslednje“ slovo ili kraj alfabeta. Tako ove riječi jednostavno označavaju početak i kraj nečega. Hajde da vidimo šta kaže Sveto Pismo i šta su te riječi značile Jevrejima.

Zapazite da se sve reference na Alf u i Omegu odnose ili na drugi Hristov dolazak ili na konačnu realizaciju Plana spasenja. To nije slučajno. Kroz Hrista je stvoren ovaj svijet i uveden u postojanje, kroz Hrista se realizuje Plan iskupljenja i Hrist je Onaj koji će okončati pobunu na zemlji o Njegovom Drugom dolasku. U tom smislu je Hrist Alfa i Omega, početak i kraj, prvi i poslednji. Ali Plan spasenja se ne završava Njegovim drugim dolaskom, već u knjizi Otkrivenje nalazimo informacije o hiljadugodišnjici koje će Božji narod provesti na Nebu (Zemlja u tom periodu će biti opustošena i nenastanjena) nakon čega će uslijediti Hristov treći dolazak, uskrsenje nepokajanih i Izvršni sud Božji koji će takođe uključiti uništenje Sotone i njegovih palih anđela (Otkrivenje 20. glava). Nakon toga Bog obnavlja Zemlju i univerzum (Otkrivenje 21:1,5; 2. Petrova 3:13; Isaija 65:17) i Božji narod prima svoje konačno nasleđe. To je trenutak kada Hrist dovodi svoju misiju do apsolutne „Omega“ tačke ili svršetka.

Ali težište reference o Hristu kao Alfi i Omegi svakako je na Njegovom Drugom dolasku, jer se tada dešava realno oslobođenje Božjeg naroda, poistovjećeno sa primanjem savršenstva (Jevrejima 11:39,40; 1. Solunjanima 4:15-17). To se jasno vidi u stihovima iz Otkrivenja 1:7,8 i

22:12-15.

„Evo, dolazi s oblacima i vidjeće ga svako oko... ‘Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak govori Gospod, koji jeste i koji je bio i koji dolazi, Sve-moćni.’“ (Otk.1:7,8)

„Evo, dolazim brzo i donosim platu, da platim svakome prema njegovom djelu. Ja sam Alfa i Omega, prvi i poslednji, početak i svršetak. Srećni su oni koji tvore uputstva Njegova, da bi imali pravo na drvo života, i da uđu na kapije u grad. Napolju ostaju psi, vračari, bludnici, ubice, idolopoklonici i svako ko voli laž i njome se služi.“ (Otk. 22:12-15)

U Otkrivenju 1:17,18 Alfa i Omega odnosno Prvi i Poslednji se veže za Hristovu kvalifikovanost za našeg Spasitelja jer On je Pobjednik nad smrću i kao takav zaista Prvi i Poslednji Nosilac i Garant života. „Ne boj se. Ja sam Prvi i Poslednji, i živ sam. Bio sam mrtav, i evo živim u vjekovima vjekova, i imam ključeve od smrti i hada.“ (Otk. 1:17,18)

Pogledajte sada kako je apostol Pavle pod nadahnućem pisao o realizaciji Božjeg i Hristovog Plana spasenja. „Ali činjenica je da je Hristos ustao iz mrtvih, i on je prvina od onih koji su umrli. Jer pošto je smrt došla kroz čovjeka, i uskrsenje mrtvih dolazi kroz čovjeka. Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Hristu svi oživjeti. Ali svako u svom redu: Hristos kao prvina, a zatim, za vrijeme njegovog dolaska, oni koji su Hristovi. Zatim će, na kraju, kad uništi svaku upravu i svaku vlast i silu, predati kraljevstvo svom Bogu i Ocu. Jer on treba da vlada sve dok Bog ne položi sve neprijatelje pod njegove noge. Kao poslednji neprijatelj biće uništena smrt. Jer Bog je sve ‘pokorio pod njegove noge’. A kad kaže da je ‘sve pokoreno’, jasno je da je pokoreno sve osim onoga koji mu je sve pokorio. A kad mu sve bude pokoreno, tada će se i sam Sin pokoriti onome koji mu je sve pokorio, da Bog bude sve svima.“ (1. Korinćanima 15:20-28) Ovo je jasan koncept koji podrazumijeva početak određene misije i njen završetak. Tako je Hrist na više načina Prvi i Poslednji.

Ali završetak Hristove misije nije „kraj“, već zapravo početak Nove Zemlje i života koji će imati svoj trajni kontinuitet, jer je zlo jednom zauvijek pobijeđeno. Referenca u 22. glavi Otkrivenja vraća nas Postanju i uslovima koji su vladali u Edenu, što znači da će se prvobitna Božja namjera ostvariti i mnogo više od toga.

Čitaoci Otkrivenja svakako su razumjeli da Hrist obuhvata sve, od početka do kraja. S druge strane, ono što trinitarci pokušavaju da dokažu iz ovih stihova je Hristova jednakost sa Bogom Ocem u apsolutnom smislu. Stoga oni ove reference o Hristu iz Otkrivenja povezuju sa tekstovima kao u Isaiji 44:6: „Ovako kaže Gospod, Izraelov Kralj i Otkupitelj, Gospod nad vojskama: ‘Ja sam prvi i ja sam posljednji, osim mene nema Boga.’“ Ali kao i uvijek kad proučavamo Bibliju, jako je važno da obratimo pažnju na kontekst, o kome ili o čemu se govori i šta je ta poruka značila onima kojima je bila namijenjena.

„Hrist kaže: ‘Ja sam vjerni svjedok. Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, prvi i posljednji.’“ (Ellen G. White, 1 Sermons and Talks, 231.3)

„Sve od Postanja do Otkrivenja, Hrist je Alfa, prva karika, i Omega, posljednja karika u lancu jevanđelja koji se sastavlja u Otkrivenju.“ (Ellen G. White, 10 Manuscript Releases 171.1)

„On je Začetnik i Svršitelj naše vjere, Alfa i Omega, početak i kraj, prvi i posljednji.“ (Ellen G. White, The 1888 Materials, 783.2)

Zaključak

Mnogi su zbunjeni i ne znaju koga obožavaju ili ko prebiva u njima. Da li postoji bog tri u jedan ili stvarni Otac i Sin? I da li je Sveti Duh Bog Duh ili Duh Božji kroz kojeg nam dolaze i Otac i Sin?

Isus je podrazumijevao i sebe kada je rekao: „Vi se molite (bogoslužite) onome što ne poznajete, a mi se molimo (služimo) onome što poznajemo.“ (Jovan 4:22) On je zatim objasnio kome treba služiti: „Ali dolazi čas, i već je tu, kada će pravi bogoslužitelji služiti Ocu u duhu i istini, jer i Otac traži takve bogoslužitelje. Bog je Duh, i oni koji mu služe obavezani su da mu služe u duhu i istini.“ (Jovan 4:23,24) Isus je služio svome Ocu zajedno sa „pravim bogoslužiteljima“ u „duhu i istini“. Nemoguće je služiti Bogu u neistini i lažima (satanistički koncept se zasniva na mješavini istine i laži), jer u tom slučaju Duh istine nema ništa s tim. Isus je služio Ocu jer Otac je i Njegov Bog.

Isus je rekao Mariji nakon svog uskrsenja: „Nemoj me doticati, jer još nisam uzašao k Ocu, nego idi mojoj braći i reci im: ‘Uzlazim k svom Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu.’“ (Jovan 20:17) Isus je govorio svojim učenicima da je Njegov Bog isti Bog kao njihov Bog. On je također objasnio da je to Bog Otac koji je Njegov Otac i naš Otac.

Zbunjenost mnogih hrišćana može se zapaziti i po načinu na koji se mole. Tako ćete često čuti da kažu: „Hvala ti Oče što si došao i umro za naše grijeh.“ I zatim zaključuju molitvu „u Isusovo ime“. Ima li smisla moliti se Isusu u Njegovo vlastito ime? On je naš Posrednik, i jasno nas je uputio da se molimo Bogu Ocu u Njegovo ime (Luka 11:2; Jovan 16:23; Efescima 5:20). „Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.“ (1. Timoteju 2:5) I dok je Božja Riječ vrlo decidna po pitanju odnosa i pozicija u Božanstvu, čini se da su mnogi ljudi zbunjeni i zapravo ne znaju koga obožavaju „zahvaljujući“ upravo doktrini o trojstvu koja uči o bogu 1 u 3 (što bi se moglo označiti nonsensom „monoteistički politeizam“) ili 3 u 1 („politeistički monoteizam“).

Biblija mnogo puta konstatuje da je Isus doslovni Sin Božji. Ali
Str. / 214

doktrina o trojstvu kaže „ne, oni samo igraju uloge.“ Ako Boga i Isusa doživljavamo kao glumce koji ne misle ono što kažu, već da su to metafore, antropomorfizmi i alegorije, da li je moguće graditi moralni i hristoliki karakter sa tim premisama? Neće li gluma, manipulacija i laži prožimati i naš duh i rad? Nisu li upravo to pokazatelji koje vidimo u pseudo hrišćanskom svijetu i crkvama?

Trinitizam uništava ličnost i identitete Oca i Sina. Bog više nije stvarni Otac i Hrist više nije stvarni Sin iako ih možda i dalje tako nazivamo. Poništavanje nebeske prvobitne Porodice je napad na Božji poredak i direktno se održava na razaranje zemaljskih porodica, shvatanje ustrojstva života i autoriteta, bilo u domu ili u vjerskoj zajednici. Tako se ispunjava Sotonin plan da se hrišćani nesvjesno odriču Oca i Sina i obožavaju njega kroz nepostojećeg člana Božanstva ili „tri u jedan“ vavilonskog boga sunca, što je on oduvijek želio.

Hrist je naš Utješitelj te tako i On i Njegov Otac grade svoje prebivalište u nama kroz prisutnost Duha koji potiče od Oca i koji dijele Otac i Sin (Jovan 14:16-23). Da li je, dakle, doktrina o trojstvu istina ili laž? Svjedočanstvo Svetog Pisma je da postoji samo jedan Bog Otac i jedan Gospod Isus Hrist, a njihov Sveti Duh je prisutnost i sila Božja. Otac i Sin nas nisu samo stvorili, već su toliko voljeli ljudski rod da su osmislili čudesan plan kako da spasu izgubljeni svijet, jednom zavijek učine kraj pobuni i zlu i obnove zemlju i univerzum prema njihovoj prvobitnoj namjeri.

Rezime negativnih konotacija dogme o trojstvu

Doktrina o trojstvu direktno i indirektno proizvodi sledeće:

- i) Urušava, mijenja i poništava identitete jedinog pravog Boga Oca (2. Mojsijeva 20:2,3; 5. Mojsijeva 6:4) i Njegovog Sina Isusa Hrista (1. Korinćanima 8:6).
- ii) Predstavlja direktno kršenje Prvog Božjeg Uputa iz Dekaloga: „Nemoj imati drugih bogova ispred **mene**“ (2. Mojsijeva 20:3).
- iii) Uvodi treću nepostojeću božansku ličnost – Svetog Duha – mijenjajući tako percepciju i funkciju Božjeg i Hristovog Duha i otvarajući vrata spiritualizmu, kao i obožavanju lažnog boga

- (Sotone) preko predstavništva. U spiritualističkim učenjima Sveti duh je prepoznat kao „ženski princip“, što nije slučajno, jer u prvobitnom vavilonskom trojstvu – Nimrod, Semiramis i Tamuz – koje je kasnije obožavano kroz misterije, Semiramis je bila „sveti duh“ ili „majka božja“.
- iv) Obesmišljava na stotine biblijskih tekstova, eksplicitnih Božjih objava i Hristovih jasnih učenja. Tako se gotovo sve jasne izjave u Svetom Pismu, koje treba čitati i razumjeti onako kako piše, zamagljuju ili shvataju kao stilske figure.
 - v) Direktno podriva Plan spasenja, praveći ga fikcijom i pozorišnim komadom, gdje svi navodni su-vječni i su-jednaki članovi božanskog trojstva samo igraju uloge koje su međusobno podijelili.
 - vi) Onemogućava ispravno shvatanje i vrednovanje Hristovog utjelovljenja, Njegove ljudske prirode, misije i djelovanja na zemlji, čineći Ga bogočovjekom, nekom vrstom supermena sa dvojnou prirodom, čime se suptilno omalovažava veličina Njegovog djela i žrtve u korist ljudskog roda.
 - vii) Obesmišljava Hristovo uskrsenje, tumačeći to kao samouskrsenje (jer Bog ne može umrijeti), čime ne samo što se indirektno negira da je Isus doslovno umro na krstu, već se favorizuje spiritualistička filozofija o dualizmu.
 - viii) U paketu sa svetkovanjem lažnog dana od odmora, nedjelje odnosno starog paganskog „dana sunca“, vrši faktički promjenu obožavanja koje pripada isključivo Bogu i Hristu na tuđe bogove iz kojih stoje Sotona i pali anđeli. I trojstvo i svetkovanje nedjelje direktno potiču od obožavanja sunca (Sotone), što je biblijski i istorijski dokazivo, te su tako u korelaciji sa antihristom i primanjem žiga zvižeri (Otkrivenje 13:16-18). Isti akteri koji su u 4. vijeku uveli svetkovanje nedjelje odgovorni su i za uvođenje dogme o trojstvu.
 - ix) Obezvređuje božanski princip Izvora i Kanala koji je od Boga i Hrista preslikan na ljudsku porodicu i religijsko ustrojstvo, kvareći tako zdrave autoritete i prioritete i unoseći konfuziju svojstvenu satanizmu gdje je svako svoj „izvor“ i svoj „bog“.

- x) Atakuje na zdravi razum, odvodeći ljude od izvorne Božje Riječi i navodeći ih da daju prednost ljudskoj filozofiji i autoritetima.
- xi) Kvari moralnu sliku o Bogu implicitno ga proglašavajući lažovom i manipulantom, što se direktno odražava na umni sklop i moralni profil onih koji vjeruju u dogmu o trojstvu.

Napomena izdavača

Najveći dio materijala u ovoj knjizi potiče sa web stranice
<http://www.trinitytruth.org>